SERIA
ROMÂNIA SUB ASEDIU

inițiată și îngrijită de scriitorul
Florin Purluca

BUCUREȘTI

SCIENCE-FICTION # FANTASY # HORROR # HEROIC-FANTASY #

Colecția Science-Fiction

 # 68

Livia Furia
JUDECATA DE APOI

© 2018, Editura PAVCON
© 2018, Livia Furia

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României FURIA, LIVIA
Judecata de apoi / Livia Furia. - București: Pavcon, 2018
ISBN 978-606-8879-64-2

821.135.1

Comenzi:
Editura PAVCON, tel.: 031-100.80.70
0723.26.90.40
of f ice@pavcon. ro
www.colectiasf.ro
www.pavcon.ro

Această lucrare nu poate fi reprodusă, parțial sau integral, fără acordul scris al deținătorului de Copyright.

Coperta: Andrei Nicolescu
Editor: Constantin Pavel

ISBN 978-606-8879-64-2

LIVIA FURIA

Judecata de Apoi

SERIA

Editura **PAVCON**
București, România,

Completează-ți *Colecția Science-Fiction* cu:

 # 1 Extra-Terestrul
 # 2 Secretul emisferei
 # 3 Nerecurgerea la Forță și la amenințarea cu Forța
 # 4 Scornituri spăimântătoare
 # 5 Rangkook
 # 6 Vendetta lui Ucigă-1 Toaca
 # 7 în anul 4000 sau O călătorie la Venus
 # 8 Erezia egumenului Glicherie
 # 9 Scurtă istorie a viitorului aristotelic - IVA 1
 # 10 Forțe ale Naturii, Moartea Vie
 # 110 tragedie cerească
 # 12Cetiți-le noaptea
 # 13 Marginea curcubeului
 # 14 Incredibila aventură a cuviosului Achim
 # 15 Praf
 # 16 Manuscrisul episcopului Petronius
 # 17Steaua fulgurantă - IVA 2
 # 18 Un român în Lună
 # 19 Oameni pe care i-am cunoscut
#20Sawtooth
 # 21 Rău de spațiu Omul fără nume
#22Progradia
 # 23 A doua Lună a Pământului
 # 24 Dialogul păsărilor
 # 25 Cumulonimbus deasupra Atlantidei
 # 26Știință, Filosofie și
 # 35 Olympus Mons
 # 36 RSA - Noaptea lemurienilor
 # 37 Praf 2 - Atingerea sălbăticiei
 # 38 RSA - Auro Luck
 # 39 Războiul Celestinei
 # 40-49 Aripile Albastre
 # 50 Sânge, Metal și Speranță
 # 51 Decadența sufletelor noastre
 # 52 Povestiri spăimântătoare
 # 53 Forțe ale Naturii, Mrejele Focului
 # 54 Războiul Eleninei
 # 55 Casa din altă viață
 # 54 Războiul Eleninei
 # 55 Casa din altă viață
#56Dinosauria
 # 57 Mercenarii 1 - Războiul pietrelor
 # 58 învățătorul
 # 59 Noaptea orașului ilustrat
 # 60 Praf 3
 # 61 Saurianul de metan - IVA 3
 # 62 Artefactul
 # 63 Casa fără cărți
#64Apophis
 # 65 Parlamentul
 # 66 RSA - Hora hoiturilor
 # 67Dragonul fără aripi
 # 68RSA- Judecata de Apoi
 # 69 Avatarii faraonului Tlâ
 # 70 RSA - România sub Asediu
 # 71 Efectul Metamorphis
 # 72 Dicționar de Enigme și Mistere
 # 73Elogiu muncii de partid
 # 74 Insula

1. Lumini pe cer

Ecoul pașilor noștri spărgea liniștea aleilor dintre blocuri. Eram opt, eu și gașca mea de prieteni, tineri cu gândire îngustă și planuri pe termen scurt, de-o vară. Ușor matoli, după o ieșire la terasă, ne bucuram de adierea caldă a vântului, de mirosul dulceag de tei, de cel răcoros de natură crudă si iarbă verde. J

— Până la urmă, pleci în excursia aia sau nu?

Victor încercă să evite cu eleganță întrebarea lui Alexandru, pretinzând că mama sa nu-1 putea ajuta.

— Mă gândesc serios să mă angajez pe litoral, spuse Grigore, trăgând-o pe Simona mai aproape de el. Vii cu mine, iubito? Mare, soare, nopți fierbinți alături de un băiat frumos.

Deși nu era chiar Adonis, era înalt, avea bucle arămii și cei mai verzi ochi pe care-i văzusem vreodată. A ridicat brațul stâng pentru a-i arăta fetei bicepsul, lăudându-se cu mușchii obținuți în urma orelor de antrenament asiduu. Bondoaca lui prietenă s-a agățat de braț, chicotind copilărește.

— Dacă tu crezi că o să te admire în timp ce faci șaorma cu de toate, te înșeli, amice! a tinut Răzvan să-i destrame fantezia.

Probabil încerca să ne reamintească, subtil, cine se va duce pe litoral în tabără gratuită, ca urmare a notelor foarte mari obținute de-a lungul anului. Mergea, cu pieptul lui sfrijit scos înainte, țanțoș, ca un cocoș pitic care se înfoaie în fața stăpânului curții.

— Pe litoral lucrezi într-o cutie de doi pe doi, de la cinci dimineața la miezul nopții. Toata ziua asuzi în căldura dogoritoare a flăcărilor și nu e nimic sexi în asta, dacă nu ești cumva bunica. Tu n-o să ai timp de Simona, așa că mă ofer eu s-o plimb pe plajă, cât timp muncești. Ce zici, batem palma? se oferi Alexandru, rânjind, cu o sclipire de interes în ochi.

Deși mai înalt decât Răzvan, Alexandru era slab, cu o față prelungă, obraji supți, paloare cadaverică și o puzderie de pistrui gălbui, care-i dădeau un aer bolnăvicios. Simona nu-1 învrednici nici măcar cu o privire.

— Ce noapte frumoasă, șopti Anca, strecurându-și brațul pe după mijlocul meu. Uite, stelele se văd clar, în ciuda poluării din București.

în clipa următoare, toate privirile se ridicară spre cer.

— Unde-i Carul Mare?

— Acolo, grupul ăla de stele, i-a arătat Răzvan iubitei lui. Iar acolo e Carul Mic. Hm... ciudat, stelele alea trei... Nu le-am mai văzut până acum.

— Care stele?

— Alea care formează un triunghi, aproape de Steaua Polară. Acolo, în stânga.

M-am oprit în loc, curios să văd astrele pe care Răzvan nu le cunoștea. Era singurul care ți-ar fi putut spune nu-

mele tuturor constelațiilor aflate pe bolta cerească, așa că stelele alea aveau să facă, în curând, cunoștință cu el.

— Cu ce sunt diferite de alea trei de-acolo, care formează tot un triunghi? întrebă Alexandru, arătând în altă direcție.

— Păi, pe-astea nu le-am mai văzut niciodată și par destul de mari. Hm... Oare unde mi-am pus telescopul? După ce ajung acasă, o să le studiez mai bine, dacă n-am aruncat telescopul sub patul alor mei.

Răzvan era ca un câine de vânătoare: dacă dădea peste un subiect care-l interesa, nu se mai oprea până nu-i afla toate secretele.

— Gata? Ți-ai găsit de lucru? întrebă Ana, bosumflată, în timp ce-și strângea brațele pe lângă corp. Credeam că mă inviți la un film.

Își răsuci șuvița albăstruie pe deget, suflând în balonul din gumă de mestecat cu care se îndeletnicea de o vreme.

— Nu în seara asta, când sunt ai mei acasă. Știi regula mamei.

Părinții lui Răzvan, contabili la o firmă din centru, erau oameni cu tabieturi și reguli stricte.

Am comentat prezența stelelor până am ajuns la intersecția mică dintre blocuri. Acolo, ne-am despărțit, îndreptându-ne, solitari sau în perechi, spre locuințele noastre.

Am condus-o pe Anca până la aleea de acces. Ne-am luat un rămas bun zgomotos, ca doi adolescenți, ignorând privirile exasperate ale companionilor mei. O iubeam pe pitica mea și, pentru a-i demonstra asta, am ridicat-o de câteva ori de la pământ, pentru a-i săruta buzele moi.

Acasă, în siguranța apartamentului de la etajul patru, m-am retras în camera mea. Mi-am pierdut timpul pe internet, ca de obicei, fără să realizez cum trec orele. Abia când am auzit târâitul telefonului azvârlit pe pat, mi-am aruncat ochii la ceas.

— Ce-ai pățit, Răzvane, la două noaptea?

— Știi stelele-alea de care vă spuneam mai devreme? am auzit vocea, printre plescăituri înfundate.

— Da. Ce-i cu ele?

— Sunt din ce în ce mai interesante. Sunt mari și par a avea aceeași traiectorie. Vin spre Pământ.

— Sunt meteoriți? am întrebat și n-am mai așteptat răspunsul. Interesant! Să nu uiți să le faci poze.

— Prietene! Chestiile alea se deplasează cu aceeași viteză, înțelegi? Sau, cel puțin, așa mi-a ieșit mie din calcule.

— Așa, și? Probabil au fost expulzate toate odată din centura de asteroizi. Nimic misterios până acum. Sau... ce vrei să spui?!

— Am vrut să-mi verific rezultatele cu datele de la un alt observator. Ei bine, nu sunt înscrise nicăieri. Parcă aș fi singurul care le-a văzut, ceea ce... e imposibil!

— E mai bine așa. Ai ocazia să fii tu primul care le pune un nume. Vezi să fie și Adrian printre ele. Adrian Furiosul și Misteriosul. Adrian Furia.

— Le-am pus pozele pe net, pe câteva grupuri. Acum aștept răspunsuri. Te țin la curent dacă aflu ceva.

— Ok. Ne auzim mai încolo.

I-am închis înainte să apuce să-mi povestească și altele despre meteoriți. Dacă nu picau pe Pământ, într-o mare

de foc, cu groaza aferentă din partea umanității, atunci nu mă interesau deloc.

Am conversat puțin cu Anca, pe chat, despre bolovanii cerești ai lui Răzvan, râzând cu gura până la urechi de diversele nume pe care le propunea, după care i-am urat *Somn ușor!,* am închis calculatorul și m-am vârât în așternut, pentru un somn binemeritat.

■A" A A

Pragul a fost trecut. încărcăm datele pentru nivelul unu.

Imaginile erau tulburi și nu reușeam să disting mai nimic în ceața vâscoasă care mă înconjura. Predomina negrul ca de smoală, în care dansau, din când în când, străfulgerări multicolore, adâncindu-mă și mai mult în confuzie. Eram într-un joc și creierul meu se pregătea să-mi prezinte un scenariu plauzibil?

înainte să-mi dau seama ce se întâmplă, o formă umană, neclară, s-a aplecat deasupra mea, pregătită parcă să mă studieze. De undeva, din neant, se auzeau sunete stridente, mărindu-mi și mai mult confuzia.

Mi s-a strâns stomacul. Teama m-a invadat și am avut senzația că sunt aruncat de pe acoperișul unei clădiri. Eram paralizat de frică, incapabil să mă mișc în vreun fel, iar numele meu era repetat obsesiv.

— Adrian! Hei! Adriane, trezește-te! Adrian!

— Ce...? Unde sunt...?

— Acasă, unde altundeva? s-a mirat Alexandru. Vino să vezi o minune, până nu explodează la știri!

Am deschis un ochi, dar am refuzat să-l deschid și pe al doilea, când am observat că în cameră e încă întuneric.

— Dacă nu ne atacă nimeni, nu mă ridic din pat!

— Știi stelele alea ale lui Răzvan? Alexandru s-a prins de pătură, să n-o pot trage peste cap. încă se văd pe cer, deși e dimineață. Câte stele ai mai văzut tu să facă asta?

— Pe bune?! M-am ridicat în șezut, pe marginea patului. Răzvan credea că sunt meteoriți, iar eu făceam mișto de el azi-noapte. Poate chiar cad pe Pământ, până la urmă.

— Păi, el mi-a spus noutățile. M-a sunat, indignat că râd ăia de pe grupuri de el, că are vedenii. Cică nimeni n-a văzut minunea, iar el era foarte supărat pentru că acum se văd foarte bine cu ochiul liber, dacă știi unde să te uiți.

în bucătărie l-am găsit pe Victor, în fața ferestrei larg deschise. Făcea poze cu telefonul, încercând să găsească o poziție cât mai artistică pentru un selfie. M-a lăsat la geam abia după ce s-a asigurat că poza i-a reușit.

— Uite, acolo! mi-a arătat Alexandru un grup de stele care abia se observau pe cer. Le-am fotografiat cu Nikonul. îți trebuie zoom mare să le poți distinge.

Alexandru poseda două aparate foto performante, fiindcă îi plăcea să studieze *frumusețile naturii.* Și uite-așa, poza unor stele oarecare avea să ajungă printre *cele cu adevărat importante.*

Un triunghi aproape perfect, cu vârfurile reprezentate de puncte strălucitoare, ca niște mărgelute.

— Până la urmă, sunt meteoriți sau nu?

— Altfel, de ce am discuta, în loc să mâncăm?

— Dacă tot suntem la capitolul conspirații, atunci, de ce n-ar fi extratereștri? Mai ții minte pozele care circulau pe diverse site-uri dubioase și arătau nave așezate în triunghi? Poate sunt nave...

— Dar de ce le vedem doar noi? s-a încruntat Victor. Am intrat pe grupurile lui Răzvan și ăia pretind că nu e nimic acolo. Adică, serios, pui dovada pe site, iar ei spun că sunt particule de praf pe lunetă?!

— Poate, dacă sunt alieni, au o tehnologie secretă care îi face nedetectabili? Un scut pus pe invizibil, gen. Plauzibil, nu?

— N-are sens, Alexandru. Noi de ce le vedem?

— Pentru că ni le-a arătat Răzvan? O fi el mai special și a reușit să le depisteze chiar și camuflate. Cât de grozav ar fi să-1 caute cineva de la NASA, să discute despre asta!

— Vedem ce părere au și fetele, conchise. Dar mai târziu, că n-am de gând s-o trezesc pe Anca la ora asta, indiferent ce-or fi.

M-am culcat din nou și am dormit până târziu, când m-a sunat pitica mea. I-am urat o dimineață bună și am fost răsplătit cu un hohot de râs, apoi mi-a spus, cu bunăvoință, că e trecut de ora unu.

I-am povestit de meteoriții lui Răzvan, posibili extraterestri, conform teoriei lui Alexandru.

— Victor și-a făcut niște selfiuri grozave cu luminile alea. Cel puțin asta a pretins când l-am întrebat de ce-și face poze la bustul gol, în fața ferestrei larg deschise. Dar cel mai bine se văd, evident, cu zoomul de la Nikonul lui Alexandru.

— Am auzit de ele azi-dimineată. Doar nu credeai că » rezistă Răzvan fără să-i împărtășească Anei miracolul? La opt, nu la altă oră. Poate dormeam în timpul atacului și pierdeam aventura. Nici n-a contat că am stat aseară până târziu să învăț.

— Deci sunt acolo, sus, pe cer. Răzvan era supărat pe reacția celor de pe grupuri. Eu cred că sunt geloși că un român a fost primul care a detectat probabilitatea unui pericol pentru Pământ.

— La știri au anunțat în treacăt, de parcă ar fi fost ceva normal. Niște obiecte străine care se apropie de planeta noastră, așa le-au numit, apoi au trecut la știrea despre unul care și-a omorât vecinul cu toporul, pentru un gard sau o prostie asemănătoare.

— E o conspirație, ascultă-mă pe mine. Alexandru are dreptate: sunt extratereștri care vin să ne... facă ceva, nu spun ce, pentru că e urât... Extratereștri care se ascund în spatele unor scuturi, iar lumea n-o să-i vadă decât când va fi prea târziu.

— N-ai auzit că au spus la știri despre ele? Lumea știe, dar nu dă importanță.

— Omenirea se duce de râpă. Când ne vedem?

— Să petrecem ultimele zile împreună? Ce drăguț! Ești gata într-o oră?

— Sunt bărbat, o jumătate de oră mi-e mai mult decât suficient. Am timp să mai și vorbesc cu băieții despre meteoriți și apocalipsă.

Ne-am mai tachinat puțin, am sărutat aerul și telefoanele zgomotos, dovedindu-ne unul altuia că ne iubim

nebunește, apoi am închis. Am fugit la baie, pentru un duș rapid. Cu părul încă ud, mi-am luat un tricou cu mâneca trei-sferturi, o pereche de blugi care părea curată, apoi m-am oprit la frigiderul aproape gol. Am înhățat la nimereală ce-am găsit comestibil, pentru a-mi încropi un sandvis.

— Diseară gătesc, a spus Alexandru, când m-a văzut în mână cu bucata diformă. Ceva care să ne ajungă trei zile, cel puțin. Sau, mai bine, invit-o pe Anca să ne admire bucătăria. Apoi frigiderul gol, iar eu bat niște apropouri nesimțite, dacă tie ti-e rușine.

» ' » » »

— S-a inventat pizza, băiete. Azi îmi intră banii pe cârd, ai uitat?

Victor a pășit în bucătărie, absorbit, ca de obicei, de telefonul pe care-1 butona într-una. Și se mai întreba de ce nu are prietenă! A luat restul sendvișului meu de pe farfurie și l-a îndesat în gură înainte să întrebe dacă mai aveam nevoie de el.

— Măi, ăștia de pe net sunt nebuni, a spus printre plescăituri, în timp ce înghițea bucăți aproape nemestecate. Spun că nu văd nimic acolo unde noi spunem că e ceva! Le-am pus și un link cu emisiunea de la TV, dar tot degeaba. Nu mai amintesc de faptul că n-am multe reacții la pozele cu triunghiul...

— Chiar e’grav, dacă oamenii nu reacționează, i-am replicat lui Alexandru, pe un ton serios. Mai ales că nici nu se vede nimic într-o poză făcută cu telefonul. Ai tras un cerc roșu, măcar să știe oamenii după care pixel să se uite?

— Dacă n-ai făcut poză în fundul gol... Tipele nu te recunosc cu hainele pe tine.

— Hai, măi, terminați. Sunt acolo, nu le vedeți?

M-am uitat pe geam. Erau acolo! Chiar mai aproape decât de dimineață, trei puncte albe care se vedeau acum în plină zi. De la atâtea teorii discutate în bucătărie, începeam să mă întreb la modul serios ce fel de scut ar fi putut avea navele/meteoriți. Sau ce anomalie putea provoca o asemenea manifestare. Pe moment, mi-am dorit să știu mai multă fizică, dar mi-a trecut repede.

— Aha!

Mi-am întors privirea spre Victor, care ne arăta telefonul cu un gest triumfător.

— Au apărut și în alte părți ale lumii, dar e aceeași reacție de indiferență în jurul lor. Devine din ce în ce mai interesant.

— O conspirație, v-am spus eu, dar n-ați vrut să mă credeți.

— Nu te mai lăuda degeaba, ai spus că sunt extraterestri și atât.

Telefonul mi-a sunat în buzunar, amintindu-mi de Anca. M-am scuzat imediat și am invitat-o sus, spre satisfacția evidentă a lui Alexandru, dar fata a refuzat, pentru că erau patru etaje de urcat și n-avea chef. I-am spus că vom coborî noi și, în secunda următoare, m-am îndreptat spre ușă.

— Mergeți la terasă? i-am întrebat peste umăr.

— N-am nimic altceva de făcut azi, m-a asigurat Alexandru, urmându-mă îndeaproape. Plus că ai promis pizza.

— Cobor și eu imediat, a zis Victor, continuând să-și tortureze telefonul.

— O să ajungem noi la Romancierilor, iar el tot aici va fi.

— N-are decât. N-o las pe Anca să aștepte din cauza lui.

Spre surprinderea mea, Victor ne-a urmat, în timp ce continua să stea cu ochii lipiți de ecranul luminos. Am fost convins că va sfârși cu gâtul rupt, dar cineva acolo sus iubea suficient de mult netotii cu telefon, astfel încât a ajuns nevătămat la parter. Dar tot a dat cu capul de ușă, neatent.

Râsul mi-a dispărut când l-am văzut pe Răzvan, care, clătinând din cap, tasta rapid la propriul telefon.

— Băiete, ai făcut o obsesie, pe cuvânt. Vreau să merg liniștit pe stradă, nu să am grijă de tine sau de Victor, să nu vă calce mașinile. Ok? Bună, iubito!

Am sărutat-o pe Anca, trecându-mi degetele prin buclele ei roșcate și mi-am permis un minut de giugiuleală, în timp ce grupul discuta intens dacă să trecem pe la kebaberie înainte sau după terasă.

— Aș vrea să ajungem la individul ăsta, l-am auzit pe Răzvan, când, în sfârșit, m-a lăsat inima să-i dau drumul fetei. A recepționat un mesaj. Stă la câteva blocuri de noi.

— Suntem mulți, după ultima numărătoare, și ne deplasăm în sens opus, i-am refuzat oferta. N-are decât să ți-1 trimită pe chat.

— O să-i spun să-l urce pe net, a acceptat el, cu inima strânsă. Deși, poate fi interesant, având în vedere ce se întâmplă zilele astea.

— Ce se întâmplă zilele astea? s-a interesat Alexandru, în timp ce grupul se punea în mișcare.

Ronțăia dintr-un baton de cereale, iar ochii lui albaștri îl fixau întrebător pe Răzvan.

— Cu extratereștrii care ne vor vizita.

— Gata? Nu mai sunt meteoriți? Ce s-a întâmplat de au devenit alieni?

— Datorită felului în care se deplasează, bineînțeles.

— Ai făcut trei calcule și ți-au dat trei nave. Am izbucnit în râs. Să fim serioși. Până nu văd ceva oficial, pentru mine, ăia vor rămâne meteoriți. Nu-i asa, iubito?

— Eu vreau să fie unicorni.

— Vor fi niște antropomorfi care se deplasează cu ajutorul pârțurilor stelare. îți dai seama câte au acumulat?

. Mesajul

Ne-am petrecut după-amiaza pe terasă, cu doar o jumătate de oră de pauză pentru verificarea cârdului la ban- comat. Când i-am anunțat că am scos banii din cont, au izbucnit în urale, chiar și Răzvan, care a devenit dintr-odată atent, uitând, pe moment, de meteoriții din cer.

— Comandați-vă ceva de mâncare, le-am spus generos. Fac eu cinste.

Imediat s-au lansat în discuții interminabile despre ce să comande de pe lista deloc sărăcăcioasă. Mi-am tras scaunul mai aproape de Răzvan, care privea încruntat ecranul luminos.

— Nu accept invitați străini la masă. Mai ales tocilari de-ai tăi.

M-a privit nemulțumit. M-am grăbit să ridic din umeri, ca justificare pentru orice avea de gând să-mi spună.

— Am primit mesajul individului ăluia.

-Și?

— Nu are sens. Uită-te și tu.

„Vine Judecata de Apoi. Aveți două opțiuni: muriți sau săriți prin poartă."

Am ridicat ochii spre el, apoi am clătinat din cap.

— Omul e un fanatic religios, nu?

— Așa m-am gândit și eu la început, doar că nu are sens chestia cu poarta. Nu trebuia să ne pocăim?

— N-am idee, sunt ateu, n-am citit Biblia. Ce spune acolo despre Judecata de Apoi?

— Că o să apară o cruce mare pe cer și vor fi aleși ăia buni de ăia răi.

— Sunt trei nave, nu patru. N-au cum să formeze o cruce.

— Nu știu. A clătinat din cap, coborând ochii spre telefon. Nu mai înțeleg nimic.

— Până la urmă sunt meteoriți? s-a interesat Anca, în timp ce-mi întindea meniul. Ți-am comandat paste. Vrei altceva?

— Nu, mulțumesc. Nu știu. Acum, dintr-odată, a intrat și Dumnezeu în ecuație. Cu Judecata de Apoi nu-i de glumit, nu?

I-am arătat triumfător mesajul de pe telefonul lui Răzvan și imediat acesta a făcut înconjurul mesei. Alexandru a pufnit în râs, Grigore și-a întors privirea spre prietena lui blondă, parcă nevenindu-i să creadă, Victor a ridicat din umeri, prea ocupat cu propriul ecran, în timp ce fetele s-au grăbit să ne asigure că tipu-i nebun de legat. Nimeni nu avea răbdare cu nebunii mistici.

— Ce mai zic ăia pe Facebook? l-am întrebat pe Victor, în timp ce mulțumeam pentru farfurie. Au elucidat misterul apariției?

— Reacțiile sunt împărțite. Unii spun că nu există lumini, în timp ce alții pun poze cu triunghiuri asemănătoare cu cele pe care le vedem noi.

— Nu suntem singurii, i-am zâmbit, ridicându-mă în picioare.

M-am apropiat de un cuplu în vârstă care trecea pe lângă noi și i-am ajutat să se strecoare printre scaunele lăsate împrăștiate de un grup care tocmai pleca.

— Mă scuzați că vă întreb, eu și prietenii mei, le-am zis, arătând spre masa noastră, avem o nelămurire cu niște obiecte neidentificate care se văd acolo, sus. Am indicat locul în care se zăreau luminile. Voiam să vă întreb, dumneavoastră ce părere aveți?

— Nu suntem din zonă, s-a grăbit bărbatul să se scuze, aruncând o privire rapidă spre cer.

S-a îndepărtat repede, alegând o masă cât mai departe de a noastră. M-am așezat pe scaun, în timp ce prietenii mei râdeau în hohote. Oare cercelul lui Alexandru era de vină? Sau buzele negre, rujate, ale lui Victor?

— Atunci, suntem cu toții nebuni și avem vedenii. E bine? Poate chiar se apropie sfârșitul, măi!

Am continuat să glumim pe seama luminilor până târziu, pe înserat, și ne-am hotărât să ne retragem mai devreme. M-am dus să achit nota, încântat că nu m-au lăsat totuși fără bani și și-au plătit o parte din ce au comandat, îmi număram economiile, atent să nu pierd din hârtii, cum aveam obiceiul, când ceva m-a prins de mână și am auzit o voce joasă:

— Ce ai de gând să alegi?

Am privit uimit spre bărbatul care se clătina încet lângă mine. Mi-am tras brațul din strânsoarea lui, răsplătindu-1 cu o privire scârbită. Mi-a zâmbit, în timp ce se așeza în

fața unui pahar cu apă, continuând să mă supravegheze cu coada ochiului. M-am uitat în jur, pentru a mă asigura că eu sunt cel cu care vorbește.

— Ce să aleg?

— Dacă ai ști sigur că dincolo de poartă e salvarea, ai alege-o?

L-am cântărit din priviri. Un bărbat la vreo patruzeci de ani, brunet, cam ciufulit, încărunțit pe la tâmple, cu ochi albaștri, cercetători, îmbrăcat într-o cămașă albă cu mânecă scurtă și pantaloni de stofă. Pe spătarul scaunului se vedea un pardesiu subțire. Mi-a trecut prin cap că a auzit discuția noastră și glumea pe seama mea.

— Cine nu ar alege salvarea?

— Cine nu are nevoie de ea. Și-a frecat buzele cu un gest absent. Dar dacă nu ajungi la ea?

— De ce nu aș ajunge?

A ridicat degetul, arătând în direcția obiectelor misterioase, acum ascunse de copertina verde.

— Lumini pe cer.

Am zâmbit scurt. Era clar că ne auzise discutând.

— Da, vine Judecata de Apoi.

— Așa am auzit și eu.

Mi-a zâmbit cu subînțeles. L-am lăsat să-și bea apa în continuare și am achitat nota de plată chelnerului răbdător. M-am întors la grupul care deja se afla pe trotuar, pregătit să treacă strada printr-un loc nepermis.

— Tipul ăla ne-a auzit vorbind despre mesajul tâmpit cu *Judecata de Apoi* și a încercat să facă mișto de mine, m-am scuzat, arătând cu degetul peste umăr.

— Care tip?

Anca s-a uitat în spatele meu, apoi a privit spre mine. Am întors capul și mi-am reprimat un șuierat surprins. Bărbatul nu se vedea nicăieri, deși pe masă rămăsese un pahar gol, pe un suport alb.

— A plecat. M-am scuturat, încercând să alung senzația stranie care-mi ridicase părul pe ceafă. Doar un ametit care se prefăcea că știe el despre ce e vorba cu alegerile alea două.

Ne-am uitat stânga-dreapta și am trecut repede pe celălalt trotuar, deși la mai puțin de douăzeci de metri era o trecere de pietoni, dar era prea departe de strada pe care o urmam de obicei, printre blocurile de zece etaje și fostele cămine PTTR.

— Dă-1 încolo. Nu te mai gândi la el. Oricum, e un mesaj tâmpit, a spus Alexandru, trecându-și un braț pe după gâtul meu. Cui îi pasă de *Judecata de Apoi,* când vin extraterestrii?

— Dacă ne atacă, atunci vei vrea să știi care sunt opțiunile, *a* răspuns Răzvan pe un ton filosofic. Poate că nu-i o idee rea să ne interesăm unde e poarta aia.

— Tipul ăla vorbea despre ea ca și cum ar fi greu de găsit.

— Normal, Adrian, doar nu crezi că se deschide câte o poarta lângă fiecare om.

— De ce nu? a întrebat Alexandru cu mirare. Dacă e vorba de o alegere, ar face bine să avem cum să o alegem, nu?

— Mă uimește cât de repede ați acceptat că sunt extrate- reștri și nu meteoriți, a spus Anca zâmbind, trăgându-se mai aproape de mine.

L-am împins pe Alexandru într-o parte, grăbit să-i fac loc fetei. Mi-am strecurat brațul pe după talia ei subțire, pentru a o strânge mai bine.

— Adevărul e că nu știm ce sunt, iar la știri nu vorbește nimeni... decât meteoric.

Tot grupul a pufnit în râs, răsplătindu-mi gluma bună.

— Dragi telespectatori, astăzi ne ocupăm de obiectele neidentificate care apar în câteva videouri care circulă pe internet. Specialiștii noștri sunt de părere că sunt resturile unei comete care a explodat chiar la intrarea în sistemul solar. Probabil de teamă că va fi făcută vedetă pe rețelele de socializare...

încă râdeam când ne-am oprit, ca de obicei, în intersecție, în spatele blocului lung, cu patru etaje, unde fetele locuiau cu chirie.

— Mâine facem piața, mi-a spus Anca. Ne-a trimis mama bonurile de masă, așa că ne ducem să le facem praf la Kaufland. Veniți?

— Lui Adrian i-au mai rămas bani. Sigur că venim, s-a grăbit Alexandru să accepte.

— Ne vedem mâine, atunci, a spus grăbit Răzvan, sărutându-și prietena. Mă duc să fac poze prin telescop.

— Să ne faci cunoștință cu ele, a răspuns Ana, cu dezgust, în timp ce el și Grigore se îndepărtau.

De data asta m-am culcat devreme, dornic să fiu în picioare cât mai de dimineață, pentru a o ajuta pe Anca la treburile casnice, sperând să-mi întoarcă serviciul cât mai curând, când băieții aveau să fie plecați de acasă.

-fr

Am visat ceva fără cap și coadă, cu niște mingi care cădeau din cer, formând cratere adânci la impact. O voce bărbătească îmi spunea râzând să mă feresc, iar eu alergam într-o ceață umedă, urmărit de creaturi fără formă.

Dacă treci prin poartă, nu te mai întorci niciodată aici. Alegerea este a ta.

Mergeam fără țintă printr-o iluzie, un drum care se aștemea la nesfârșit sub tălpile mele. De fapt, nu aveam tălpi, dar mintea mi se bloca de câte ori mă uitam spre pământ și nu vedeam nimic de la brâu în jos.

Ce e după moarte?

Ești sigur că vrei să afli?

Bărbatul se întrupase pe neașteptate în visul meu. Avea ochi albaștri, stătea cu mâinile în buzunare și mă privea cu interes, în timp ce eu încercam să fug spre nicăieri. Eram confuz, nu înțelegeam ce vrea de la mine.

— Ce e dincolo de moarte?

— Reînvierea sufletelor, ce altceva?

— Iar dincolo de poartă?

— O altă alegere, bineînțeles. Pe aia ți-o lăsăm ție. Vezi cât suntem de generoși?

— Sunteți generoși? Câți sunteți, de fapt?

— Legiuni. Doar nu crezi că vă lăsam singuri în fața distrugerii iminente. Vom lua parte la distracție!

M-am oprit, pentru a-1 privi mai bine. Imaginea se mișca asemeni aburului fierbinte care se ridică noaptea din pământ. Părea mai mare, cu ochi arzători, de opal. Simțeam

cum îmi tremură inima când se uita în ochii mei, dar nu reușeam să-mi cobor privirea.

Ca prin apă, o voce metalică, de robot, mi-a ajuns la urechi: *încărcăm datele, program oprit temporar.*

— Ce-ai spus?

— Eu? Nimic.

A zâmbit. Ceva s-a mișcat brusc în spatele lui, deformându-i imaginea și m-am trezit în patul meu, lac de sudoare.

Am observat ecranul luminos al telefonului și mi-am amintit că-1 lăsasem pe silențios, pentru a nu fi deranjat de revelațiile lui Răzvan. Era 8:00.

Cineva, acolo, sus, mă iubește.

M-am strâmbat când am numărat apelurile pierdute de la Răzvan. M-am uitat fugitiv pe fereastră. Nu, nicio navă nu poposise în curtea școlii, deci nu aveam de ce să-mi fac griji. Am sunat-o pe Anca, pentru a stabili când urma să mergem la cumpărături.

— Mergeți toți?

— Nu știu dacă vin și ceilalți. Sunt încă în pat. De ce?

— Nu ai vorbit cu Răzvan?

— La ce oră a mai sunat-o pe Ana? La șase? Se prostește...

— l-a spus că sigur sunt obiecte neidentificate care reflectă lumina soarelui și de aceea sunt luminoase, pentru că, în mod normal, nu există fricțiune în spațiu.

— De ce ar trebui să știu eu asta?

încălțat cu un singur ciorap, scotoceam cu privirea prin cameră, căutându-i perechea.

— Pentru că ești singurul cu care poate discuta subiecte științifice fără să-i dea peste cap toate teoriile.

— Pentru că n-am nicio idee despre ce vorbește, de-aia! Acum, sincer, mă lasă rece ideea fricțiunii în spațiu. Nu vom ajunge acolo prea curând, așa că, de ce să-mi fac griji?

— Ei, hai, sună-l, s-o lase pe Ana în pace, să ne putem pregăti.

— îmi rămâi datoare...

încă mai râdea când mi-a închis telefonul în nas. Fir-ai tu de femeiușcă afurisită! Ce-ți mai place să mă joci pe degete. Dar aveam eu să-mi iau revanșa, cât de curând.

3. Pregătiri

— Da, Răzvan, m-am trezit. Ce s-a întâmplat?

— Sunt nave, băiete. Sunt încă departe, nu-mi pot da seama deforma lor exactă.

— Credeam că sunt rotunde.

— Navele alea rotunde sunt doar în filme, normal ar fi să aibă formă aerodinamică. Și mai e ceva. Cred că în spatele lor se ascunde o navă mare de tot.

— Se mai văd pe cer?

Am lăsat telefonul într-o parte, aruncând o privire fugitivă spre geam.

— Nu, s-au ascuns! Bineînțeles că se văd. Din ce în ce mai aproape. în ritmul ăsta, diseară, cel târziu mâine, vor fi aici.

Devenea interesant. Cu adidasul în mână, m-am apropiat de fereastră pentru a observa minunea cu ochii mei. Am privit lung imaginea senzațională a celor trei puncte, duble ca mărime față de ziua precedentă. In curând aveau să fie mai mari și decât Luna. Oare cât erau în realitate?

— La știri vorbesc despre ele ca și cum ar fi fost așteptate. Nu e panică deloc. Devine suspect. Până ieri ne explicau că sunt resturi de cometă, apoi au vorbit despre sateliți pierduți de mult, într-o misiune la capătul sistemului solar. Alți experți spuneau că sunt gunoaie spațiale, din acelea care orbitează în jurul planetei. Crezi că se știa deja?

— Chiar nicio televiziune nu face crize de isterie în direct? Uite nava! Acolo este nava care ne va ataca! Salvați-vă sufletele. Toți banii îi puteți depune, preventiv, în contul ROblablabla.

— Se discută, se emit teorii, dar par relaxați. Iar unele televiziuni străine chiar nu prezintă evenimentul. Sunt total defazați. Ca și pe internet.

Poate chiar era o conspirație mondială, iar cei de la vârf se purtau ca și când deja împărțiseră Pământul împreună cu extraterestrii. *

— Cred că ar trebui să ne grăbim să facem cumpărăturile. Să nu avem vreo surpriză. Au început mesajele cu „stați liniștiți"?

— Da, bineînțeles. Se marșează pe ideea de holograme. Iți spun eu, cu toții se poartă ciudat. Chiar și ai mei s-au grăbit să plece la serviciu de parcă ar fi fost o zi normală.

— Ne vedem afară, împreună cu fetele, atunci.

Am zăbovit cu ochii pe geam. în stânga puteam admira fereastra larg deschisă a fetelor, aflată la etajul al treilea al blocului așezat perpendicular cu al nostru. în față era blocul vecin, iar în dreapta se vedea marele OD, bloc de zece etaje.

Căutam din priviri vechea alarmă cocoțată pe acoperișul lui, când privirea mi-a fost atrasă de o siluetă ghemuită-pe bordura de piatră a blocului de vizavi.

— Ce naiba?!

în momentul în care am vrut să deschid geamul, silueta a făcut un salt lung într-o parte și a dispărut din câmpul meu vizual.

— Ce faci?

Alexandru, în mână cu un adidas tinut de șiret, s-a apropiat de mine. Era chiar mai scund ca de obicei, cum mergea așa, cocoșat, cu ochii în podea.

— Mi s-a părut că văd ceva pe acoperiș. Uite-acolo. Am arătat cu degetul în direcția în care văzusem silueta. A dispărut dintr-un salt.

— Ce chestii interesante vezi tu! Nu mi-ai văzut și adidasul pe undeva?

— Pe-al meu l-am găsit sub canapea. Poate e pe acolo, ia vezi!

S-a aplecat și, după câteva mișcări cu brațul prin spațiul îngust, a scos al doilea adidas. S-a strâmbat.

— Victor face glume proaste. ,

— Chiar, unde e?

— A stat toată noaptea treaz și pe la șapte a plecat în grabă, nu știu unde. A țipat la mine că sunt leneș. Bineînțeles că m-am întors pe partea cealaltă.

— La mine nu a venit.

— Vorbeai în somn cu un înger. îți dai seama că n-a îndrăznit să te trezească.

— Un înger?

Pentru că nu-mi mai aminteam chiar tot visul, am lăsat-o baltă și, împreună, ne-am grăbit să coborâm pentru a ne întâlni cu fetele. Am sărutat-o pe Anca, în timp ce o ascultam pe Ana, care își certa jumătatea pentru că nu era deloc atentă la nevoile ei. Cel mai calm era Gri- gore, care o strângea pe Simona în brațe, ignorând pericolul reprezentat de navele prietenului său.

— Unde e Victor?

înainte să-i pot răspunde iubitei mele, mi-a vibrat telefonul în palmă. Era Victor, nu prea bine dispus.

— Cât vă ia să vă pregătiți?! Vocea lui joasă devenise tăioasă, mai ceva ca briceagul elvețian de care era nedespărțit. Haideți, odată, să mă ajutati să car sacoșele. E o coadă de zile mari. Trebuie să facem provizii. Nu-mi vine să cred cât sunteti de înceti! t »

— Se prostește, a mormăit Grigore.

Nu era un tip matinal și devenea nervos când era forțat să se trezească *la o oră nepotrivită.*

Ne-am îndreptat spre capătul viitorului metrou din Drumul Taberei, acolo unde răsărise un Kaufland cu mai puțin de un an înainte. Am preferat aleile înguste, cu trotuarele ticsite de autoturisme parcate bară la bară.

— Știți ce nu înțeleg? De ce nu sunt oameni agitați pe stradă. E o zi ca oricare alta. O zi de joi, normală.

Grigore a arătat spre o femeie în vârstă care, cu pas domol, își plimba nepoțelul în căruț.

— Parcă se aud sirenele mai des?

Ana avea dreptate. Salvări, mașini de poliție, pompieri, se grăbeau pe arterele principale într-un permanent dute-vino, iar alarmele se auzeau mai tare, la răstimpuri, în funcție de cine credea că are primul dreptul la prioritate.

— Sunt mai multe mașini în parcări la ora asta, deci oamenii sunt acasă. Probabil mulți și-au luat zile libere până când vor afla despre ce este vorba cu exactitate.

— Uitati navele, a făcut Răzvan deodată, ridicând mâna spre cer.

în sfârșit, le puteam admira în detaliu. Trei puncte ca de foc, într-o formație triunghiulară, luceau sub soarele dimineții.

— Oare sunt acoperite cu panouri solare? Altfel nu se explică de ce se văd în timpul zilei.

— Sunt extraterestri, cine știe ce tehnologie au. Oricum, sunt mult mai mari decât ieri și se văd foarte bine.

— Dar oamenii continuă să se comporte ca și cum ar fi ceva normal.

— Ei, hai, a spus Ana pe un ton sec, uitați-vă la noi. Suntem calmi, nu fugim urlând, ne uităm din când în când spre cer și așteptăm să ni se spună ce se întâmplă. Serios, acum. Ce-ați vrea să facem? Mai bine ne grăbim spre Kauf- land, până nu pleacă Victor fără noi.

Avea dreptate, așa că, în ritm alert, ne-am îndreptat spre magazin, atenți să nu ne calce vreun șofer neobișnuit cu schimbările din zonă. Abia în parcare ne-am dat seama de adevărata amploare a isteriei umane.

— Parcă vor să mai sărbătorească Paștele o dată, a spus Alexandru, privind uimit spre locul gol în care se depozitau de obicei cărușurile. Oare au și oferte speciale?

Pe ușile duble, acum în permanență deschise, o mare de oameni se mișca în toate direcțiile, ieșind și intrând în flux continuu, mulți cu cărucioare pline ochi cu cumpărături. Ne-am strecurat cu greu înăuntru și am privit cu ochii mari la rafturile aproape goale, în timp ce ne chinuiam să trecem printre oamenii care se certau pe produse.

— Victor e aproape de casă, ne-a spus Răzvan, în timp ce închidea telefonul. Să ne grăbim, că nu are bani pentru tot ce a luat.

— Nu ajungem toți acolo, am spus, apreciind mulțimea aproape compactă din fața mea. Grigore, rămâi cu fetele afară și...

— Dar vreau anumite produse, mi-a retezat-o scurt Anca printre dinți.

— E deja prea târziu pentru asta! s-a rățoit Alexandru la ea. Dă-ne banii și așteptați-ne afară, apoi îl batem pe Victor cu rândul, dacă nu ne place ce a cumpărat.

Anca și-a îngustat ochii, pregătindu-se pentru o luptă verbală decisivă, când un pardesiu deschis la culoare a poposit lângă noi, întrerupându-ne brusc.

— Omenii sunt fenomenali, nu? m-a întrebat bărbatul grizonat din vis, pe un ton amical. In curând, toate astea nu vor mai însemna nimic. Oare câți dintre voi veți apuca să vă bucurați de lucrurile pe care le cumpărați acum?

Toți ochii s-au întors uimiți spre el, inclusiv ai persoanelor care ne înconjurau.

— Ăsta e îngerul cu care ai vorbit azi-noapte?

Când l-au auzit pe Alexandru vorbind despre îngeri, în jurul nostru s-a făcut liniște și am putut să respirăm dintr-odată, pe măsură ce oamenii se dădeau încet în spate, evitând să-l atingă pe noul venit.

— Ce mai face Dumitru? a întrebat o femeie bătrână, agățându-se de brațul lui.

— O să afli în curând, Elviro.

Ochii femeii s-au luminat, încântați. Anca a prins-o pe Ana de un braț și pe Simona de celălalt și, fără un cuvânt, s-au îndreptat spre ieșire. Grigore și-a frământat buzele, ca și cum ar fi vrut să spună ceva, apoi, după ce a înghițit în sec de câteva ori, a fugit și el după ele.

— Fată bună, nu? Necunoscutul a arătat cu degetul spre rândul de căruțuri care șerpuia în apropiere. Prietenul vostru vă așteaptă.

Mi-a zâmbit, s-a răsucit pe călcâie și a plecat spre un ghem uman din direcția căruia se auzeau voci ridicate.

L-am găsit pe Victor lângă prima casă, gata să pună produsele pe bandă. Ochii căprui îi străluceau furioși sub claia de păr pe care o numea breton, iar Alexandru s-a grăbit să îl ajute, înainte să înceapă să țipe la noi. Ne-am mișcat în tăcere, aranjând lucrurile pe bandă, apoi înapoi în cărucioare, pe măsură ce treceau prin fața scanerului, iar la sfârșit Victor a plătit diferența cu cârdul de cumpărături.

— Ceilalți ne așteaptă afară, a spus Alexandru, în timp ce împingea trenulețul de cărucioare spre ieșire.

— Ce ți-a luat atât de mult? Ți-am spus să te grăbești!

Alexandru a inventat pe moment o scuză cusută cu ață albă, despre cum au sunat ai lui să-l întrebe de sănătate.

— Mama se tot plângea de fratele meu, de faptul că-i tot fură din bani. Nu am avut inimă să îi închid telefonul în nas. Știi că mă sună rar, că n-o lasă scârba aia de Ionel.

Ne-am reîntregit grupul imediat, iar fetele s-au repezit să îndese lucrurile în sacoșele deja pregătite, comentând cu voce scăzută calitatea unora dintre ele. La întoarcere, am cărat sacoșele grele, discutând aproape tot drumul despre tipul cărunt din magazin.

— Mulți oameni spuneau că au avut vise ciudate de când au apărut luminile pe cer. Că au vorbit cu rudele decedate, care le-au spus de un pericol iminent sau au întâl-

nit îngeri care le-au transmis mesajul ăla cu Judecata de Apoi și cu cele două alegeri.

Spre nemulțumirea tuturor, Victor își butona telefonul în timp ce vorbea, unghiile negre lucind periculos la fiecare mișcare, dar ne-am ferit să spunem ceva, după efortul pe care-1 făcuse pentru noi.

— Nu am luat apă, nici produse care se strică ușor. După discuțiile pe care le-am auzit, totul ar fi în zadar, toată încercarea noastră de a ne proteja cumva, pentru că avem doar opțiunea de a muri sau de a trece prin poartă. Atât.

— Adrian a vorbit cu un înger în magazin...

— Erau mai mulți. Parcă erau atrași de agitația noastră. Toți înalți, toți bărbați, toți cu trăsături perfecte. Aparent, nu au venit să ne protejeze în vreun fel, ci doar să lupte cu invadatorii, pentru că ei consideră că Pământul este o creație care le aparține. Priviți.

Ne-a arătat câteva poze ale unor țipi cu ochi scăpărători, care priveau zâmbind pe deasupra mulțimii.

— Cu ăsta am vorbit, am arătat eu cu bărbia spre ultimul fotografiat.

— L-am văzut cu doar câteva clipe înainte să veniți. S-au strâns ca vulturii pe cadavrul omenirii.

Mi-am amintit de silueta de pe bloc. Probabil un alt înger care se pregătea să ia parte la distracție.

Ne-am oprit în fața scării, pentru a încropi un plan de urgență. Intr-un final, am hotărât să ne adunăm la Grigore. Deși locuia la etajul șapte al Maternei, avea lift și ne puteam deplasa cu ușurință. In plus, ai lui lipseau temporar, deci nu deranjam pe nimeni dacă făceam noapte albă.

— Lăsați fetele să sorteze cumpărăturile, ne-a spus Victor, după ce am lăsat, în sfârșit, sacoșele pe podeaua bucătăriei. Să mergem în dormitor, să discutăm pe îndelete.

— Ar trebui să ne odihnim, iar mai pe seară să facem un tur al cartierului, ca să știm unde ne-am putea refugia în caz de pericol.

— In subsolul blocurilor, cel mai probabil, a spus Grigore. Nu, Victor?

— Nu și dacă se dărâmă peste noi. Răzvan are dreptate, să dăm o raită prin cartier, mai pe seară. Ce ziceți?

— Cum credeți, dar amintiti-vă că ăsta e cartier muncitoresc, cu blocuri de dormitoare, nu prea ai unde să te ascunzi. Poate în vechea școală sau pe terenul de sport acoperit?

— Tocmai asta spun, că e bine să știm pe ce ne bazăm.

4. Răspuns

L-am lăsat pe Victor să doarmă și ne-am refugiat în bucătărie, unde fetele încercau să facă ordine printre produsele cumpărate. Când ne-au văzut dispuși să le ajutăm, ne-am trezit pe post de pioni manevrabili prin comandă vocală și abia după câteva ore am avut timp să ne odihnim, când au declarat ele că totul *e cum trebuie să fie.*

— Poate ar trebui să mai ducem din ele și în celelalte apartamente? a propus Ana. Ca să avem mai multe depozite?

— Așa ar fi bine, doar că e destul de greu să urci la etajul trei sau patru, în caz de atac. Mai bine pregătim pentru fiecare câte un rucsac cu lucruri care pot fi cărate.

După îndelungi consultări, timp în care, împreună cu băieții, am dat gata oala cu mâncare de pe aragaz, ne-au spus că sunt de acord cu propunerea mea și am format imediat două echipe pentru a aduce gentile.

Am fost încântat când Răzvan a hotărât să meargă împreună cu Ana în apartamentul fetelor, iar eu cu Anca în al băieților și am tras-o pe fată după mine, înainte ca Alexandru să facă vreo contrapropunere.

— Nu mai bine mergem împreună în fiecare dintre apartamente?

— Nu, Anca, așa e mai rapid, a răspuns Răzvan, fără să explice de ce, în timp ce aproape alerga pe străduța îngustă.

— Ce faci, mă frăgezești înainte? a bolborosit Ana, cu răsuflarea întretăiată.

Răzvan a zâmbit scurt către mine, în timp ce o împingea spre scara blocului.

— Nu vă grăbiți. Căutați rucsacuri pentru toată lumea. N-are sens să ne cărăm cu genți de voiaj.

— Nu ne grăbim, am murmurat, în timp ce ne îndreptam spre blocul meu. Cred că știu unde este rucsacul lui Alexandru, dar...

Atunci când i-am simțit privirea intensă, am renunțat să mă mai prefac. Strângându-i degetele împreunate, am urcat scările, temperându-mi agitația interioară cu priviri furișate spre picioarele ei lungi, îmbrăcate în blugi mulați. Fără un cuvânt, am deschis ușa, am tras-o în hol, apoi am închis ușa, uitând să o încui.

— Adrian...

M-am uitat lung în ochii căprui, simțind cum mi se lichefiază încet organele interne. Buzele pline îi tremurau puțin, parcă așteptând să fie sărutate, așa că n-am mai prelungit chinul și am strâns-o la piept, strivindu-i sânii rotunzi pe care abia așteptam să-i gust. Mi-am strecurat mâna pe sub tricoul cu ursuleți și am scăpat un oftat de ușurare când am dat de bustieră, pentru că nu m-aș fi descurcat cu altceva în momentul ăla.

Mi-am tras bluza peste cap, continuând să o sărut cu lăcomie, îndreptându-ne încet spre sufragerie. M-am oprit

în prag, pentru o sărutare fierbinte, în timp ce degetele-mi nerăbdătoare îi masau, prin materialul subțire, sfârcurile deja întărite.

— Adri...

Am scâncit fericit când am reușit să-mi strecor mâna pe sub materialul elastic, simțind sânul fierbinte în palmă. Mi-am apăsat mâna stângă pe fundul ei, presând-o și mai aproape de mine, în timp ce mormăiam satisfăcut. I-am scos tricoul, l-am aruncat peste cap, mi-am încolăcit brațele în jurul taliei micuțe și am tras-o aproape, pentru a-i gusta, în sfârșit, sfârcurile.

A început să scâncească, în timp ce alerga cu mâinile pe spatele meu gol, coborând mereu spre pantalonii care mai mult o încurcau.

— O să întârziem, a gângurit, mușcându-mă încet de gât.

— Mai mult ca sigur, am confirmat, în timp ce o împingeam pe spate.

Nici măcar nu mi-a păsat cât timp a trecut. Ne-am zvârcolit goi pe canapea, încercând să nu cădem pe covor, și aș fi continuat așa până la epuizare, dacă nu aș fi auzit pe cineva tușind în repetate rânduri pe hol. Mi-am ridicat capul, retrăgându-mi grăbit limba dintre buzele ei.

— E cineva acolo? am întrebat nedumerit.

— Normal, l-am auzit pe Răzvan răspunzându-mi sec. Haideți, că se lasă noaptea!

Anca a sărit ca un iepure din pat, roșie ca focul în obraji, căutându-și disperată lucrurile împrăștiate prin toată camera. Am închis ușa, pentru a-i oferi puțină intimitate și

abia în hol mi-am tras pantalonii pe mine, sub privirile ironice ale prietenului meu.

— Vine sfârșitul lumii până când terminați voi.

— De ce crezi că am stat atât? Dacă nu mai avem altă ocazie?

— Dar așa va ști tot grupul.

Am scuturat din cap, prea puțin interesat, în timp ce-mi recuperam bluza aruncată în cuier. După câteva minute a ieșit și Anca din sufragerie, roșie toată, evitându-i privirea.

— Unde-i Ana?

— Ne așteaptă jos. M-am oferit să urc pentru că nu-i surâdea ideea, după tot efortul depus.

A rânjit, iar eu l-am felicitat imediat, cu un rânjet asemănător. Când a văzut-o pe Anca privind stingherită spre dormitorul meu, a ridicat rucsacurile, apoi s-a răsucit pe călcâie și a ieșit din apartament.

Ajunși la Grigore, am dat explicații bizare, fără a ne mai uita la ceilalți, și ne-am încurcat unul pe celălalt, în timp ce ne grăbeam să îndesăm în rucsacuri lucrurile așezate în grămezi identice. Victor ne-a salvat de glumele lor, când a apărut în bucătărie doar în chiloți și fetele au fugit în camera din spate, pentru a-1 lăsa să se îmbrace.

— Nu pot merge cu voi, ne-a informat Grigore cu regret după ce a citit mesajul abia primit. Ai mei mă sună cam într-o jumătate de oră. Trebuie să fiu acasă, să pot umbla în dosarele tatălui meu.

— Rămân cu tine, s-a oferit Simona imediat și a trebuit să-i trag un ghiont lui Alexandru, pentru a-i reteza chicotelile.

— Să luăm rucsacurile, a propus Răzvan. Așa ne dăm seama cât de grele sunt.

I-am lăsat pe cei doi în apartament și am coborât în stradă. Am ajutat-o pe Anca să își pună rucsacul în spate, lăsând greutatea treptat pe umerii ei. Ca un cavaler, am ajutat-o și pe Ana, pentru că Răzvan se învârtea în loc, încercând să-și prindă chingile libere. După ce ne-am echipat cu toții, l-am lăsat pe Victor să aleagă traseul.

— Trecem prin gangul din fața blocului, unde vom urma șoseaua principală, până la poștă. Ne uităm prin plasele de protecție, să vedem dacă sunt deschideri spre tunelul de metrou de dedesubt, pentru că ne-ar prinde bine o ascunzătoare decentă.

— Probabil sunt închise... Am înțeles că s-au sistat lucrările din subteran.

*

— Vedem, Alexandru. De la poștă urcăm spre Valea Oltului, apoi mergem de-a lungul ei până la Bulevardul Timișoara, unde intrăm printre blocuri, să ne familiarizăm cu locurile. Să speram că nu trebuie să părăsim cartierul. Parcă tu, Răzvan, ai carnet, nu?

— Ai uitat că v-am făcut cinste atunci? Anul trecut, cam prin vară, l-am luat. Dar nu te gândești prea departe? Oricum, dacă e să fugim pe roți, o să ne ajute tata, pentru că nu mă lasă să conduc dubita fără acordul lui. Ține cheile » 1
în inelul pe care-1 cară în geantă.

Urmam șoseaua principală, mergând agale pe trotuar. In jur, oamenii păreau mai grăbiți, majoritatea dintre ei întorcându-se de la serviciu. Magazinele erau deschise, deși multe goale, iar vânzătorii priveau nervoși pe geam la luminile din ce în ce mai mari de pe cer.

— Cică americanii sunt în discuții cu ei, a spus Alexandru, îndesându-și mâinile în buzunarele pantalonilor.

— Aiurea. încearcă să ia legătura cu navele, dar tot ce primesc este mesajul ăla repetat la nesfârșit. Mă mir că n-au încercat să le dea jos cu rachetele.

Nu și-a terminat Victor bine vorba, că, parcă de nicăieri, câteva lumini au strălucit puternic lângă cele trei nave, spectacol fără sonor, gămălii de ace multicolore, ca un foc de artificii care prevestea începutul unei sărbători de rău augur.

Priveam uimit și terifiat, în același timp. Până atunci totul păruse un joc, un vis din care aveam să mă trezesc curând, dar acum, dintr-odată, realitatea arunca în mine cu zoaie reci. Eram speriat, pentru că asta era o declarație de război, doar dacă nu cumva extraterestrii aveau alte obiceiuri de întâmpinare decât noi.

— Mă doare, mi-a șoptit Anca, trezindu-mă la realitate.

Mi-am desclestat mâna imediat, cerându-mi scuze cu voce scăzută. I-am văzut privirea speriată și am tras-o aproape, murmurând cuvinte de încurajare pe care nici eu nu le mai credeam.

— Poate n-au nicio treabă cu noi, a spus Alexandru, cu o voce tremurată. Poate...

S-a încruntat spre mine, aplecând capul spre dreapta, ca și cum ar fi auzit o șoaptă. S-a încordat, trimițându-mi un fior de alarmă pe spate. Am vrut să-l prind de braț, împins de o presimțire groaznică, dar mi-a scăpat printre degete.

— Alexandru!

Fără să răspundă, a luat-o la fugă spre bulevardul pe care mașinile treceau în viteză, gata să se arunce sub roțile unui autobuz 268, când brațul întins al unui necunoscut l-a oprit brusc. S-a izbit cu pieptul de barieră ca de oțel, șuierând surprins în momentul impactului. S-a prăbușit cu un geamăt la picioarele lui, în timp ce noi ne grăbeam să-1 ajungem din urmă.

— Ce naiba!?...

Aplecându-mă spre el, l-am scuturat zdravăn de umăr, încercând să-l readuc în simțiri. Mă privea confuz, cu ochii în lacrimi, în timp ce gâfâia încet, obosit parcă de lupta interioară pe care o ducea.

Un claxonat strident ne-a trezit pe amândoi. Anca a țipat, trăgându-și mâna din mâna mea. Am ridicat privirea spre intersecția în care se oprise autobuzul, în timp ce oamenii alergau spre grămada întunecată de sub roțile lui.

— Voia să facă la fel, nu?

Am tresărit când am privit în ochii albaștri ai îngerului. A zâmbit, în timp ce-1 ridica fără efort pe Alexandru de la pământ, cu privirea lipită de mine.

— Ai o aură interesantă. Am să te urmăresc, să știi.

A dispărut cu un salt, lăsându-ne zăpăciți lângă șosea.

— Ce dracu' ai avut în capul ăla?! a răcnit Răzvan în urechea lui Alexandru, în timp ce-1 zgâlțâia zdravăn.

— Mi-a venit așa, deodată...

Am prins-o pe Anca de mână și fata s-a ghemuit imediat la pieptul meu, ferindu-și privirea de grămada din mijlocul intersecției.

— Nu e singurul accident de genul ăsta, ne-a spus Victor, privind cu ochii mari în telefon. Se întâmplă peste tot în oraș. Zeci de oameni s-au aruncat sub rotile mașinilor, unii chiar de față cu copiii lor.

— Am simțit un pericol iminent, ne-a explicat Alexandru. Vocea îi era mult mai sigură pe măsură ce își revenea. Am știut că dacă nu fug atunci, voi avea parte de un sfârșit cumplit. Am încercat să mă îndepărtez cât mai mult de pericol, așa că am fugit unde am văzut cu ochii.

— Prea repede, după atacul cu rachete, ca să nu fie un avertisment chiar din partea lor, a spus Ana, privind gânditoare spre navele de pe cer.

— Asa cred foarte multi, a încuviințat Victor.

— Să ne întoarcem, trebuie să ne gândim la un alt plan, a spus Răzvan. Parcă aș opta pentru o deplasare în afara orașului, acum, până nu se aglomerează ieșirile.

— Deja sunt *full* la ora asta. Vrei imagini? Victor și-a băgat telefonul în buzunarul cămășii. Mergem să căutăm o ascunzătoare.

— Dar tata...

— Oricum ai tăi nu sunt acasă, nu? Când trebuie să vină?

— Cam în două ore, a replicat Răzvan fără chef.

Ne-am plimbat prin labirintul de străduțe înguste care străbătea fagurele de blocuri-dormitor, în timp ce Victor urmărea harta întregului cartier, pentru a marca punctele considerate sigure. Ne-am învârtit pe lângă școală, fosta 176, acum cu nume de sfinți, încercând să ne dăm seama dacă putem intra pe terenul de fotbal acoperit, pentru că

ferestrele școlii erau zăbrelite la parter, iar ușile metalice, masive, n-ar fi cedat loviturilor noastre.

— Sunt din ce în ce mai aproape, i-a spus Ana lui Răzvan, apoi s-a scuturat, cuprinsă parcă de friguri.

Intr-adevăr, navele se apropiau cu repeziciune. Luceau întunecat pe cer, alergând cu viteză spre Pământ, ca niște uriașe păsări de pradă care se repezeau spre nefericiții de sub ele.

— Ăștia nu se astâmpără! a strigat Alexandru, trezindu-ne la realitate.

Pe cer, o dâră luminoasă se îndrepta implacabil spre noii veniți.

— Să mergem acasă, am spus, cuprins de presimțiri sumbre. Să evităm aglomerațiile.

Am alergat pe străduța întunecată, îndreptându-ne cu toată viteza spre Materna. Chiar când am ieșit dintre blocuri, în micul spațiu liber dintre parcări, am văzut spirala colorată care se învârtea hipnotic în fața navelor.

— Cred că au doborât racheta. Sigur vor urma represalii, așa că...

Țipătul ascuțit al Anei i-a retezat lui Victor fraza. Am ridicat ochii chiar la timp ca să văd silueta întunecată cum se prăbușește în tăcere de la unul din etajele superioare ale blocului de lângă noi. A urmat un zgomot înfundat... apoi încă unul... și încă unul. Anca a început să plângă și am tras-o lângă mine.

Alexandru a zâmbit candid, a făcut doi pași în lateral, s-a aplecat și a început să vomite lângă roata unei mașini părăsite în mijlocul drumului.

— Să sperăm că...

Un înger a poposit lângă noi, întrerupându-1 din nou pe Victor. A lăsat din brațe un copil, o fetiță de câțiva anișori, simpatică foc, care strângea foarte tare un iepuraș în brațe, în timp ce privea prin noi cu ochii ei mari, larg deschiși.

— De acolo vine, ne-a spus îngerul, arătând cu degetul spre o fereastră luminată de la etajul patru al blocului din spatele nostru.

Ne-a salutat, apoi a sărit spre Materna și s-a topit în întuneric.

— Simona!

Ana s-a desprins de Răzvan și a fugit spre scara în a cărei ușă se vedea oprită Simona. Era îmbrăcată într-un maiou subțire și în chiloți cu *I Iove You* imprimat cu roșu. Privea confuză în jur, îmbrățișându-se singură pentru a-și oferi confort, în mod inconștient. Alexandru a luat fetita în brațe și cu toții am alergat spre prietena noastră.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Victor, în timp ce-și desfăcea geaca subțire, prinsă la brâu.

Ana a luat-o pe după umeri, îndreptându-se încet spre lift. Simona s-a împotrivit, refuzând să urce pe platforma pătrată.

— Vorbeam despre cum ne-am mobila căsuța visurilor, când s-a ridicat deodată și mi-a spus că trebuie să plece. Vocea ei s-a frânt, înecată în lacrimi. A deschis geamul, fără să răspundă la întrebările mele, și s-a aruncat în gol. E jos, în fața blocului. Nu vreau să urc...

Șoapta s-a pierdut în tăcerea noastră.

— Mă duc să-i aduc niște lucruri, a spus Răzvan. N-o să mi se întâmple nimic! s-a răstit la Ana, care s-a agățat panicată de brațul lui. Stați aici și cobor imediat. încerc să iau legătura cu ai mei, să văd ce-i reține atât.

— Nu cu liftul, a spus brusc Ana, trăgându-1 spre ea. Urcă pe scări, te rog.

Răzvan a țâțâit nemulțumit, dar a acceptat, spre ușurarea prietenei sale. A început să urce treptele câte două, în ritm alert, și s-a făcut imediat nevăzut la etajul superior.

— Să mergem să ducem fetița, a spus Alexandru, arătând spre micuța din brațe lui, care continua să privească în gol, surdă la ce se întâmpla în jurul ei.

— Nu plec de-aici, a spus Ana, scuturând energic din cap.

— Rămân cu ele, a spus Anca încet, dezlipindu-se de mine. Duceți-vă! Să te întorci repede...

. Panică

— N-ar trebui să vedem ce face Grigore?

Alexandru a strâns brusc fetița la piept, parcă pentru a o liniști, evitând să-mi răspundă.

— Stătea la etajul șapte, Adrian, nu avem ce verifica. Vrei să-l vezi cum arată, lățit pe trotuar printre cine știe câți alții asemenea lui?

Eram înconjurați de țipete și oameni panicați care alergau în toate direcțiile. Se auzeau plânsete, urlete și bocete de pe aleile care înconjurau blocurile. M-am bucurat la gândul că ai mei trăiau în provincie, într-o casă fără etaj, încercasem să îi sun toată ziua, dar telefonul era deconectat. Se întâmpla frecvent, așa că am refuzat să îmi fac mai multe griji decât aveam.

Am privit cu coada ochiului spre Victor. Era singurul copil al unei foste profesoare de limba română, care profesase la un liceu mare din centru, acum pensionată pe caz de boală. Știam că era schizofrenică, dar evitam să discut despre asta cu prietenul meu. Relația cu mama lui era rece, evitând să o sune prea des, pentru a împiedica certurile interminabile care se declanșau de fiecare dată între ei.

Alexandru, pe de altă parte, avea un frate care locuia în casa părinților, un ciudat care îi interzisese fratelui mai mic să mai vină vreodată în vizită, convins că mezinul ticluiește pe ascuns să le fure banii, casa și bunurile. Părinții erau despărțiți, dar nu vorbea niciodată despre tatăl care îi părăsise pe când avea numai șapte ani. Primea regulat sume de bani de la el și la asta se rezuma toată relația lor.

— Cineva trebuie să îi anunțe pe ai lui...

Fețele albe m-au țintuit cu priviri îngrozite și am tăcut imediat.

— După ce se termină nebunia, îi vom suna. Cine știe, poate nici nu vom mai avea pe cine să anunțăm...

Victor chiar era ciudatul grupului. Cu toate problemele sale emoționale abia ghicite, era un tip inteligent, căruia îi plăcea să rezolve orice încercare pe care viața i-o arunca în față. Nu degeaba îl acceptasem în grup, cu toate împotrivirile inițiale ale fetelor.

— Călina! Ce-ati făcut cu ea?! Nenorocitilor! Dă-mi copilul înapoi!

O femeie tânără, îmbrăcată într-un capot cenușiu, cu părul lung, despletit, cu machiajul întins pe față, s-a repezit spre Alexandru cu brațele întinse, cu unghiile ascuțite îndreptate spre el, pentru a-i smulge copilul din brațe.

— A salvat-o un...

Dacă nu l-aș fi tras într-o parte, bărbatul care o însoțea pe femeia isterică l-ar fi făcut knock-out.

— Nenorocitule, a mârâit, privindu-l cu ochi injectați, de parcă ar fi răpit-o pe fetiță de la fereastră. A ridicat pumnii strânși, gata de atac. Te omor...

S-a prăbușit ca un sac la picioarele noastre. Femeia l-a ignorat, continuând să hohotească, în timp ce strângea copilul la piept. Victor și-a pus rucsacul pe umăr, scuturându-1 mai înainte, pentru a reașeza lucrurile dinăuntru, apoi a scos telefonul din buzunar, considerând problema rezolvată.

— Nu prea mai am semnal la telefon. Ori rețeaua e supraaglomerată ori ceva interferează cu semnalul.

Alexandru a schițat un surâs anemic și a înghițit în sec.

— Trebuie să mă ușurez...

Am lăsat familia în mijlocul drumului, evitând să mai spunem ceva, și ne-am întors la scara blocului unde fetele continuau să vorbească în șoaptă cu Simona, încercând s-o îmbărbăteze. Oamenii urcau și coborau scările într-un du-te-vino constant, ignorând complet grupul care se refugiase lângă perete.

— Am rezolvat cu fetița, i-am spus Anei, când a ridicat privirea întrebătoare spre noi. Ce naiba face Răzvan?

— Poate încearcă să ia legătura cu ai lui?

Alexandru a privit în sus, prin golul scărilor, sperând să-l vadă. A clătinat din cap spre mine când l-am întrebat dacă este pe aproape.

— S-ar putea să aibă semnalul mai bun acolo, sus.

— Victor, încep să cred că voi doi aveți o problemă cu folosirea excesivă a telefoanelor. Pentru Dumnezeu, fata asta stă în fundul gol, chiar trebuia acum să se uite pe Facebook?

— De ce țipi la mine? Nu sunt eu de vină că a vrut să facă sex...

Anca s-a repezit să-i dea o palmă, dar am prins-o de braț și am tras-o într-o parte.

— N-avem timp de prostiile astea. Mă duc după el, să văd ce-l retine atât...

Victor a ridicat din umeri, prea puțin afectat de supărările noastre și și-a deschis telefonul.

— Mă întreb ce vei face când i se va descărca bateria, a murmurat Alexandru spre el.

Am vrut să urc după Răzvan, dar Victor m-a tras de umăr, forțându-mă să-l urmez în stradă. Fără un cuvânt, a ridicat brațul, pentru a-mi arăta punctele luminoase, transformate acum în nave extraterestre, enorme săgeți negre pe care dansau lumini într-un ritm numai de ele știut. Zburau încet pe deasupra noastră, traversând fără grabă cerul, lent, de la stânga la dreapta.

— Ce lună ciudată, sângerie, a spus el, privind cu capul dat pe spate spre astrul care-și schimbase culoarea, ca pentru a sărbători distrugerea omenirii.

— Ăștia sunt?

Am îmbrățișat-o strâns pe Anca, încercând să-i dau putere, frământându-i încet spatele pentru a-i opri tremurai de groază. Am auzit un fâlfâit și o umbră înaltă a coborât lângă noi. Bărbatul cu ochi albaștri mi-a zâmbit prietenește. Era însoțit de un tânăr la fel de înalt, cu părul ondulat care-i ajungea la baza gâtului, cu o expresie de plictiseală întipărită pe chipul parcă sculptat în piatră. Ochii de rabin priveau prin noi, ca și cum evita în mod conștient să ne accepte existența.

— Am găsit astea... Ai mei nu răspund...

Deși abia așteptasem întoarcerea lui Răzvan, acum eram ocupat cu nou-veniții, întrebându-mă cu groază ce vești teribile mai aduc. Eram sigur că prezența lor era un semn de rău-augur, chiar dacă păreau că ne supraveghează de la distantă acțiunile. * '

— S-a produs un cutremur mare, soarele s-a făcut negru și Luna s-a făcut ca sângele, mi-a spus bărbatul cu ochi albaștri, ridicând un deget spre cer.

. Fără să vreau, am privit spre Luna vizibilă pe jumătate, la fel de roșie ca ochii tovarășului său. Abia atunci am , »
înțeles semnificația citatului.

— Indepărtați-vă de blocuri! am urlat, în timp ce alergam spre minusculul spațiu gol dintre mașinile înghesuite una lângă alta.

O trăgeam pe Anca după mine, încercând s-o protejez de ceea ce avea să urmeze. Abia am avut timp să înregistrez plecarea celor doi, în timp ce sub tălpi pământul a pornit să se scuture ca un animal cuprins de friguri.

— Cutremur!!!

Panica Simonei ne-a contaminat pe toți. In timp ce toate se legănau în jurul nostru, alergam ca șobolanii printre mașini, încercând să scăpăm cu viață. Câțiva stâlpi de iluminat s-au prăbușit în fața noastră, barându-ne drumul, și am văzut cu groază cum cad izolațiile de pe fațada clădirilor, urmate de ghivece, geamuri, balcoane și chiar oameni.

Parcă eram din nou la petrecerea de sfârșit de liceu, când mă agățam de pereții care dansau pe lângă mine cu mișcări sacadate, doar că acum nu mai vărsăm de jur-îm-

prejur, iar dansul coloșilor de beton printre care alergam ca zarurile era însoțit de țipete, scrâșnete metalice, uruituri joase, o cacofonie sălbatică, deznădăjduită, a clădirilor ce se pregăteau să se prăbușească peste noi.

M-am refugiat împreună cu Anca lângă o mașină, așteptându-mi sfârșitul, convins că *ăla mare* avea să niveleze tot locul, îngropând sub dărâmături buni și răi, deopotrivă.

Totul s-a terminat la fel de brusc cum a început, iar alarmele mașinilor s-au oprit subit. In depărtare băteau clopotele, sunete agonice purtate de vânt în cele șapte zări, ca și cum divinitatea semnaliza sufletelor pierdute unde să se adune pentru ultima călătorie.

— Navele...

Stăteam înghesuiți printre caroseriile reci, eu cu Anca între două mașini negre, Răzvan pe partea cealaltă a celei din stânga mea, în timp ce restul grupului îl ghiceam mai în față, dincolo de stâlpii prăbușiți. Alexandru, sprijinin- du-se cu mâna de capota joasă de lângă el, privea spre cer. Cu teamă, m-am ridicat încet, gata să mă reîntorc în adăpostul temporar la cel mai mic semn de pericol.

— Cât de mari sunt!

Degetele prietenei mele erau încleștate pe mâna mea stângă, considerată probabil o ancoră de stabilitate în toată nebunia din jur.

— E în regulă, iubito, sunt aici!

Navele se îndepărtau încet și, dacă n-aș fi fost atât de speriat pentru viața mea, aș fi alergat după ele, pentru a le admira siluetele întunecate.

— Suntem toti? a întrebat Răzvan, numărându-ne din priviri. Simona, îmbracă-te!

Ascultătoare, fata i-a luat hainele din mână și s-a îmbrăcat lângă noi, prea puțin rușinată de faptul că ne arăta fundul frumos conturat de chiloțeii minusculi. Pragul psihologic al rușinii dispăruse din clipa în care lumea ei se prăbușise, la propriu, pe asfaltul rece dintre blocuri.

— Ce te-a retinut atât?

Nu doream să știu cu adevărat răspunsul, nu în momentul acela, dar simțeam nevoia de puțină normalitate, chiar dacă asta însemna o discuție de care n-aveam nevoie. Fetele priveau panicate în jur, Alexandru era alb ca brânza, Victor se încrunta la cei care treceau pe lângă noi, iar Răzvan încerca să-și țină îngrijorarea în frâu.

Ne-am grupat lângă bara de metal a bătătorului stingher, încercând să nu ne uităm la dezastrul lăsat de cutremur. Eram fericiți că suntem încă în viață, pe picioarele noastre. Ignoram cu bună știință durerea oamenilor care se agitau printre resturile de pe asfalt, doar pe jumătate conștienți că ordinea socială părea gata să se destrame sub loviturile repetate ale sorții.

— Am încercat să dau de părinții mei. Am sunat pe toate numerele pe care le știam, dar n-am reușit să-i contactez.

— Tot orașul e blocat, a spus Victor, în timp ce-și îndesa o gumă în gură. Iar acum nu mai e semnal deloc. Acolo, sus, te-ai descurcat mai bine?

— Nu prea. Aveam semnal intermitent. Am încercat să iau legătura cu ei pe Messenger, poate din cauza asta am întârziat mai mult. în plus, a trebuit să trec pe la Grigore.

S-a uitat repede în direcția fetei care stătea cu brațele strânse la piept. Era mult mai rezistentă decât am crezut, privindu-mă cu o expresie hotărâtă, pe care nu o înțelegeam.

— întotdeauna am crezut că Bucureștiul va fi ras de pe fața pământului cu ocazia primului cutremur mai mare, a spus Alexandru, analizând situația. Mă bucur să văd că m-am înșelat.

— N-a fost atât de puternic. Până în 7 grade, oricum. Destule distrugeri și așa. Oare câți oameni au scăpat de atacurile de panică doar ca să fie striviți de obiectele căzute de sus?

Victor avea un stil personal de a-ți aminti despre suferința umană, în cele mai nepotrivite momente. Oricum, nu aveam de gând să verificăm numărul morților, nici să dăm vreun ajutor viilor.

— Ce facem acum? a întrebat Anca încet.

în jurul nostru oamenii țipau, erau panicați, alergau în toate direcțiile, strigau unul la altul, plângeau sau doar priveau în tăcere pagubele lăsate de trecerea navelor. Mulți își scoteau mașinile din parcare doar pentru a se opri în intersecțiile aglomerate.

— Am pierdut șansa de a părăsi Bucureștiul, a spus Răzvan, mohorât, întorcându-și privirea spre bărbatul care striga la noi să ne dăm la o parte, deși mașina era blocată de stâlpii căzuți.

— Mergem acasă? a întrebat Ana, sfioasă. Trebuie să ne adăpostim undeva. Nu putem sta toată noaptea pe străzi.

— Nu suntem în siguranță în cutiile alea de chibrituri. Faptul că nu au căzut până acum e un miracol. Nu vom mai avea norocul ăsta la următoarea scuturare.

Știam că Victor are dreptate, dar nu puteam să le spun asta fetelor obosite fizic și psihic. Trebuia să găsim o soluție mulțumitoare pentru toți.

— Crezi că vor mai fi cutremure? l-am întrebat pe Răzvan, mai mult pentru a-i pasa responsabilitatea unui răspuns.

— Mai ții minte opțiunile? Trecem prin poartă sau murim. Poate ar trebui să căutăm poarta aia.

— Acolo! Se întâmplă ceva!

Am ridicat privirile spre cerul întunecat, pe care Luna sângerie stătea spânzurată într-o parte, stingheră. Cerul părea străbătut de curenți electrici colorați, arcuri multicolore care se întretăiau, se uneau și se dispersau în toate direcțiile și, pe moment, nu am înțeles la ce se uitau.

— Ăla este un scut, nu?

Victor făcea poze cu telefonul, dar deja nu mai mira pe nimeni. Mă bucuram că nu mă roagă să-i fac și lui una.

— Câmp de forță parcă se numește, a răspuns Alexandru. Știu că navele din Star Trek au asa ceva, dar sunt mai mult un paravan menit să le protejeze de un eventual atac și acționează pentru un timp limitat.

— De ce nu intervine armata? l-a privit Ana pe Răzvan, întrebătoare. Acesta a ridicat prompt din umeri. Chiar nu ne protejează nimeni?

— Asta nu înțeleg nici eu, s-a băgat în discuție un omuleț de o vârstă incertă, îmbrăcat în pijamale galbene. Nici

măcar la televizor nu au avut o reacție adecvată. Nimeni nu ne-a prevenit, nimeni nu a spus nimic. Suntem lăsați în voia sorții!

— Sunt lumini pe cer de vreo trei zile, am spus eu, încruntându-mă spre necunoscutul care avea chef de vorbă, fără să iau în seamă privirea lui tulburată. De la început autoritățile au părut defazate, iar oamenilor parcă nici nu le-a păsat că există pe cer obiecte neidentificate care se tot apropie de Pământ. Ce credeau că sunt?

— Meteoriți, bineînțeles. Asta au spus la știri de fiecare dată. Chiar am fost sfătuiți să nu intrăm în panică, pentru că totul e doar temporar, nu există niciun pericol, și că rocile alea venite de cine știe unde vor trece pe lângă Pământ, atât. Că va fi doar un spectacol de lumini, nimic mai mult. Iar acum se întâmplă toate astea! Vocea omulețului s-a înălțat brusc, dezvăluind isteria ce mocnea în spatele nor- malității. Nevastă-mea a zis că se duce să ia pâine și a plecat pe fereastră, iar fiu-meu a fugit pe scări, urlând cât îl țineau bojogii, chiar înainte de cutremur. îl caut de atunci. L-ați văzut? Are patru ani, e alb cu negru și are coada tăiată.

Am încercat să-mi ascund tresăritul speriat, convins că nebunul avea să reacționeze urât.

— Nu, domnule, îmi pare rău, nu l-am văzut. Vreți să vă ajut să-l căuta ți?

Nu aveam de gând să o fac, dar îmi era teamă că se va dezlănțui, pierzându-și masca de om normal. Și-a dres vocea, s-a uitat scurt la fetele care se prefăceau preocupate de mesajele de pe telefonul Anei, a murmurat ceva

neînțeles, apoi s-a îndepărtat, cu mâinile adânc vârâte în buzunarele bluzei a cărei margine atârna descusută.

— E un câmp de forță, mai mult ca sigur.

Șoapta lui Alexandru a plutit între noi, readucându-ne la realitate. Vocea îi tremura, deși încerca să-și țină în frâu spaima.

Continuă, în speranța de a ne reaminti că avem de luat decizii înainte ca lumea ordonată în trăisem până atunci să se destrame:

— Iar nava care se ascunde în spatele lui este uriașă.

Mi-am amintit deodată cele spuse de înger:

— Vine Judecata de Apoi. O, Doamne!...

— Vrei să spui că...

Alexandru s-a blocat. Am încuviințat încet. Greul abia acum începea.

6. Noapte albă

— Urcăm în apartamente și ne pregătim de camping, am hotărât deodată. Toți ochii s-au întors uimiți spre mine. Căutăm poarta. Rezistăm până mâine. Dacă nu găsim nimic, atunci ne pregătim de plecare în afara Bucureștiului. Ce spuneți de planul meu?

— Mergem pe jos până în satul tău? Câți kilometri sunt până acolo? 90, 100?

Victor avea dreptate. La aspectul ăsta chiar nu mă gândisem.

— Noi stăm la mai puțin de 60 de kilometri, a spus Ana după un minut de gândire. Ar trebui să ne îndreptăm spre cea mai apropiată locuință.

Anca a încuviințat repede, privindu-mă cu speranță. Nu-mi venea să cred că în astfel de momente se gândea să mă prezinte, în sfârșit, alor ei.

— Ăsta e planul, a acceptat Alexandru, după ce s-a consultat cu Victor. Eu oricum stau în direcția opusă, la foarte mul ți kilometri, iar ai mei nu ne-ar primi în casă sub nicio formă. Mai ales în condițiile de acum. Ionel va fi paranoic. Riscăm să ne creadă extratereștri.

M-am abținut din greu să nu-i spun că fratele lui e, oricum, paranoic.

— Eu rămân aici, a mormăit Răzvan. îmi aștept părinții, apoi hotărâm împreună. Nu plec nicăieri fără ei, vă dati seama.

>

— Să nu ne despărțim, i-am spus, în timp ce-1 strângeam de umăr. Hai cu noi să ne pregătim, apoi ne întoarcem și îi căutăm pe ai tăi. De acord?

A acceptat, cu jumătate de gură și, unul după altul, neam strecurat printre vehiculele rămase în stradă, șoferii care răcneau unul la celălalt, amenintându-se reci- proc cu represalii, printre resturi căzute de pe blocuri.

Pentru că nu voiam să avem probleme, am urcat împreună în apartamentul nostru. Eram tensionat, convins că scara avea să cedeze sub greutatea tuturor, dar blocul era veteran și, în afara crăpăturilor subțiri care alergau pe pereți în toate direcțiile, nu părea că are probleme din cauza cutremurului prin care tocmai trecuse. Am trecut rapid cu vederea peste tencuiala căzută și un geam spart.

— Anca, am doi saci de dormit. Iau unul și pentru tine? împreună cu prietena mea, am ales strictul necesar pentru câteva zile, conserve, hrană uscată și câteva obiecte pe care le-am considerat necesare pentru supraviețuire: chibrituri, baterii, lanterna și un acumulator de telefon.

— O să-mi iau puține haine, a hotărât ea, când a văzut rucsacul mare, burdușit, de pe pat. O să te ajut la cărat.

— Iubito, asta e ultima ta grijă. Vreau să te știu în siguranță în fiecare moment, asa că nu vei căra nimic care să te încurce. Să mergem!

Am împărțit un energizant, în timp ce ascundeam altă doză în borseta fetei, convins că în seara aceea voi avea

nevoie de ea. Ne pregăteam să ieșim din cameră, când Alexandru a strigat din capătul holului către noi:

— Au apărut militarii!

Am lăsat rucsacul lângă perete și am alergat în sufragerie, unde ne-am înghesuit alături de prietenii noștri pentru a urmări spectacolul forțelor armate.

— Ce naiba vor ăia?

O mașină, cu însemne militare pe lateral, înainta încet printre blocuri, răspândind un mesaj de avertizare. La capătul străzii am văzut soldați alergând spre Materna, în timp ce în capătul celălalt, în intersecție, se vedeau staționate vehicule.

— ...Nu părăsiți locuințele, nu circulați pe străzi, nu blocati drumurile...

t

— Ăștia nu au văzut că a fost cutremur? a protestat Alexandru imediat. încă unul și ne caută cu câinii printre dărâmături.

— ...Dacă auziți alarma de atac aerian, îndreptați-vă de urgență spre adăposturile speciale aflate în zonă...

— Unde sunt adăposturile astea?

— Prietene, nu cred că vreunul dintre noi știe! m-am răstit la el, nervos dintr-odată.

Nu-mi venea să cred cât de puțin pregătiți suntem pentru un asemenea dezastru. Deși știam de câteva zile că » (
există o problemă, niciunul dintre noi nu o luase în serios. Autoritățile răspundeau cu întârziere, ca de fiecare dată, iar noi eram blocați ca niște fraieri într-un apartament de trei camere, dintr-un oarecare bloc de locuințe din București.

— N-am găsit nicăieri lista celor din sectorul 6, a spus Victor pe un ton liniștit. Eu zic să nu-i lăsăm să ne blocheze în cușca asta. Coborâm și așteptăm în scara blocului.

— A început atacul! Să ne adăpostim.

Răzvan a tras-o pe Ana din dreptul ferestrei. Am văzut dâre luminoase avântându-se spre cer, apoi flori incandescente erupând în urma impactului. Pocnituri din ce în ce mai dese, urmate de lumini puternice și pe moment m-am gândit la jocurile de artificii de Revelion.

— O să urmeze un răspuns. Să mergem!

Am coborât tăcuți cele patru etaje, ca niște umbre. Ne-am oprit la intrare, neștiind cum să acționăm în continuare. Pocnetele încă se mai auzeau, nu atât de des ca la început, dar militarii nu păreau să-și fi terminat muniția, în timp ce noaptea se lumina cu fiecare rachetă care se zdrobea de scutul invizibil.

Când am vrut să împing ușa grea, metalică, un răpăit sec s-a auzit în stânga și o siluetă înaltă a trecut rapid prin dreptul ușii.

— încearcă să împuște îngerii sau mi se pare mie?

Le-am făcut semn, îndemnându-i să se lipească de pereți. Câțiva soldați au tropăit dincolo de geamul gros al ușii. Situația era prea periculoasă pentru a ieși, cu gloanțele care zburau în toate direcțiile, așa că ne-am întors pe palierul dintre etaje.

Militarii trăgeau cu arme printre blocuri, ca la Revoluție, aproape indiferenți la victimele civile. Oare îi ajutau pe cei de sub dărâmături? Acum îmi dădeam seama cât de nesimțitori devenisem, într-un timp atât de scurt, cum

fugisem să ne salvăm propriile vieți, în loc să urle spiritul civic în noi și să ne ajutăm vecinii aflați la ananghie.

Din spatele geamului izbucneau lumini, la intervale aproape regulate. încercam să-mi imaginez care va fi răspunsul extratereștrilor, iar scenariile care-mi bântuiau gândurile îmi trimiteau fiori reci pe șira spinării. Aș fi vrut să-i zâmbesc Ancăi pentru a o încuraja, dar eram prea speriat pentru a mă preface. Stăteam ghemuiți lângă pereți, evitând ferestrele, tăcuți ca niște stafii, împărțind aceeași sticlă de cafea.

Am sărit în sus când geamul de la etajul superior s-a făcut țăndări. Ne uitam unul la celălalt, convinși că ne-a venit sfârșitul, când am auzit pași grei coborând scările. Ne-am aruncat de îndată în fața fetelor, încercând să le protejăm. Buzele mi s-au încrețit într-un rictus furios, în timp ce strângeam nervos din pumni și m-am liniștit cu greu când am dat cu ochii de îngerul cu ochi albaștri care cobora liniștit treptele.

— Copii, ar trebui să fiți la adăpost, ne-a spus pe un ton amuzat, când ne-a văzut grupați lângă perete, cu pumnii ridicați, gata de atac.

De afară s-au auzit strigăte, semn că soldații îl căutau.

— Foarte nesuferiți mai sunt unii dintre voi. S-a așezat lângă perete și ne-a îndemnat să-i urmăm exemplul. Loviți mâna întinsă să vă ajute. Vedeți, de-aia nu intervenim în viata voastră. Să nu vă facem martiri fără să vrem.

— Poate cred că voi sunteti extraterestrii. Alexandru s-a » »

așezat lângă el. Pun pariu că mare lucru nici nu vă fac gloanțele alea.

— Nu suntem chiar invincibili, putem fi răniți. Depinde doar de armă. Oricum, sigur nu ați ajuns la un asemenea nivel tehnologic.

Am strâns cu putere sticla în mână. M-a privit cu bunăvoință, așa cum privești un animal de companie. Am ezitat foarte puțin înainte de a-i întinde recipientul. Spre surprinderea mea, l-a acceptat.

— Numele meu este Hal. Mai mult n-ați ține minte nici dacă vi l-aș spune.

A sorbit o gură din lichidul maroniu, apoi i-a oferit sticla lui Alexandru.

— Tovarășul tău se descurcă singur?

— Cine? Abatar? Nu doresc nimănui să-i încapă pe mână. Știi cât de ușor îți cântărește sufletul? Ți-1 scoate din piept înainte să zici *Doamne, apără-mă!,* nici nu realizezi când ai trecut dincolo. Mulți îngeri consideră omenirea o plagă, o neplăcere pe care trebuie să o suporte, dar când e vorba să împartă dreptate, se bucură să dea cu barda.

— Dacă nu ați venit să ne ajutați, ce căutați aici, atunci?

Simona îi susținu, așteptându-i răspunsul.

— Extratereștrii ăștia sunt veniți dintr-un colț uitat de galaxie, special să distrugă lumea voastră, ca răzbunare împotriva Creatorului. N-am venit să vă protejăm, am venit, pur și simplu, să strângem rămășițele. E mult de povestit, iar eu n-am chef. Oricum, sunt mai puternici decât credeți. S-a uitat spre geam cu o expresie gânditoare. In curând vor riposta. In locul vostru, aș căuta poarta, drăguților.

Mi-am rotit ochii, în timp ce pufneam scurt.

— Armata e pe străzi, soldații trag încontinuu. Poate că voi sunteți imuni la gloanțe, dar noi nu. Trup de carne, îți amintești? Nu e vina noastră că suntem atât de slabi.

— De când vă tot spunem să cooperați, dar voi nu și nu, apoi vă plângeți? Când veți învăța să fiți pe picioarele voastre? A râs scurt, în timp ce ochii îi sclipeau malițios, în curând, soldații se vor ascunde, pentru că riposta va fi dură.

S-a aplecat spre mine și mi-a spus, țintuindu-mă cu privirea:

— Stelele cerului au căzut pe pământ precum smochinul își leapădă smochinele sale verzi, când este zguduit de vijelie.

— Ce-mi plac mie citatele astea dintr-o carte pe care nimeni nu a citit-o...

Nu s-a stins bine ecoul vorbelor lui Alexandru, când de afară s-a auzit o bufnitură puternică și am simțit betonul trepidând sub noi. M-am holbat la Hal, care mă privea înțelegător, în timp ce sorbea liniștit din cafeaua primită de la Victor. După ce a dat pe gât ultima gură, a strâns dopul și a făcut sticla ghem, micșorând-o până la mărimea unei biluțe mate pe care mi-a întins-o.

— Căutați poarta, că nu vă văd bine.

S-a ridicat, a urcat treptele câte două și a dispărut pe unde a venit. Răzvan, mai îndrăzneț, s-a apropiat de geam pentru a verifica.

— Nu-mi vine să cred... Trebuie să vedeți asta!

Vocea tremurată, care încerca să ascundă emoția, m-a impulsionat mai mult decât vorbele lui Hal. Ne-am aliniat în fața geamului pentru a privi afară, încercând să deslu-

șim ceva în întuneric. Am măturat strada cu privirea și imediat am descoperit ce l-a speriat.

— Mașinile alea au dispărut cu totul.

Victor avea dreptate. în mijlocul intersecției era un crater mare, care înghițise cu totul vehiculele militare pe care le admirasem mai devreme.

— Ce-i aia? a întrebat Anca în șoaptă.

Din crater s-a înălțat un fel de păianjen cenușiu, slab luminat de razele lunii. Se mișca grațios printre dărâmături, pășind cu grijă peste obstacole cu picioarele lungi, subțiri. S-a auzit un răpăit și creatura a lăsat să-i cadă de sub burtă un obiect care lumina slab. Câteva momente de tăcere, întrerupte de bubuituri înfundate urmate de fulgere luminoase, apoi s-a auzit o explozie puternică, iar geamurile s-au zgâlțâit, gata să cadă peste noi.

— A născut o bombă? a întrebat Ana, nevenindu-i să creadă.

— Ala este un robot, nu o ființă vie. Sau un cyborg, în cel mai bun caz.

— Să ne îndepărtăm de geamuri înainte să ni se spargă în cap.

Am ascultat sfatul lui Alexandru. Așezați din nou lângă perete, pe scări, cât mai departe de pericol, am înființat *sfatul bătrânilor.*

— Trebuie să plecăm înainte să cadă blocul pe noi.

— Răzvan are dreptate, dar unde să ne ducem? în niciun caz nu putem alerga spre Moghioroș. Exploziile alea cred că au șubrezit clădirile, mare minune că se mai țin în picioare.

— Numai pară, Victor! Fac un ocol și totul ajuns acasă, ok?

— Crezi că ai tăi au urcat la nouă, dacă s-au întors?! m-am încruntat spre el. Mai mult ca sigur stau ascunși pe undeva, sperând că nu ești în pericol. Poate au primit mesajul, iar acum caută poarta.

— Ai mei n-ar pleca fără mine!

— Nu le-a păsat de navele extraterestre azi-dimineață, când le-ai spus! Oamenii reacționează ciudat de când au apărut pe cer!

După ce Ana a tăcut, am auzit foarte clar cum se răsucește o cheie în ușă, confirmându-i spusele.

— Bine, atunci! Care e planul vostru? Unde ne ducem?

— Să mergem spre piața Valea lalomiței. Sunt multe clădiri înalte acolo, poate avem noroc și poarta se deschide în locurile aglomerate.

— Anca, dacă e vorba de clădiri înalte, am putea merge în direcție opusă, spre fostul Ffigocom. Acolo sunt magazinele mari, poate e deja acolo.

— Spre piață facem un ocol și ajungem la Materna, poate dăm de părinții lui Răzvan...

Alexandru și-a întors privirea fugitiv spre prietenul nostru care stătea cu buzele strânse, refuzând să mai spună ceva. în noapte continuau să se audă explozii, bubuituri și, ocazional, păcănitul armelor automate.

— Câți păianjeni asemănători or fi pe străzi? Și ce fel de scannere au? Pe bază de mișcare sau căldură?

întrebările lui Victor nu aveau răspuns deocamdată, pentru că nici nu știam cine ne atacă exact. în afară de faptul că erau mai avansați tehnologic decât noi, altceva nu cunoșteam despre extraterestrii răzbunători.

— Să vă arăt ce-am descărcat chiar înainte să plecăm. N-am apucat să mă uit Ia film.

Telefonul lui Victor a trecut din mână în mână. Exclamațiile de groază ale fetelor și respirația accelerată a lui Alexandru m-au făcut să cred că nu va fi ceva foarte plăcut.

- Ce e?

Răzvan s-a înghesuit lângă mine și amândoi am urmărit în tăcere videoul de doar câteva minute în care se vedeau siluete albicioase înalte, care se legănau în mijlocul unui drum. Din când în când, imaginea se focaliza și am realizat că e vorba despre fântâna de la Universitate, iar roboții pe picioroange se grupaseră în fața Teatrului Național.

Imaginile nu foarte clare erau însoțite de bubuituri, urmate de țipete. O femeie plângea nevăzută, iar cel care filma răsufla greu, ca și cum atunci fugise să se pună la adăpost. Imaginea s-a rotit, dezvăluind craterele în asfalt. In spatele fântânii care scuipa nepăsătoare apă, erau grupați câțiva oameni, bărbați și femei, tineri și bătrâni, ascunși în spatele bordurii de ciment.

— Nu-mi vine să cred! Intercontinentalul pare gata să...

— Cade din cer...!

Țipătul a fost curmat brusc și videoul s-a terminat cu o umbră uriașă care se prăbușea peste cel care filma.

Ne-am privit în tăcere, îngroziți la gândul că așa ceva putea cădea oricând peste adăpostul nostru, zdrobindune ca pe niște gândaci într-o cutie de conserve.

— Acolo, măcelul a început mai devreme...

De afară s-a auzit un țiuit, urmat la câteva secunde de o bubuitură, apoi un scârțâit metalic și o izbitură înfundată răsplătită imediat cu strigăte de groază. Alexandru și-a ascuns capul sub brațe, aplecându-se spre podea, în timp ce fetele s-au înghesuit una în alta. Victor a îndrăznit să se apropie de geam, a privit repede afară după care s-a întors la noi și ne-a îndemnat să coborâm.

— Au tras cu o rachetă în robo-păianjenul ăla, iar acum stă proptit de blocul vecin și se vede un crater în zid, la etajul unu, sub geamurile scării, ne-a explicat, în timp ce ne îndreptam spre următorul palier.

Clar trebuie să ne găsim un adăpost. Ca la un semnal, ușile s-au deschis și câțiva vecini și-au făcut apariția în capătul scărilor.

— Ce se întâmplă?!

— Ne omoară în case!

Strigau, fără să le pese că ne deconspiră ascunzătoarea. Le-am spus că nu știm nimic și am fugit la parter, pregătiți de plecare. Am abandonat rucsacul, agățându-mi lanterna de centură și i-am întins fetei o gentuță. Dacă aveam să rezistăm peste noapte, urma să mă întorc să-mi recuperez lucrurile.

Am deschis încet ușa, ascultând sunetele din jur. Pocnituri și sfârâituri se auzeau din stânga, dinspre robot, și pași grăbiți din față, de pe alee, probabil militari care voiau să se asigure că nu mai e niciun pericol.

— Pe lângă zid, le-am șoptit, asumându-mi rolul de lider.

Am alergat în beznă în șir indian, orientându-ne după lumina slabă care venea din intersecție. La ultima scară

ne-am asigurat că nu ne vede nimeni și am pășit curajoși în stradă, cu gândul să ne îndreptăm spre blocul cu zece etaje, care se întindea până aproape de șosea.

— Stați pe loc!

O lanternă mi-a luminat chipul, obligându-mă să-mi protejez ochii cu brațul. De noi s-a apropiat un militar și ne-a făcut semn să-l urmăm, aplecați. Am traversat strada urmându-1 îndeaproape până la prima scară a blocului la care voiam să ajungem.

— înăuntru! Ne-a ordonat scurt, arătându-ne să intrăm. Vi s-a spus să nu părăsiți locuințele!

Militarul care ne-a însoțit părea prost dispus.

— Riscam să murim sub dărâmături! a ripostat Victor, curajos.

— Coborâți la subsol și așteptați acolo noile ordine.

Victor a deschis gura, pentru a protesta din nou, când s-a auzit o bufnitură și de-a lungul străzii a alergat un fel de roată negricioasă. Militarul s-a repezit afară, iar noi am profitat de faptul că nu era nimeni pe scară, pentru a ne îngrămădi la ușa din spate.

— Poate ar trebui să-l ascultăm...

Anca începea să-și piardă curajul, dar nu era singura. Aceeași privire deznădăjduită am văzut-o pe fața tuturor fetelor și am știut că e timpul să le lăsăm la adăpost.

— Vă ascundeti la subsol, iar noi continuăm cum am hotărât.

Le-am îndrumat spre treptele care coborau până la ușa grea de metal, care asigura protecție deschiderii în subteran.

— Rămân eu cu ele, a spus Alexandru, cântărind rapid opțiunile. Duceți-vă la piață, poate găsiți poartă. Ne găsiți aici, la subsol.

— Dacă se prăbușesc...

L-am călcat pe Victor pe picior și am ținut apăsat până când am fost sigur că nu mai scoate niciun sunet. I-am zâmbit încurajator iubitei mele, am sărutat-o repede pe buze și am îndemnat-o să-l urmeze, împreună cu celelalte două prietene, pe Alexandru.

— Ne întoarcem, fii fără griji.

După ce ne-am asigurat că ușa de la subsol rămâne descuiată, am ieșit din bloc prin spate. în noapte se auzeau ordine strigate de la colțul blocului pe fundalul alarmelor tânguitoare ale vehiculelor distruse. S-a auzit un uruit înfundat și am știut că roata s-a întors pentru a curăța ce a mai rămas.

Mergeam cât puteam de repede, ascunzându-ne în spatele tufișurilor înverzite ori de câte ori ni se părea că auzim sunete suspecte, strângând din dinți de fiecare dată când vedeam movilele presărate în grădinile protejate cu găr- dulețe joase, dar am avut noroc și nu ne-am întâlnit cu nimeni până la ultima scară.

— Nu mergem pe șosea, ne-a spus Victor, când am făcut o oprire scurtă. Chestiile alea sunt periculoase, probabil se asigură că drumurile nu mai pot fi folosite. Străduțele astea înguste oricum nu sunt de folos, pentru că sunt deja blocate.

— Șoselele sunt primele distruse pentru a întrerupe orice comunicare între zone, a încuviințat Răzvan. Extratereștrii ăștia au venit pregătiți să radă tot.

— Atunci mergem pe străduța din față până la capăt, la blocul cu zece etaje, cu farmacia aia la parter.

— Vezi craterul ăla din față, Adrian? Un robo-păianjen patrulează prin zonă. Oare pe unde o fi?

Mi-am ascuțit auzul, încercând să disting ceva în zgomotele care ne înconjurau. Am auzit o explozie puternică, undeva în dreapta, apoi trecerea roții, cam în aceeași zonă.

— Acolo e Valea lalomiței. Probabil nivelează toate construcțiile de la metrou și se asigură că nu trece nimic pe șosea.

— Ești sigur că trebuie să mergem la piață?

Victor mă privea întrebător. Nu eram sigur, așa că am ridicat din umeri în semn de răspuns.

— Spune-mi tu un alt loc în care s-ar putea deschide o poartă suficient de mare prin care să treacă sute, chiar mii de persoane.

Un înger a poposit lângă noi, ne-a aruncat o privire rapidă, după care a sărit în curtea de vizavi și de acolo s-a pierdut printre copaci. Am ascultat atent, dar nimic nu a bubuit în urma lui.

— Să mergem, drumul e liber.

. Pierderi

Am alergat după el, încercând să facem cât mai puțin zgomot. Victor s-a oprit brusc, obligându-mă să mă opresc în spatele lui.

— Pe aici nu vom putea trece. Ce facem?

Intersecția avea o groapă mare în mijloc, acoperită deja cu apă scursă din țevile rupte. Nu știam cât e de adâncă, așa că n-aveam curajul să trecem pe-acolo. Am cântărit rapid situația.

— Ocolim pe la scara cealaltă, ne-a șoptit Răzvan.

Ne-am întors la prima intrare. Am ieșit în stradă, unde am fost nevoiți să ne strecurăm printre vehiculele îngrămădite lângă gard de suflul exploziei. De sub mașini se auzi un geamăt înfundat și m-am oprit o clipă, îngrijorat de starea victimei.

— Nu-l văd, mi-a șoptit Răzvan. Adrian, știu că vrei să-l ajuți, dar n-o putem face acum. N-avem forța să îndepărtăm tot ce-l acoperă. Chiar dacă ne-ar ajuta vreun înger, am risca să fim descoperiți de păianjenii care patrulează printre blocuri.

înțelegeam că are dreptate, doar că nu puteam să plec pur și simplu, știind că las un nefericit fără ajutor. Igno-

rasem prea mult suferințele celorlalți și simțeam nevoia să compensez. Am înghițit în sec.

— Vom căuta ajutor, i-am promis cu voce joasă. încercați să rezistați până ne întoarcem.

Geamătul s-a oprit. Oare murise? Răzvan m-a împins înainte, forțându-mă să merg. Ca întotdeauna, era hotărât să urmeze planul, indiferent la ce se întâmpla în jurul lui.

— Chiar dacă îl ajutăm, dacă nu găsim afurisita de poartă, totul e în zadar, a spus printre dinți, în timp ce continua să mă împingă de la spate. Nu mai face pe bunul samaritean acum! E prea târziu pentru asta, nu poți șterge deciziile proaste adăugând altele și mai proaste.

— Noi contăm, în primul rând, a întărit și Victor, pe un ton hotărât.

Intr-adevăr, pe salvarea celor care făceau parte din grupul nostru trebuia să mă concentrez de acum încolo. Am încuviințat și m-am grăbit să sar peste gardul care ne bloca înaintarea. Toate grădinițele erau împrejmuite, așa că urma să facem multă gimnastică în noaptea aceea.

Treceam prin dreptul unei deschideri când, mult în față, s-a auzit o explozie. Am încremenit lângă zid, pentru a nu fi detectați de robotul care se mișca în depărtare. O siluetă înaltă a sărit în mijlocul străzii și, de acolo, pe ghena de gunoi. S-a ghemuit în așteptare.

Nici n-am clipit când un fel de caracatiță albicioasă s-a rostogolit în mijlocul străzii. Țiuia intermitent, iar pe spatele bombat îi licăreau luminițe, când albe, când roșii. Un câine a trecut în viteză pe lângă el și imediat și-a schimbat ținta, îndepărtându-se în timp ce țiuia din ce în ce mai

tare. S-a auzit o explozie, urmată de niște plescăituri, semn că potaia reușise să scape sărind în groapa cu apă.

Dintr-un salt, îngerul s-a făcut nevăzut în direcția din care abia venisem, iar noi ne-am continuat drumul, îndepărtându-ne cât puteam de repede de robotul care se apropia încet.

— Nu înțeleg de ce nu-i doboară, a mormăit Victor. Sunt mari, se mișcă încet, deci sunt ținte sigure.

De parcă l-ar fi auzit, un grup de soldați și-a făcut apariția din spatele unor copaci. Mergeau aplecați, grăbindu-se spre aleea unde patrula păianjenul. Unul dintre ei căra un lansator de rachete, semn că armata nu stătea chiar degeaba.

Prelingându-ne ca niște hoți prin grădinițele cu gardurile rupte, ascunzându-ne mereu după pubele care miroseau groaznic în noaptea aceea caldă, am ajuns, în sfârșit, în apropierea țintei. Am rămas muți de uimire.

— Câteodată am senzația că traversăm bariere invizibile și ne trezim în lumi diferite. Nimic nu are sens, de când a început tămbălăul ăsta.

îl înțelegeam pe Răzvan. Zona era liniștită, cu oameni care mișunau printre mașini, cu echipe care acordau primul-ajutor chiar în fosta parcare, acum curățată de vehicule, cu grupuri de bărbați înarmați care discutau între ei cu voce joasă. Un robot se vedea căzut într-o parte și o echipă de tehnicieni se învârtea în jurul lui.

— Pe acolo!

Un soldat a arătat spre șoseaua la marginea căreia așteptau grupuri de oameni.

— înaintați, nu vă opriți! ne-a spus un altul, dirijându-ne printr-un culoar de vehicule militare.

— Probabil un punct de rezistență, ne-a spus Victor, în timp ce studia împrejurimile. Aici ar trebui să aducem fetele. Clar ar fi mai bine protejate decât în subsolul blocului.

— Trebuie să căutăm poarta!

— Traversați și urmăriți instrucțiunile!

Un soldat ne-a împins cu arma de la spate, atenționându-ne să nu blocăm culoarul.

— Trebuie să ne întoarcem..., a încercat Răzvan să le explice, dar soldații s-au apropiat imediat de noi, curmându-i protestul.

Ne priveau amenințător, cu armele strânse în mâini. Păreau cu nervii întinși la maxim, ca o haită de câini de luptă care a întâlnit un grup de maidanezi. Cum nu era mare luptător, lui Răzvan i-a pierit curajul imediat. Convinși că erau în stare să ne lovească dacă nu le urmam instrucțiunile, ne-am îndreptat spre un bărbat în negru, care le vorbea unor oameni grupați lângă o mașină. Ne-am alăturat grupului, ascultând în liniște instrucțiunile:

— Treceți pe partea cealaltă când vi se spune! Cât mai repede, fără să vă opriți. Fereastra de timp este mică, așa că alergați ca și cum ar fi demonii pe urmele voastre.

— Dar eu nu cred...

— Nu mă interesează ce credeți voi! i-a retezat brusc j vorba unui tânăr tatuat pe obraz. Faci cum ți se spune sau mori. Atât e de simplu. Ai înțeles? E alegerea ta! Zi! M-am făcut înțeles?

Am încuviințat toți, pătrunși de înțelepciunea motivelor care ne erau fluturate pe lângă urechi.

— Atunci așteptați-vă rândul la traversare. Nu uitați că trebuie să mențineți ritmul până în apropierea pieței, unde avem următorul punct de control. Nu blocați culoarul sub nicio formă. Hai, treceti acolo!

Ne-am așezat în spatele unui grup de soldați, aștept ân- du-ne rândul la traversare. Șoseaua părea liberă, curățată de automobile, fără urme de roboți, bombe sau alte pericole. în stânga, dinspre intersecția mare de la Valea lalomiței, se auzeau explozii înfundate, alarme și împușcături în rafală, semn că acolo era război în toată regula.

— Nu cred că mai avem pe unde ajunge la ai tăi, Răzvan, i-am șoptit prietenului meu. îmi pare rău...

— Vom încropi alt plan, în momentul în care descoperim poarta. Gândește-te că ăștia nu ne vor lăsa să traversăm înapoi.

Știam asta, dar eram hotărât să nu-mi fac planuri dinainte. Aveam nevoie de energie pentru mișcare, nu pentru scenarii închipuite care, probabil, nu urmau să se întâmple. Trebuia să îmi păstrez mintea limpede pentru deciziile rapide care se conturau în viitorul nu foarte îndepărtat. în plus, Victor, maestrul planurilor îndrăznețe, era lângă mine, deci nu aveam de ce să-mi fac griji.

Un soldat ne bara drumul, cu brațul întins în lateral, cu bastonul de avertizare ținut orizontal. Când comandantul i-a dat undă verde, a lăsat brațul jos și ne-a îndemnat să ne grăbim.

Am alergat cât am putut de repede pe cealaltă parte a șoselei. Ochii mi-au fugit spre stânga, curios să văd ce se

întâmplă. în mijlocul străzii am observat un tanc fumegând și, într-o parte, un păianjen căzut pe spațiul verde dintre blocuri. în intersecția mare se ghicea o groapă și câțiva păianjeni se agitau pe lângă ea.

S-a auzit un vâjâit și un nou crater s-a format pe șosea, în apropierea noastră. Pericolul m-a impulsionat imediat și am sprintat spre militarii care ne făceau semne disperate să ne grăbim. Am trecut ca vântul printre ei, îndreptându-ne spre piața Valea lalomiței, unde se vedeau parcate câteva vehicule militare.

Soldații fugeau pe lângă noi, cărând echipament militar după ei, și am fost sigur că nu mai puteam să ne întoarcem pe acolo. Ne-am oprit în dreptul primului magazin, pentru a ne trage sufletul.

— Continuă să arunce cu roboți? Răzvan s-a oprit, gâfâind. Câți naiba au la dispoziție?

— Glumești, nu? Victor a râs scurt. Nu vezi cât de mare e nava?

Toți ochii s-au ridicat spre cer, la timp să vedem cum câmpul de protecție face implozie, lăsând expusă vederii uriașa navă extraterestră care plutea silențioasă pe deasupra noastră.

— Nu mi-am închipuit niciodată că voi vedea așa ceva...

Era enormă, acoperind aproape tot cerul. Un colos cenușiu, cu surse de lumină în culori diferite, așezate în șiruri paralele sau în modele geometrice ciudate. Explozii înfloreau pe suprafața ei, la intervale mici, dar nu știam dacă erau făcute de către armată sau de roboții care continuau să cadă din cer. Se întindea deasupra noastră cât vedeai cu ochii. Bucureștiul nu avea nicio șansă!

Câțiva bărbați ne-au împins într-o parte și ne-am grăbit să intrăm în hala pieței, pentru a hotărî ce să facem în continuare. Tarabele erau înghesuite într-o parte și grupurile de militari erau strânse în jurul unor mese portabile, pe care erau așezate diverse aparate. Un soldat ne-a făcut semn să ne distanțăm și, ascultători, am ieșit în zona meselor de ciment în care funcționa un centru de prim- ajutor.

— Dacă avem probleme, știm unde să venim, a spus Victor, uitându-se în toate direcțiile. Păcat că nu avem o hartă să notăm punctele de interes...

A vrut să facă o poză, dar un militar s-a rățoit la el, amenințându-l că-i ia telefonul, așa că l-a ascuns imediat în » ' >
buzunarul jachetei.

— Ai un foc?

De sub o tarabă s-a ițit un cap acoperit cu păr rar, slinos, și doi ochi tulburi, cenușii, m-au studiat cu anticipație. Obrajii scofâlciți îi erau murdari, iar în barba neîngrijită se vedeau resturi de mâncare. Probabil era un cerșetor, după zdrențele care-1 acopereau, un rezident al zonei, dacă luam în calcul pungile cu lucruri între care se cuibărise ca o cloșcă.

— Nu fumăm, l-am dezamăgit.

A oftat, încuviințând încet din cap, și și-a băgat chiștocul pe care-1 frământa între degete în buzunarul jegos al cămășii rupte.

— Am auzit că au găsit poarta, mi-a spus pe un ton de conversație. N-ai cinci lei la tine?

»

— Pentru ce-ți mai trebuie bani? l-am întrebat nedumerit. Dacă s-a deschis poarta, atunci trebuie să trecem

prin ea, nu? Ce mai aștepți aici, cerșind bani de la necunoscuți?

— în perioada asta, oamenii sunt mai largi la pungă.

Mi-a dăruit un zâmbet oribil și m-am abținut să nu o iau la fugă. M-a cuprins repulsia la vederea resturilor putrezite presărate pe gingia plină cu bășici.

— O să aștept aici sfârșitul lumii. Știi, nu-i cred pe zbu- racii ăștia care se fâțâie printre blocuri, ajutând, vezi Doamne, oamenii. Când o veni judecata, vreau să mă iau cu bosu' la trântă, să-i bat obrazu' pen' ce mi-a făcut.

— Cum vrei... Unde s-a deschis poarta, ai idee?

— Am auzit că undeva pe lângă poștă, da' nu știu exact. Drum bun!

Ne-am pregătit să plecăm când, de sub masă, capul s-a ivit din nou.

— Am auzit că au distrus clădirea Parlamentului. Oare erau ăia adunați în ședință din aia, extra? Cică au picat din cer niște roboți imenși, pe terasele de la etaje.

Mi-am imaginat niște transformeri căzuți drept pe catargele care străjuiau intrarea uriașă. Ca niște mașinării înfipte în țepușe de metal, dând din picioare în timp ce armata trăgea cu rachete în ele.

L-am văzut pe Victor rânjind, semn că se gândea la ceva asemănător, în timp ce gura lui Răzvan deveni o linie extrem de subțire. Când mi-am amintit că părinții lui lucrau în apropiere, zâmbetul mi-a dispărut instantaneu.

— Poate că oamenii s-au adăpostit în subsol...

— Cică etajul al doilea ar fi căzut cu totul. Iar treptele alea cu iarbă...

— Terasele?

— Da, terasele alea verzi, acum îs pline de cratere. Mai ceva ca șoselele noastre. Hai, pa!

S-a înghesuit înapoi în ascunzătoarea lui, semn că discuția s-a terminat. Victor l-a privit cu dezgust, apoi s-a strâmbat la mine:

— Să mergem să vedem poarta aia, pe urmă ne întoarcem să luăm fetele.

— Dacă vă întoarceți, să treceți pe la mine să-mi povestiți, s-a auzit glasul răgușit de dedesubt.

Ne-am îndepărtat fără să-i mai răspundem. Grupuri de oameni se grăbeau spre poștă, urmând aleile largi de lângă blocuri, vorbind în șoaptă despre ce se întâmpla în lume. I-am urmat, gândindu-ne că suntem mai protejați în mijlocul lor decât singuri, pe aleile mai puțin circulate.

Urmăream mai mereu nava care părea că înaintează încet pe deasupra noastră, nepăsându-i de suferințele pe care le cauza însăși prezența ei. Șiruri de luminițe continuau să se aprindă pe toată lungimea, devenind parcă mai mari, pe măsură ce alergau către centru.

— Magazinele astea au geamurile intacte încă, a remarcat Răzvan.

— De ce nu le-ar avea?

Mi-am privit reflexia cum aleargă în întuneric.

— Mă gândesc că roboții ăia doi, prăbușiți acolo, pe iarbă, au tot aruncat cu bombe. Mă mir că nu s-au spart geamurile de la suflul exploziilor.

— Poate că au venit de pe bulevard. Aici suntem între clădiri. Poate nici n-au ajuns până aici, mai ales dacă au fost ocupați cu distrugerea drumurilor.

— E destul de ciudată precizia lor, nu crezi? Chiar toți au fost aruncați pe sosea, în intersecții sau în locurile libere dintre blocuri? Niciunul n-a căzut pe vreo terasă?

— Nu putem vedea imaginea de ansamblu. Poate unii au ajuns pe blocuri.

— Sau poate se folosesc de ținte imaginare. Știu dinainte unde trebuie să ajungă pachetul. Victor a privit în sus. Distanța nu-i chiar mare, pentru o navă cu asemenea dotări.

— Oricum drumul era deja distrus de excavările din subteran.

— Oare câți oameni s-au adăpostit acolo doar ca să moară când bombele s-au dus după ei?

Victor, cu întrebările lui existențiale!

Am vrut să menționez lipsa gropilor de care se făceau vinovați roboții-păianjeni, când, din direcția în care ne deplasam, am observat oameni panicați alergând înapoi spre piață.

— Ce se întâmplă?

Răzvan a întors capul după o femeie care a trecut ca vântul pe lângă el. Opriți în dreptul cofetăriei, ne-am pregătit să ocolim clădirea, când un bărbat s-a împleticit printre mesele terasei, gata să se prăbușească peste noi, în încercarea de a sări peste pomișorii care înconjurau locul.

— înapoi! a strigat la mine, în loc să-mi mulțumească atunci când m-am grăbit să-l ajut. Poarta a fost distrusă!

Răzvan l-a abandonat și s-a grăbit spre spațiul verde din stânga. A încremenit, holbându-se la ce se vedea prin-

tre blocuri. împreună cu Victor, m-am grăbit să ajung lângă el.

— Voi vedeți asta? Răzvan a inspirat scurt. Vor să ne taie retragerea!

Dincolo de blocul înalt, la parterul căruia se găsea oficiul poștal numărul 6, lumina un zid roșiatic, coborât direct din pântecul navei, o cortină tremurătoare care delimita zona, tăind cartierul în două. Părea că înaintează încet, odată cu nava. Din direcția lui se auzeau bufnituri și am văzut cum blocul se prăbușește cu încetinitorul, sub privirile îngrozite ale publicului spectator.

Oamenii au început să urle, alergând care încotro. Am făcut stânga-împrejur și am fugit pe lângă magazine, grăbindu-ne spre avanpostul militar.

— Adăpostiți-vă! a răcnit Răzvan în urechea mea, împingându-mă spre geamul spart al magazinului Profi, acum părăsit și cu rafturile goale.

în spatele nostru s-a auzit o bubuitură asurzitoare, de parcă o parte din nava extraterestră se prăbușise pe pământ și am simțit cum zidurile sunt zgâlțâite din încheieturi.

— Ce n-naiba se întâmplă? am urlat, în timp ce mă ascundeam în spatele caselor de marcat.

Răzvan a riscat o privire rapidă pe după colțul raftului.

— A aruncat ceva mare, de data asta. Mai mare decât afurisiții ăia de păianjeni! Vreun mega-robot, ca ăla de la Universitate.

Am îndrăznit să privesc spre stradă. Am observat o structură enormă, cu sclipiri metalice, care se mișca pe lângă blocul vecin. Cioburile sfărâmate au început să cadă pretutindeni, împreună cu bucăți enorme din bloc.

— E un robot din altă categorie, a șoptit Răzvan. N-avem nicio șansă.

— Ce dracu' șoptești? Ala dărâmă blocuri! Să ne cărăm dracului de aici!

Eram speriat și strigam la prietenii mei, gata să mă las cuprins de panică. Victor, care gândea lucrurile la rece, m-a îndemnat să tac, arătând spre un grup de soldați care asamblau ceva în stradă. A urmat o bubuitură și o dâră fumurie s-a repezit spre robotul distrugător. Riposta nu a întârziat să apară, la câteva secunde după impactul asurzitor, când etajele superioare ale clădirii la parterul căreia ne ascundeam au încasat o lovitură zdravănă și am auzit cum coboară zidurile spre noi, urmărind probabil raza distrugătoare a inamicului.

— Voi de-acolo! Pe-aici!

Un bărbat ne-a făcut semn din spatele unor rafturi și am alergat panicați spre spatele magazinului, în timp ce totul în jur se prăbușea. Am țâșnit pe ușa larg deschisă și abia am simțit mâna înfiptă în bluza mea, ocupat cum eram să fug oriunde vedeam cu ochii.

— Trebuie să ne întoarcem la piață!

Victor m-a dirijat în direcția corectă și l-am urmat, îndepărtându-ne de clădirea din care curgea molozul în valuri, pe măsură ce primea lovitură după lovitură. îngeri țopăiau pe lângă noi, îndreptându-se spre locul dezastrului, dar noi continuam să alergăm pentru a scăpa de sub ploaia de obiecte căzute de sus.

Val-vârtej am intrat în piață și făceam slalom printre tarabe când un militar a strigat, avertizându-ne să ne as-

cundem. Am aterizat în genunchi și așa, pe palme, m-am târât spre colțul halei.

— Un păianjen care aruncă bombe, mi-a șoptit Răzvan și ne-am oprit toți trei în spatele unei mese, încercând să nu facem zgomot.

Venea dintre blocuri, nepăsător la bolovanii care-i cădeau pe cupola metalică. L-am auzit cum pășește încet printre grămezile de pe stradă, în timp ce arunca bombă după bombă în urma oamenilor care fugeau să se ascundă. Am auzit țiuiturile cum se rostogolesc în toate direcțiile, apoi explozii puternice au zgâlțâit pereții de sticlă de lângă noi.

— Tipilor... Unde ziceați că vă duceți?

Cerșetorul s-a strecurat pe sub mese și s-a oprit în dreptul nostru. A ascultat câteva momente zgomotele din jur, în timp ce privea îngrijorat geamurile care se clătinau deasupra noastră.

— Drumu' e liber. Păianjenul ăla s-a cărat de-aci. Merg cu voi!

— Măi omule, noi ne întoarcem de unde am venit. Vorbeam pe gură, încercând să respir cât mai puțin pentru a opri mirosul înfiorător care venea din direcția lui. E foarte periculos, pentru că sunt mulți inamici. Mai bine rămâi aici, să te apere armata.

— Mă apără pe dracu'. Ăștia niciun afurisit de înger nu-s în stare să dea jos, da' ditamai robotu'? Hai, ce mai așteptați? Să plecăm înainte ca ăla să se întoarcă și să ne termine!

Pentru că nu aveam timp de discuții în contradictoriu cu oameni ai străzii, ne-am ridicat din spatele adăpostu-

lui improvizat și, cocoșați, am alergat pe lângă hală spre șirul de vehicule militare staționate în continuare pe aleile secundare.

De data asta nu ne-a mai oprit nimeni să ne întoarcem, mai ales că mulți oameni sprintau printre mașini, grăbiți să ajungă la șosea. Am urmat valul, dar ne-am oprit brusc când două roți metalice au trecut una pe lângă alta, de-a lungul străzii, mușcând cu zimții mari, ascuțiți, din asfaltul cenușiu. Arătau ca niște *armadilo* supradimensionați și mi-am strivit buzele pentru a nu izbucni într-un râs dement, la gândul că extratereștrii joacă jocuri pe bulevardele capitalei.

Am traversat rapid printre tufișuri și ne-am lipit de zidul rece al blocului de zece etaje care străjuia fosta șosea, acum doar un drum făcut praf, care arăta de parcă un tractor uriaș ar fi trecut cu lama peste el.

— Va trebui să vă mișcați repede, puișorilor, ne-a spus cerșetorul, în timp ce ne apropiam cu grijă de marginea înaltă de pământ amestecat cu beton și asfalt. Chestiile alea par pe punctul de a se întoarce.

Ne-am retras lângă zid exact în momentul în care cele două roți s-au repezit din direcții opuse, trecând una pe lângă cealaltă chiar în dreptul nostru. Țipetele oamenilor care traversau atunci au fost întrerupte brusc și ne-am bucurat în sinea noastră că n-am fost în locul lor.

— Par să treacă la intervale regulate, a spus un tânăr cu ochelari, cu ochii pe ceasul de la mână. Așteptăm puțin și aflăm exact cât de des trec.

Roțile s-au întors, zdrobind sub ele alți ghinioniști.

— Mai puțin de 3 minute. Dacă ne grăbim, avem timp să traversăm pe partea cealaltă, dar asta înseamnă să alergăm cât putem de repede.

— Da' n-ar trebui să așteptăm prea mult, puișorilor, că cu fiecare trecere șanțurile se măresc și crește burta aia de pământ pe care trebuie să ne cățărăm.

— Vin păianjenii! ne-a strigat panicat un bărbat, în timp ce alerga pe lângă noi spre capătul blocului. Ascundeți-vă!

— Dacă nu trecem acum, nu mai trecem niciodată, a zis Răzvan, căutând cu privirea inamicii. Uite-i acolo!

Două umbre întunecate se agitau în intersecție, în timp ce țiuiturile bombelor se auzeau din ce în ce mai aproape. Am alergat spre șosea, urmărind roțile care alergau în viteză, am sărit în șanțul adânc de la margine și, ca iepurii, am țopăit printre obstacole, în timp ce supravegheam cu coada ochiului întoarcerea nenorocirilor.

Am văzut-o pe cea din dreapta cum se rotește în intersecția mare, evitând cu măiestrie păianjenii care se plimbau în zonă, pentru a se repezi ca nebuna spre noi, alergând din ce în ce mai repede în șanțul pe care și-l făcuse.

Mai aveam un metru până la malul pe care trebuia să mă cațăr când piciorul mi-a alunecat pe lutul înmuiat care acoperea bucățile de asfalt. M-am împleticit, clătinându-mă ca un bețiv în zadarnica încercare de a-mi recăpăta echilibrul, și m-am prăbușit, îngropându-mi mâinile în marginea înaltă.

— Ce dracu' faci, puișorule?

Uruitul roții se apropia și eram convins că acolo îmi voi găsi sfârșitul, alături de un bărbat în vârstă care scurma

cu unghiile în pământ, în încercarea de a-și trage în sus oasele îmbătrânite.

— N-avem timp de asta!

Numeroase degete mi s-au înfipt în brațe și am simțit cum zbor pe deasupra malului. M-am prăbușit pe asfalt, suspinând, în timp ce bătrânul dispărea sub zimții nemiloși ai blestemăției metalice. 1 »

O. Lacrimi

— Hai, puișor, ridică-te!

Cerșetorul trăgea în sus de mine cu toată puterea. Am reușit să mă salt în picioare, ajutat de prieteni. Tremuram din toate încheieturile și abia puteam să mă țin drept. Am evitat să privesc în spate; nu-mi doream să aflu ce s-ar fi ales de mine dacă nu m-ar fi ridicat lângă ei.

Câțiva bărbați au izbutit să se cațere pe trotuar, în următorul interval de calm. Probabil erau ultimii, pentru că fereastra de timp era din ce în ce mai mică, la fiecare trecere.

— Adăpostiți-vă! Vin păianjenii!

Roboții cu picioare lungi se grăbeau în direcția noastră, sărind de-a dreptul peste roți. Am fugit spre blocul mare din stânga, în speranța că ne vom putea adăposti într- unul dintre magazinele de la parter.

Mai mulți soldați au trecut printre noi, forțându-ne să alegem direcții diferite. I-am văzut pe Răzvan și Victor îndreptându-se spre patiseria din lateral, în timp ce eu, urmărit îndeaproape de salvatorul meu, am ajuns în dreptul farmaciei de pe colț.

— Unde ne băgăm, tipule?

Am auzit din ce în ce mai aproape sunetul bombelor ghidate de senzori de mișcare și, într-un moment de pa-

nică, în loc să aleg golul rămas în locul geamului înalt, am fugit printre copaci. M-am trântit în spatele unui tufiș, pe burtă, încercând să-mi protejez capul cu brațele. L-am văzut pe bărbatul în zdrențe cum face la fel, la mai puțin de doi metri de mine. Am înghețat amândoi, așteptând deznodământul.

Exploziile s-au apropiat dinspre alee, ultima auzin- duse atât de aproape încât am fost bombardat cu bulgări de pământ aruncați de suflu. Oamenii fugeau pe lângă magazine, încercând să se îndepărteze cât mai repede înainte de a fi simțiți de păianjeni, dar țiuiturile îi urmăreau îndeaproape, atrase de mișcările lor.

Oare băieții erau în regulă? Zgomotele de sticlă spartă și bufniturile bucăților de zid care se prăbușeau pe asfalt păreau a se auzi de peste tot. Nu puteam decât să mă rog să stea în siguranță în adăposturile lor.

L-am văzut pe cerșetor cum își duce un deget la buze, în timp ce sunete înfundate se apropiau de noi. Un stâlp metalic, cenușiu, slab luminat de cupola albicioasă de deasupra, s-a înfipt între noi, îngropându-se cu ușurință în pământul proaspăt săpat. Am simțit cum mi se răcește răsuflarea în piept când s-a oprit, probabil pentru a scana împrejurimile. Interiorul mi s-a lichefiat și m-am bucurat că n-am mâncat nimic în seara aceea, altfel mi-aș fi pătat pantalonii.

Un strigăt înspăimântător s-a auzit din spatele unor pomi și un bărbat s-a ridicat din ascunzătoare. L-am văzut cum o rupe la fugă, în panică totală, pe lângă plasa metalică a gărduleț ului care zăcea culcat pe-o parte, fără să conștientizeze că s-a oferit țintă clară atacatorilor.

Un ou albicios a căzut pe lângă piciorul metalic. L-am văzut cum ricoșează, saltă de câteva ori, scoate niște apen- dici subțiri din lăcașuri invizibile și se repede ca un șoricar după prada favorită. Nici n-am clipit când a trecut peste mijlocul meu.

Păianjenul născător de caracatițe s-a pus în mișcare imediat ce bomba a explodat la impactul cu ținta și s-a îndepărtat încet, lăsând găuri adânci în urma sa.

— Hai că s-a dus, mi-a șoptit celălalt. Să mergem după amicii tăi?

— Stai puțin. M-am prefăcut că am văzut ceva în spatele lui, în timp ce așteptam să mă opresc din tremurat. Unde e al doilea robot?

— Sigur l-au doborât soldații. Parcă am auzit când au tras cu rachete în el.

Avea un auz extraordinar dacă reușea să deslușească anumite sunete în marea de zgomote care se rostogoleau în noapte.

Am reușit să mă ridic și, ascunzându-mă după toate trunchiurile de copac care-mi ieșeau în cale, m-am îndreptat spre farmacie. înjurând, am căzut în genunchi când am descoperit al doilea robot luptându-se cu soldații, în apropierea blocului. Unul dintre ei a ridicat mitraliera și a trimis o rafală spre caracatița aruncată la pământ, reușind s-o oprească înainte de a se amorsa.

— Poate ne omoară vreun glonț rătăcit, am mârâit în timp ce mă mișcăm cât puteam de repede printre obiectele împrăștiate pe lângă zidul de beton.

— Ei, aș. Cu atâția îngeri în jur... Nu știi nicio rugăciune?

— Sunt ateu! Nu știu nici *Tatăl nostru.*

— Hai, lasă-mă! Acum ți-ai găsit să fii diferit?

Eram prea stresat ca să-mi mai pese că un necunoscut îmi chestiona credințele tocmai în momentul acela. Mă pregăteam să îmi schimb direcția, când am primit un bocanc în umăr și m-am prăbușit pe o parte, blestemând.

— Ce căcat căutați aici?! Cărați-vă!

Soldatul a tropăit pe lângă mine, gata să mă calce pe mână și, dacă nu m-aș fi retras repede din drumul lui, m-ar fi lovit încă o dată cu bocancul, doar pentru că putea să o facă.

— Vine celălalt fătător, mi-a spus cerșetorul, scuturându-mă de cracul pantalonului. Să intrăm în farmacie!

De data asta l-am lăsat să mă conducă prin geamul spart al magazinului, printre cutiile de medicamente împrăștiate peste tot, până la ușa din spate, rămasă larg deschisă. Eram deja printre rafturi când am auzit țiuitul enervant al dronei pline cu explozibil.

Un bărbat a trecut în goană pe lângă mine și, înainte să îi pot face loc pe culoarul îngust, m-a împins cu putere într-o parte. M-am prăbușit peste raftul plin și, îngrozit la gândul că aveam să mă fac bucățele la impactul cu o caracatiță de pe altă planetă, am înotat printre cutii, încercând să mă îndepărtez de ușă.

O bubuitură puternică mi-a făcut urechile să-mi plângă și am simțit șocul exploziei bufnind prin deschizătură.

— Ai dracu' unii oameni! Ai văzut? Ca să scape el, a vrut să te omoare pe tine. Ce căcăcioși sunt unii, domne.

Amețit, cu lacrimi în ochi și urechile îndurerate, m-am ridicat cu chiu, cu vai, în picioare.

— Lasă c-am avut io grijă de el. Am aruncat cu o cutie dă tampoane în colțul camerei și s-a repezit după ea ca unu' care n-a mai văzut femeie de câteva luni.

A râs, amuzat de propria glumă. Impleticindu-mă, am reușit să ajung la gaura din peretele opus, acolo unde existase probabil o ușă. Am scuturat din cap, încercând să-mi pun gândurile în ordine. Mi-am amintit de prietenii mei și m-am repezit pe aleea de aprovizionare.

Ușa din spate a patiseriei era închisă și n-am reușit s-o deschid, oricât de tare am tras de ea. Am auzit bufniturile dinăuntru și m-am repezit în ea, încercând să o dau jos, dar era din metal și, probabil, închisă cu o yală de mari dimensiuni.

— Tipule, în locu' tău aș încerca să rezolv ușa aia mai repede! Zău că nu-i văd bine p-ai tăi.

Cerșetorul, așezat cu mâinile înfipte în șolduri, în apropierea punctului de prim-ajutor, privea cu interes ce se petrece în intersecția dintre blocuri. Pe lângă el roiau îngeri, dar se prefăcea că nu-i vede, continuând să urmărească ce se întâmpla în depărtare.

— Decât să faci pe interesantul, mai bine vii să mă ajuți să dau ușa asta jos!

— Văleu! a sărit spre mine, privindu-mă înspăimântat. Dă-te de acolo, că proștii au scăpat racheta în direcția greșită!
»

M-a tras de braț cu putere, forțându-mă să mă îndepărtez de clădire. Am văzut-o cum se scutură și am fugit de lângă ea chiar înainte să se lase într-o parte, ca un călător obosit, zdrobind fără efort magazinul de la parter.

Am urlat și, ignorând pericolul, am fugit înapoi. Ca printr-o minune, ușa continua să stea în picioare, blocată în loc de grinzile prăbușite.

— Prieteni! Răzvan! Victor!

Plângeam, în timp ce băteam cu pumnii în metalul nenorocit. Am auzit bufnituri înfundate și imediat m-am înviorat. Am început s-o lovesc cu piciorul, blestemând-o de toți sfinții, dar nu se clintea deloc, oricât de tare aș fi lovit-o.

— Degeaba te zbați, tipule... Tu nu vezi cum e prinsă? N-ai tu puterea să o miști din loc...

Cerșetorul avea dreptate. M-am răsucit, căutând din priviri pe cineva care m-ar fi putut ajuta. L-am văzut poposind pe alee pe prietenul lui Hal, îngerul cu ochi rubinii. Am alergat spre el imediat.

— Te rog, ajută-mă! Prietenii mei sunt înăuntru! Te rog!

M-a privit disprețuitor, s-a încordat și a sărit spre unul dintre balcoane, lăsându-mă singur și neputincios.

— Sunteți niște nenorociți! am urlat la îngerii care treceau pe lângă mine. Și vă mai mirați de ce Creatorul ne preferă! Pentru că suntem diferiți, nemernicilor!

Hal a aterizat lângă mine. Fără un cuvânt, m-a privit pe sub sprâncene, cu buzele strânse. Cu ochii în lacrimi, m-am repezit spre el.

— Te rog, ajută-mă! Prietenii mei... Am arătat spre blocul prăbușit. Sunt acolo, înăuntru. Nu pot singur, te implor.

L-am prins de mână și am încercat să-l trag după mine spre ușa în spatele căreia prietenii mei erau blocați. A ezitat o secundă, apoi m-a urmat.

— Trebuie să o deschidem cumva, i-am spus în timp ce loveam cu pumnul în metal. Mi-am lipit urechea de ușă. Sunt încă în viață...

S-a auzit un huruit înfundat și un val de praf s-a scuturat de sus, în timp ce crăpăturile de pe suprafața zidului se înmulțeau îngrijorător de rapid. Le-am ignorat, privind rugător spre Hal.

— De nimic nu sunteți buni... Dă-te într-o parte!

M-a împins cu brațul, obligându-mă să mă îndepărtez, și-a luat avânt și a lovit de câteva ori cu pumnul în mijlocul ușii, desprinzând-o încet din chingile care o țineau în loc. A împins cu genunchiul în ea, forțând-o să se curbeze, și-a strecurat palmele între perete și metal și a tras apoi cu putere spre el, reușind să o scoată din țâțâni cu totul.

în spațiul mic din spatele ei era chircit Victor și un bărbat necunoscut. L-am ajutat să se ridice dintre dărâmături, abia stăpânindu-mi lacrimile. Găsisem un prieten, dar îl pierdusem pe celălalt și asta numai din cauza mea. Ne-am împleticit amândoi spre parcare, îndepărtându-ne în sfârsit de clădirea care amenința să se dărâme.

— Răzvan a...?

Ochii i s-au umplut cu lacrimi și glasul i s-a frânt. Am încuviințat, confirmându-i presimțirile. Și-a tras nasul, în timp ce-și ștergea ochii cu mâneca gecii. L-am îmbrățișat, lăsându-1 să-și verse lacrimile pe tricoul meu pătat cu sudoare acră.

— Hai, că ești ca nou! l-a îmbărbătat cerșetorul pe Victor, în timp ce-1 scutura cu palma pe umeri, în încercarea de a-1 curăța de stratul gros de praf care-1 acoperea. Măcar

ai scăpat cu viață. îl poți lua de guler pă ăla mare, să-l întrebi ce-a avut cu prietenu' tău.

M-am uitat spre Hal. Cu brațele încrucișate la piept, urmărea nava care părea că staționează deasupra noastră. L-am bătut ușor pe umăr și i-am mulțumit când a întors capul spre mine.

— îmi pare rău că am țipat la tine... N-am vrut să spun ce-am spus mai devreme... Adică... Ești un înger de treabă!

Victor continua să scâncească, în timp ce-și întindea pe toată fața mizeria cu mâneca. Cerșetorul se prefăcea că nu-1 vede, deși stătea la mai puțin de un metru în dreapta lui, iar eu încercam să-i susțin privirea arzătoare.

— Știi ce-am făcut înainte să vin aici? Am încercat să le țin piept pe dealul Mitropoliei...

— Dumnezeu nu prea s-a grijit de credincioșii lui, nu?

Cerșetorul a rânjit când Hal s-a încruntat spre el.

— Am reușit să protejăm oamenii ascunși în subsolul palatului, dar am pierdut biserica patriarhală, când un robot a căzut pe turla din mijloc, sfărâmând-o.

Probabil tavanul clădirii se prăbușise sub greutatea enormă, îngropând sub bucăți mari de ciment și sticlă oamenii și icoanele spre care cei dinăuntru îndreptaseră rugi fierbinți. Fruntea mi s-a umplut cu broboane de sudoare, la gândul că zeul lor are un simț al umorului atât de ieșit din comun.

— Pe lângă clopotnița aia cerșeam câteodată...

Vocea hârșâită m-a trezit la realitate.

— Câți ai reușit să salvezi?

întrebarea lui Victor chiar nu-și avea rostul. Numărul sufletelor pierdute oricum îl depășea pe al celor salvați.

Iar situația celor care scăpaseră cu viață nu era mai bună decât a lui, abia ieșit dintr-o clădire chiar înainte să se prăbușească. Poate că trăia, dar era părăsit lângă ruinele civilizației, fără o cale reală de scăpare.

— Nu ești tu cam mincinos? a intervenit cerșetorul, îm- pungându-1 pe Hal cu degetul în piept. Chiar dacă ai zbura, n-ai cum ajunge ici, tocmai de colo.

Fără un cuvânt, Hal a întins un deget, punctând spre aleea care pornea din dreptul parcării. Am știut imediat că îmi arată direcția porții. înainte să-i pot mulțumi din nou, a sărit într-o parte și a dispărut cu repeziciune în întuneric.

— Să mergem spre Frigocom. Acolo este deschisă una dintre treceri.

Am urmat strada întortocheată, îndepărtându-ne cât puteam de repede de zona devenită scenă de război. Mergeam pe mijlocul străzii, urmărind siluetele întunecate ale roboților-păianjeni, în timp ce ascultam încordați zgomotele din jur, pentru a depista din timp potențialele pericole care pândeau în noapte.

întunericul era îndulcit de lumina Lunii, al cărui glob sângeriu continua să atârne sub linia navei extraterestre, în zonele întunecate de sub copacii înalți ne foloseam de razele subțiri ale lanternelor, pe care, printr-o adevărată minune, încă le mai aveam la noi, luminând obstacolele apărute pe neașteptate în cale.

— Zona e destul de liniștită, a remarcat cerșetorul.

S-a cățărat pe un morman de moloz, apoi pe capota unei mașini și de acolo a sărit pe ghena de gunoi. îm-

preună cu Victor, l-am urmat, refuzând să comentăm dezastrul din jur. Mă simțeam deja obosit, cu toți mușchii țipând după odihnă și nici prietenul meu nu părea că mai rezistă mult.

— Poate e efectul porții.

— I-am auzit pă soldățoi vorbind despre ce s-a întâmplat în mijlocul orașului, ne-a spus cerșetorul, în timp ce se strecura printr-un gard viu. Știți ce-a mai rămas din Unirii? O gaură mare în pământ.

— Tipul cu care am rămas blocat în magazin mi-a spus că o să ni se întâmple ca ălora de la metrou. O să murim striviți, cum au murit ei în coridoarele înguste.

Era clar că știau de locurile în care oamenii s-ar fi putut refugia. Oare garniturile de metrou au fost retrase la depou sau zăceau acum prinse între pereții de ciment, ca niște viermi de mătase în coconii lor?

M-am strecurat prin spațiul îngust dintre o mașină răsturnată pe o parte și gardul de metal care urmărea fidel conturul blocului.

— Sau poate îngerii țin un culoar deschis, a murmurat Victor, trecând cu lanterna peste o siluetă ascunsă printre copaci. Se pare că au evacuat zona. Au rămas numai morții...

A arătat spre câteva trupuri îngrămădite lângă ușa ultimei scări. Imediat lângă era o movilă mai mare, drept în mijlocul spațiului verde care mărginea intersecția luminată de farurile aprinse ale unui vehicul de teren părăsit.

Am privit în lungul străzii din dreapta mea. Era doar o alee îngustă care se strecura printre un bloc de patru

etaje și grădinița de copii de vizavi. In capătul ei sfe găsea OD2, blocul în subsolul căruia adăpostisem restul grupului.

L-am luminat pe Victor, care deja traversase intersecția împreună cu cerșetorul.

— Poate ar trebui să-i luăm cu noi și pe ceilalți...

Un șuierat puternic s-a auzit deasupra capetelor noastre și, surprins, am ridicat privirea.

9. Extraterestrii

9

Când am văzut ce se apropie de noi, am rupt-o la fugă din instinct, urmând străduța care se termina la capătul OD-ului.

Făceam slalom printre mașinile părăsite, evitând să fiu descoperit de lumina farurilor rămase aprinse. Pentru că zidul care delimita parcela grădiniței nu îmi oferea prea multă protecție, am sprintat spre grădina întunecată a blocului de patru etaje care străjuia aleea.

M-am aruncat la pământ când sfera extraterestră s-a înfipt în asfaltul intersecției. Arăta ca o minge de fotbal, o sferă formată din numeroase forme geometrice, un puzzle închis la culoare, care se îmbina perfect. Avea cam zece metri în diametru, ocupând toată furca drumului.

Jeturi de aburi au țâșnit de dedesubt și din sferă au coborât câteva petale, eliberând creaturi fusiforme, acoperite cu costume negricioase de protecție din vârful țuguiat al capului până în capătul cozii segmentate. S-au răspândit rapid în toate direcțiile, cârâind una spre cealaltă, în timp ce scormoneau împrejurimile după potențialele victime.

în timp ce pluteau pe deasupra pământului, deplasându-se cu mișcări unduitoare, continuau să-și comunice

rezultatele, evitând să se aglomereze mai multe în același loc. Arătau ca niște omizi supradimensionate, învelite într-un cocon protector, cu capul triunghiular acoperit de o glugă largă, țuguiată.

Dintre toate speciile de extratereștri imaginate de oameni de-a lungul deceniilor, aveam parte tocmai de insec- toizi, alieni care nu numai că distrugeau umanitatea, dar aveau să se și hrănească mult timp cu resturile ei.

Cu toată oboseala care-mi îngreuna mușchii, m-am îndreptat târâș spre scara a cărei ușă lipsea cu desăvârșire, acum doar o gaură dreptunghiulară căscată într-o invitație mută. Prea concentrat să mă uit pe unde merg, mi-am dat seama târziu că am fost descoperit și abia am avut timp să mă reped în ascunzătoare, în timp ce una dintre creaturi cârâia isteric, din ce în ce mai aproape de mine. Probabil aveau senzori de mișcare încorporați în costumul care le acoperea, iar eu eram punctul roșu care fugea de nebun în întuneric.

Știam că blocul avea două ieșiri, așa că, în loc să fug la etaj, am ales treptele descendente. Am ignorat cele două deschideri laterale, convins că se terminau în dreptul unor pereți cenușii pe care doar țevile comune îi traversau printr-un dreptunghi extrem de îngust, am trecut în scara principală, am urcat cele șase trepte din două sărituri, am împins ușa de la intrare pentru a o forța să se deschidă larg și am urcat celelalte șase trepte până la parterul propriu-zis, cu gând să mă ascund în spatele zidului mic care proteja holul minuscul din dreptul spălătoriei comune.

Gâfâind în palme pentru a ascunde zgomotul, m-am lipit de zidul rece și am rămas nemișcat ca o statuie.

Dacă au senzori de căldură, m-am ars!

Am auzit cârâiturile supărate urcând, apoi, după câteva secunde, trosnetul ușii grele de metal forțată din nou să se deschidă larg. Am așteptat să mi se domolească răsuflarea, înainte de a risca o privire furișată spre intrare.

Larva părea cuprinsă de trepidații, scuturându-se puternic în timp ce se învârtea în fața ușii. A ezitat câteva secunde, s-a răsucit și s-a năpustit pe scări în sus, urcând cu viteză spre primul etaj.

In vârful picioarelor, am coborât pe lângă perete, evitând să mă apropii de balustradă, pentru a nu fi zărit de sus, am deschis ușa și, aplecat, am fugit pe lângă zidul albăstrui spre un mare tufiș înflorit, în mijlocul căruia m-am trântit pe burtă. La timp, pentru că ușa s-a pulverizat cu o explozie puternică, aruncând cu bucățele de metal și geam pe toată lungimea drumului de acces.

Omida s-a avântat înainte, cârâind amenințător, s-a întors, a venit spre mine, apoi s-a întors pentru a doua oară, semn că nu știa pe unde am fugit și nici senzori de căldură nu avea.

Poate că asta era șansa noastră. Să stăm ascunși până când vom înțelege care le sunt slăbiciunile. Probabil, costumul era doar un scut care proteja o masă gelatinoasă ce nu avea să opună prea mare rezistență, în cazul în care urma să fie lovită cu o rangă.

Cursa nebunească a gândurilor mi-a fost întreruptă de sosirea unui al doilea extraterestru, care s-a grăbit spre

colegul lui. Cârâia într-una, aplecându-se spre celălalt ca pentru a-și demonstra superioritatea. Era mai înalt, mai lung și mai gros decât primul, probabil un superior care își certa subalternul pentru eșecul de a pierde o pradă slabă. Pe neașteptate, a dezlipit de corp câteva picioare subțiri, maronii, pe care s-a sprijinit, și o pereche de apen- dici curbați ca niște coase, pe care le-a fluturat deasupra capului, într-o ipostază agresivă.

Semăna cu o călugăriță și am tresărit, bucuros că voi asista la decapitarea unuia dintre ei. Dar n-am avut noroc. Odată terminat discursul amenințător, și-a pliat brațele înapoi pe lângă corp, ascunzându-le vederii. Și-a ridicat picioarele și au plutit amândoi în direcție opusă mie.

Am ascultat cu atenție zgomotele din jur. Se auzeau pocnituri și sfârâituri îndepărtate și printre blocuri se vedea lumina portocalie a focurilor declanșate în urma exploziilor țevilor de gaze. Din când în când se auzeau țiuituri înăbușite, urmate de bubuituri puternice, semn că robo-păianjenii erau încă activi.

M-am ridicat încet, atent să nu fac prea multe zgomote, și m-am reîntors în scară, am coborât la subsol și, după ce m-am asigurat că zona e liberă, am ieșit în curtea din spate. Un scârțâit înfundat m-a avertizat că blocul nu mai rezistă mult, cu toate exploziile, zgâlțâiturile și trepidațiile de care avea parte în continuare.

Pentru că mi-a fost teamă să ies în stradă, mi-am asu- mat riscul de a alerga pe lângă peretele de beton, convins la fiecare scară prin dreptul căreia treceam că acolo îmi voi găsi sfârșitul. în apropierea ultimei deschideri mi-am

permis un suspin de ușurare pe care l-am regretat imediat când din cavitatea întunecată au tâsnit două ființe » » » încleștate într-o luptă pe viață și pe moarte. Am îmbrățișat primul pom care mi-a răsărit în cale, rugându-mă fierbinte ca niciunul dintre combatanți să nu mă vadă.

Treceam în revistă toate rugăciunile pe care le știam, când un răpăit gros s-a auzit din stânga și câteva proiectile s-au înfipt cu un sunet sec în zidul de lângă mine. Am înjurat în gând mama tuturor militarilor tâmpiți și am spus repede câteva *aminuri* pentru că, oricum, altceva nu-mi aminteam.

Dacă aș fi avut timp, aș fi făcut puțină introspecție pentru a filosofa pe seama credinței brusc descoperită în condițiile de pericol mortal, dar nu aveam când, pentru că rafalele continuau să mănânce curțile înverzite, fortându-mă să-mi găsesc adăpost în spatele altor obiecte din jur.

Dinspre intersecție am auzit un ordin care mi-a ridicat părul de pe cap.

— Așezați-vă în formație! Pregătiți lansatorul!

Lansatorul?! De când are armata română lansatoare?

Am riscat o privire din spatele mașinii, sperând să numi deconspir ascunzătoarea. îngerul se chinuia să-i rupă capul insectei, în timp ce aceasta se străduia să-l atingă cu o rază alburie care-i țâșnea de la jumătatea țuguiului. In intersecție se vedea roata căzută peste mașinile militare, iar în dreptul intersecției mici de lângă grădiniță, doi soldați asamblau cu rapiditate ceva.

— Foc!

Mi-am proptit picioarele în gardul de metal de lângă mine și mi-am acoperit capul cu brațele. Geamurile ma-

sinii s-au împrăștiat în secunda următoare, în timp ce suflul exploziei a împins autovehiculul în gard, presân- dumă între ele. Gardul a cedat primul, spre ușurarea mea, și m-am prăbușit peste el în timp ce gâfâiam speriat.

Cârâituri isterice s-au auzit dinspre bloc și alte două insecte și-au făcut apariția. Militarii au țipat ascuțit, la unison, în timp ce comandantul le striga să se retragă la adăpost. Convins că zgomotele aveau să atragă nenumărați extra terești, m-am împleticit printre mașini, având ca țintă finală ușa din spate a blocului de zece etaje, la capătul căruia se dădeau lupte aprige.

L-am văzut pe înger strângând în mână capul insectei. Părea rănit, cu o gaură negricioasă, mare cât o portocală, în umărul stâng. M-a privit cu un rânjet furios, a lovit căpățâna de pământ și, cu un salt lung, s-a aruncat între soldați.

Nu știu cum am ajuns în dreptul intrării, după ce am reușit să scap din infernala cursă cu obstacole. Cu obrajii udați din belșug de lacrimi de fericire, am tras de mânerul metalic, dar nenorocita de ușă era blocată pe dinăuntru și am realizat cu groază că trebuie să ocolesc toată clădirea, pentru a folosi intrarea principală.

Din nișa în care stăteam ascuns, am scos repede capul pentru a evalua granulația rahatului în care singur intrasem până la urechi.

în intersecție lupta era în toi, cu soldați care trăgeau cu arma în extratereștri, în timp ce îngerul furios se chinuia să dezmembreze o altă insectă. Lângă perete, spectator tăcut, l-am descoperit pe prietenul lui Hal. Cu mâinile

încrucișate la piept, sprijinit cu umărul drept de perete, părea că privește spectacolul, fără să intervină în favoarea vreuneia dintre părțile aflate în conflict.

Raze albicioase au început să zburde prin intersecție, în timp ce soldații strigau îngroziți.

M-am repezit spre înger.

— Ajută-i! Nu vezi că pierd în fața inamicilor?

A întors capul spre mine. M-a cântărit din priviri, cu o expresie scârbită întipărită pe chipul angelic.

— Tu poți să omori călugărițele alea! am mârâit printre dinții încleștați.

O rază luminoasă a tăiat o mașină pe lung, curmând strigătul bărbatului care se lipise de ea. Un zâmbet amuzat i-a curbat buzele subțiri. Privirea lui plictisită m-a înfuriat și, înainte să mă pot controla, m-am repezit la el, reușind să-l lovesc cu pumnul peste umăr înainte să se poată apăra.

— Nenoroci tule! Cu aerele tale de superioritate nu ești decât un mizerabil...

Scrâșneam din măsele ca un animal sălbatic, dar, cu toată furia mea, nu am fost un adversar pe măsura îngerului supărat. S-a răsucit ca un șarpe spre mine, evitând a doua lovitură, și-a înfipt mâna în gâtlejul meu și m-a ridicat fără efort, izbindu-mă cu putere de zid. A mârâit, în timp ce ridica brațul devenit incandescent și, cu o mișcare îndelung practicată, și-a înfipt mâna în pieptul meu.

M-am simțit de parcă mi-ar fi turnat o găleată cu gheață pe cap. Vederea mi s-a tulburat și mâinile, cu care încercam să-i îndepărtez palma care mă strângea de gât, mi-au

căzut moi pe lângă corp. Eram gata să-mi dau duhul, când lângă noi s-a auzit un cârâit furios, am văzut un fulger alb trecând printre noi și, în momentul următor, mă prăbușeam la picioarele lui, ametit, în timp ce el își privea neîncrezător antebrațul secționat.

t *

Fără să pară afectat de șoc sau durere, și-a tras piciorul de sub mine și a lovit creatura cu putere, apoi a sărit după ea, hotărât să se răzbune pentru pierderea suferită. Am simțit pieptul cum îmi arde sub lichidul strălucitor care s-a întins rapid spre umeri, brațe și abdomen și mi-am pierdut cunoștința.

■A- -A A"

Când mi-am revenit, lupta se sfârșise. Eram singur, căzut lângă zid și în jur nu se auzeau decât pocniturile și sfârâiturile mașinilor care ardeau, în timp ce fumul gros se ridica în văzduh. Pe partea cealaltă, câțiva copaci luaseră foc și, în lumina gălbuie a flăcărilor, am văzut că intersecția este goală.

M-am ridicat cu greu pe picioarele care îmi tremurau ca gelatina. Am suspinat când am dat cu ochii de tricoul ars și de cicatricea ca o floare care-mi acoperea tot pieptul. Mă simțeam sleit de puteri și, în timp ce pășeam cu grijă de-a lungul bordurii de beton, am fost convins că-mi trăiesc ultimele clipe.

Cu toată slăbiciunea, am reușit să ocolesc blocul, doar pentru a mă prăbuși în genunchi pe cimentul de la intrare. Ușa s-a deschis imediat.

— Adrian! Chiar tu ești! în ce hal arăți!?

Am zâmbit sleit spre pitica mea.

— Ce s-a întâmplat...?

— De ce ești singur? Ana și-a lipit gura de urechea mea. Spune-mi că e totul ok...

Fetele m-au ajutat să mă ridic. M-au susținut spre treptele care duceau la lift. N-am avut putere să le urc, așa că m-am așezat pe prima, să mă odihnesc iar. Alexandru s-a ghemuit lângă mine.

— Unde sunt ceilalți? Ce s-a întâmplat? Nu trebuia să fiți împreună?

— Ne-am dus să verificăm poarta, iar eu m-am gândit că ar trebui să mergem toți. Am fost despărțit de Victor în momentul în care au sosit extraterestrii...

»

Ana m-a scuturat cu putere de braț, în timp ce ochii îi sclipeau îngroziți:

— Și Răzvan? Unde e Răzvan? N-a pățit nimic, nu-i așa?! Stă ascuns pe undeva... Te rog...

Vocea i s-a frânt, înecată în lacrimi. Am clătinat din cap, evitând să privesc spre ea. Fata a început să plângă și s-a refugiat la parterul blocului. O pereche tânără, un el slab și o ea însărcinată, s-a apropiat de mine, curioasă să-mi audă povestea.

Le-am spus pe scurt ce s-a întâmplat, în timp ce Alexandru supraveghea intrarea, pentru a se asigura că nu vine niciun extraterestru.

— Noi, ca simpli muritori ce suntem, n-avem nicio șansă împotriva lor, am terminat explicațiile și am golit pe nerăsuflate energizantul pe care prietena mea îl păstrase special pentru mine. Dacă Dumnezeul creștin e de acord cu măcelul ăsta, atunci mă bucur că sunt ateu.

Bărbatul a strâns mâna soției sale cu un gest liniștitor.. Simona a pufnit, în timp ce-și încrucișa brațele la piept, într-o poză agresivă:

— Cum ai scăpat, atunci? m-a întrebat Anca, în timp ce arăta spre cicatricea mea, evitând să o atingă în vreun fel. Chestia asta îți putea fi fatală, iubitule. Nu-mi vine să cred că te simți bine...

Vocea i-a tremurat și am văzut lacrimi lucind în colțul ochilor. I-am zâmbit încurajator, în timp ce o băteam cu palma peste picior, în încercarea zadarnică de a o liniști.

— Pe asta mi-a făcut-o un înger supărat. E mult de povestit. Tipul ăla, Abatar, s-a răzbunat pentru că am reușit să-i dau un pumn. Merita! m-am apărat eu imediat, când am văzut reproșul din ochii iubitei mele. Aveți grijă cum le vorbiți, se aprind repede.

Nu le-am povestit despre cum s-a dizolvat mâna lui pe pielea mea și cum pieptul mi-a devenit un amestec mutant de carne umană, sfințită din greșeală cu esență divină, nici despre cât de mult suferise Bucureștiul în urma atacurilor simultane.

— Ce facem mai departe? a întrebat Alexandru, după o clipă de gândire. Dacă blocurile au început să cadă, atunci n-avem ce ajutor să așteptăm în subsol.

— Poarta s-a deschis la fostul Frigocom, probabil prin preajma supermarketurilor. Cel puțin asta am înțeles din gestul lui Hal. Mi-am lins buzele, cu un gest nervos, încercând să nu mă gândesc că, poate, și-a bătut joc de noi cu bună știință. Din nefericire, nu putem să mergem direct acolo, pentru că insectele alea mișună în zonă.

— Putem să ocolim pe la școală, urmăm drumul printre blocuri și ieșim în șosea, apoi urmărim șinele de tramvai până la poartă, a spus Simona, trasând cu degetul pe o hartă imaginară de pe podea.

— Pe lângă blocuri, mai bine, altfel suntem ținte sigure.

Alexandru a arătat cu degetul spre o pietricică deschisă la culoare.

— Din ce ai povestit, se pare că nu sunt imuni la exploziile puternice. Simona privea spre tavan, în timp ce se bătea cu degetul peste buze, cu o expresie gânditoare. Ne-ar trebui niște grenade. Sau un lansator din ăla.

— Fato, în viața mea n-am pus mâna pe o armă! îmi pare rău acum, dar e prea târziu pentru regrete. Ce-am putea face cu ele, dacă nu știm să le folosim?

Am privit spre cei din jur și cuplul a încuviințat imediat, la fel și Anca.

— Am jucat mult *Caii ofDuty* cu Grigore. Vocea i-a tremurat puțin când i-a rostit numele. Știu cum arată și cum se folosește o grenadă. Trebuie să o ții bine cu o mână, în timp ce îi scoți cuiul cu cealaltă. Sau cu dinții. E ușor, vă învăț imediat.

Alexandru a privit-o cu fascinație.

— Eu știu să cânt la chitară...

J

Fata a ridicat din umeri, în timp ce continua să studieze podeaua. Mi-am dres glasul:

— Dacă am stabilit ce trebuie să facem, atunci, să mergem!

Mă simțeam mai bine, fără dureri, senzație de arsură, greață sau amețeală. Nu știam dacă era efectul mâinii de

înger sau prezența prietenilor mei îmi dădea putere să continui. M-am ridicat în picioare, sub privirile îngrijorate ale celorlalți. Le-am zâmbit, apoi, ca să le demonstrez cât de bine mă simt. M-am întins și am căscat cu poftă.

— N-ar fi cazul să așteptăm dimineața? a întrebat Anca. Măcar să vedem pe unde mergem, dacă tot nu ne putem lupta cu nimeni.

— Dacă mai așteptăm mult, riscăm să ne descopere ascunzătoarea. Insectele alea nu sunt proaste. Cred că deja și-au dat seama cam pe unde ne sunt adăposturile. Să plecăm acum, înainte să organizeze raiduri pe la subsoluri. Două raze din alea și curăță totul de la un capăt la altul.

— Să o luăm din loc, atunci!

Simona m-a privit cu seriozitate. Spera oare să găsească vreo grenadă uitată pe undeva și să se răzbune pentru toate suferințele? Trebuia să fiu cu ochii pe ea, pentru că nu aveam de gând să mai pierd pe vreunul din grup.

— Venim cu voi!

Am privit cu surprindere spre cuplul pregătit de plecare. El avea o geantă mare pe umăr, în timp ce ea căra un rucsac burdușit.

— Nu putem lua nimic cu noi, i-am dezamăgit eu. Insectele alea se deplasează foarte repede. Trebuie să fim mai rapizi ca ele, să ne putem ascunde imediat și, cel mai important, să nu atragem atenția.

S-au consultat din priviri și au aruncat bagajele pe jos.

— Să o cheme cineva pe Ana din...

înainte să pot termina, fata a apărut în capătul scărilor, ștergându-se la ochi cu mâneca pulovărului subțire. Și-a

strâns brațele la piept și s-a apropiat de noi fără să spună un cuvânt.

Am zâmbit forțat:

— Acum ori niciodată, prieteni!

1 O. De ce faci asta?

Ne-am înarmat cu lanterne, mi-am schimbat tricoul și, după ce m-am asigurat că prietenii mei sunt pregătiți, acoperiți din cap până în picioare pentru a nu se răni printre dărâmături, am stabilit ca eu și Alexandru să ghidăm grupul, în timp ce ei aveau să ne urmeze întocmai. Părea un plan relativ simplu.

— Le-am spus celorlalți că plecăm, mi-a șoptit Anca, în timp ce deschideam ușa. Au spus că așteaptă ajutor, acolo, în subsol. N-am reușit să-i conving că sunt în primejdie, chiar și după ce le-am povestit prin câte ai trecut.

— Fiecare trebuie să aleagă pentru el!

De fapt, mă bucuram, convins că n-aș fi reușit să ghidez un grup mai mare.

Simona mă flanca pe partea stângă. Ținea lanterna într-o poziție defensivă, gata să o folosească drept armă dacă situația o cerea. Tristețea lăsase loc furiei și nu știam dacă să mă bucur sau să mă sperii. Părea hotărâtă să reziste până la capăt, dar și gata să distrugă de una singură câteva insecte. In spatele meu era Anca. își încleștase mâna în geaca mea de parcă i-ar fi fost teamă că urma să dispar, înghițit de cicatricea spre care îi tot alunecau degetele nervoase. Speram să nu mă încurce în momentele

dificile și, totodată, eram încântat să o simt aproape. Ana se afla în spatele lui Alexandru. Deși urma întocmai instrucțiunile, mi s-a părut puțin absentă. Era o fată puternică și speram să fie atentă dacă lucrurile aveau să degenereze. îi eram dator lui Răzvan și aveam de gând să o duc în siguranță la poartă. Alexandru strângea din pumni, încordat ca un arc. Speram să urle rațiunea în el și să nu se arunce cu capul înainte în prima confruntare, doar ca să demonstreze că poate apăra grupul. De obicei era un tip calm, care cântarea mult timp înainte de a lua o decizie importantă, dar acum avea o expresie hotărâtă pe chip, care m-a făcut să-l trec în echipa Rambo de care trebuia să am grijă ca să nu se rănească singuri, în încercarea de a-și face dreptate.

— Fără acte de bravură, le-am șoptit peste umăr.

Am alergat spre capătul blocului, încercând totodată să fiu atent la ce se petrecea în jurul nostru. Continuau să se audă zgomote de peste tot, așa că îmi era greu să realizez dacă exista un pericol real în apropiere.

Am privit cu grijă dincolo de colțul clădirii. Printre blocuri, în toate direcțiile, se vedeau flăcări portocalii ridi- cându-se spre cer, pe măsură ce incendiile se extindeau la vegetația din spațiile verzi. Deși ne reduceau rutele de scăpare, mă bucuram că luminează locurile, micșorând astfel șansele unor atacuri surpriză.

— Nu văd niciun extraterestru, mi-a șoptit Alexandru.

— Uite-i acolo, mult în stânga. Vezi? Umbrele alea care se agită pe lângă grădiniță.

Un grup de coconi plutitori părea să cosească umbrele printre mașini.

— Să traversăm unul câte unul, a propus el. Așa ne asigurăm că nu am fost observați. Dacă se întâmplă să fim descoperiți, ne răspândim separat.

— Planul tău e genial... L-am împins de la spate. Hai, treci tu primul. Cu grijă!

A fugit printre mașini, puțin aplecat pentru a nu fi observat. A ridicat brațul după ce a ajuns cu bine în dreptul unui vehicul militar abandonat. Au urmat fetele, apoi cuplul care ne însoțea și ultimul am trecut eu, alergând cât puteam de repede.

— Am verificat, nu e nimic în fața noastră, mi-a spus Alexandru când am ajuns lângă el. Roata aia a distrus majoritatea mașinilor și pe multe le-a înghesuit în capăt, lângă perete, așa că avem drum liber spre școală.

Malul de pământ format de trecerea roților ridicase câteva autoturisme de-a lungul peretelui. Intr-una mi s-a părut că văd un trup.

— Nu e nicio armă rămasă în mașină, am auzit-o pe Simona, în timp ce cobora lângă mine.

M-am uitat la ea, cântărind dacă să o apostrofez sau nu.

— Ce?! Am vrut să verific!

— Nu vă mai îndepărtați de grup, am scrâșnit din dinți. Parcă așa era vorba!

— Grupul era sub mașină, deci foarte aproape...

N-avea rost să mai insist, mai ales că insectele păreau să se apropie din ce în ce mai mult de noi. L-am lăsat pe Alexandru să conducă, iar eu am urmat grupul, mai mult ca să mă asigur că Simona nu mai pleca nicăieri de una singură.

Am ajuns lângă gardul școlii. Majoritatea automobilelor dispăruseră, așa că puteam vedea foarte bine gaura din gard, făcută probabil de alții, care trecuseră înaintea noastră. Când o explozie a bubuit în dreapta noastră, la mai puțin de douăzeci de metri, l-am împins pe Alexandru în curtea scolii. ♦

— Nu se vede nimic, dar vom fi vizibili cât timp traversăm, mi-a spus Simona, privind în toate părțile. Să sperăm că nu atragem atenția.

Cât am putut de repede, ne-am îndreptat spre clădirea cu două etaje. Mult în stânga noastră au început să se agite umbre și am văzut siluete aruncându-se de sus în încăierare.

— Ascundeți-vă după copaci! ne-a avertizat Simona și ne-am grăbit să-i ascultăm ordinul.

Câteva larve au ieșit din spatele clădirii și s-au îndreptat în viteză spre locul bătăliei, ignorându-ne, semn că nu noi eram cei luați în vizor. Le-am lăsat să se îndepărteze și, după ce ne-am asigurat că nu se mai întorc, ne-am lipit de zidul rece. Străduindu-ne să fim cât mai puțini vizibili, am ocolit clădirea, cu gând să ajungem la intrarea principală.

Ca unul singur ne-am culcat pe jos când am văzut un grup de umbre plutind printre copaci, pe strada care ocolea gardul rămas în picioare. Abia atunci am observat o navetă extraterestră, luminată de incendiile provocate de păianjenii ale căror siluete gheboase se ghiceau în depărtare, pe lângă biserica Sfântul Antonie. Era mai mare decât cea pe care o văzusem prima oară, ocupând tot locul, cu-

rățat în prealabil de o roată mare, care se învârtea acum în jurul blocului de zece etaje de lângă intersecție.

— Dacă suntem atenți, ajungem fără probleme la intrarea principală a școlii.

Alexandru a gesticulat spre treptele care se conturau la doar câțiva metri de noi.

— Suntem prea aproape de chestia aia. Prea expuși. Sigur a adus multe insecte, care acum se învârtesc prin zonă. Mai bine facem cale întoarsă.

înainte să-mi poată răspunde, grupul de coconi plutitor a intrat pe terenul școlii, înaintând încet, paralel cu șirul de pomi în spatele cărora stătusem ascunși mai devreme. Singura șansă era să ajungem în clădire și să încercăm să ieșim pe lateral.

M-am ghemuit și, după ce mi-au urmat exemplul cu toții, am înaintat spre treptele aflate câțiva metri mai înainte. Inima îmi bubuia în piept, sub efectul cumulat al fricii și al energizantului care acum mi se zvârcolea ca o omidă în stomac. Pe măsură ce ne apropiam, am văzut lăzile împrăștiate peste tot, în fața ușilor larg deschise.

— Aici a fost un punct de rezistență, a murmurat Anca.

— A fost..., am completat sumbru, când am simțit mirosul de explozibil amestecat subtil cu cel al sângelui proaspăt.

— Ce miros de came crudă, a spus Alexandru, strâmbând din nas. Urăsc mirosul ăsta.

Mi-am amintit că îmi povestea despre unchiul care lucra la un abator neautorizat și care încercase să-și inițieze nepotul în tainele meseriei de măcelar, fără succes,

însă, pentru că prietenului meu îi plăcea să picteze, nu să mânuiască toporul.

— Prea multă distrugere...

Ana a ezitat o clipă și m-am pregătit s-o împing de la spate, dar a înaintat fără s-o ating.

— O mitralieră!

Simona s-a repezit înainte. M-am abținut să nu înjur când am văzut cu câtă dragoste privește arma, pe care a ridicat-o de jos. Am vrut să râd când mitraliera a scos un declic slab, în momentul în care a apăsat pe trăgaci. M-a privit supărată și m-am grăbit să mă încrunt spre ea.

— Dacă s-ar fi descărcat, zgomotul ar fi atras insectele. Mai bine las-o jos, că nu-i de tine.

Cu un gest nervos, am vrut să-i iau arma din mână, trăgând-o spre mine de țeava neagră. Arma s-a descărcat brusc, luându-ne pe toți prin surprindere. Ultimul glonț din magazie m-a izbit în piept, a ricoșat într-o parte și a trecut printre noi, pierzându-se printre copaci.

Ca la un semnal, dintre blocurile din spatele școlii s-au auzit focuri de armă, urmate de țipete și explozii, acoperind strigătele de groază ale grupului. înlănțuind-o cu brațul pe Anca, i-am curmat țipetele, în timp ce, cu dreapta, fără să clipesc, i-am smuls Simonei arma dintre palmele care tremurau, aruncând-o cât mai departe de noi.

— Ce-a fost as... asta? s-a bâlbâit Anca, cercetându-mi repede tricoul găurit. Era să te...

— N-avem timp de pierdut! I-am îndepărtat mâinile, evitând privirile-i îngrijorate. Simona nu va mai pune mâna pe nimic de-acum încolo, da?

Fata a încuviințat din cap, în timp ce continua să se holbeze la mine. Ana a fugit după Alexandru, în clădirea școlii.

— Cred că vine cineva, ne-a anunțat bărbatul necunoscut, în timp ce mă împingea de la spate.

Fără să mai stăm la discuții, am urcat treptele și ne-am repezit în holul căptușit cu cioburi și încărcătoare goale. Ne-am lipit de pereți, evitând să fim văzuți de siluetele care au trecut prin dreptul scărilor și au dispărut imediat printre copaci.

— Cred că e un mort acolo, a șoptit Ana, arătând spre holul din spatele nostru. Și-a trecut palma peste față. Nu mai rezist mult...

Simona a bătut-o pe spate, încercând să o liniștească.

— Sunt mai multe cadavre, a spus Alexandru, evitând să privească spre mormanele întunecate. Unele dintre ele sunt decapitate.

Am scrâșnit din dinți când am auzit detaliul morbid. Oare cum de-1 ținea stomacul să vorbească despre asta? El, care voma și dacă îi arătai o friptură în sânge.

— E și o ladă cu armament acolo, a spus Simona, cu speranță.

Zâmbetul i-a dispărut când a privit spre mine. A înghițit în sec și s-a reîntors spre Ana. M-am întrebat serios dacă fata nu avea nevoie de mai mult decât o zgâlțâială zdravănă.

— Era să-l omori pe Adrian data trecută! a strigat în șoaptă Anca. Să nu te prind că mai pui mâna pe ceva care ne-ar putea răni!

— Sunt doar niște rachete... Oricum nu aveam ce face cu ele... Nu se vede lansatorul...

Am vrut să slăvesc numele Domnului, apoi mi-am amintit că sunt ateu, așa că am tăcut.

— Trebuie să plecăm de aici înainte de a avea soarta ălora, a spus Alexandru, arătând cu un deget peste umăr.

— Suntem blocați în clădire până la încetarea luptelor. Să vedem dacă ieșirile secundare sunt libere, t

Știam că în dreapta se găsește una și le-am îndemnat pe fete să stea în spatele nostru, în timp ce eu și Alexandru verificam ușa. Am pășit cu grijă printre cadavre, evitând să privesc în jos. în minte derulam la nesfârșit o scenă din Stan și Bran, refuzând să mă gândesc la ce se întâmplase pe coridoare înainte de sosirea noastră. Spre ușurarea mea, ușa era deschisă, dar nu putea fi folosită, pentru că se găsea cu fața spre strada unde se dădea o bătălie pe viață și pe moarte.

— Cealaltă ieșire e impracticabilă, fiindcă s-a dărâmat scara, ne-a spus bărbatul necunoscut, întorcându-se din cercetare. Ieșirea din spate e blocată și se vede că s-au dat lupte acolo. Sunt mai multe cadavre decât aici...

A strâns mâna soției, în semn de încurajare. Femeia ne privea speriată, în timp ce-și proteja cu un gest inconștient făptura din pântec.

— Am încercat să închid ușa din față, măcar să nu mai intre careva peste noi, dar e imposibil, cu toate gunoaiele alea împrăștiate pe jos. Alexandru s-a agățat de balustrada scării și a privit în sus. Poate ar trebui să ne adăpostim la etaj. Chiar dacă s-ar dărâma, nu e mult până jos...

O explozie puternică a zgâlțâit brusc geamurile și am auzit scârțâitul înfundat al grinzilor de beton. Sunetele armelor au încetat, iar strigătele s-au oprit. Când am auzit pași dinspre alee, abia am avut timp să fugim din dreptul ușii, înainte ca un grup de soldați să pătrundă înăuntru. Am ridicat imediat mâinile, când au îndreptat armele spre noi.

— Cine sunteți? ne-a întrebat un gradat, înfigându-mi raza lanternei în ochi, o plăcere diabolică pe care o manifestau, se pare, toți militarii.

Unul dintre soldați s-a grăbit să ne verifice de arme.

— Civili, am răspuns imediat, încercând să-mi protejez ochii.

— Ce dracu' căutați aici? s-a răstit apoi la noi. Părea gata să-mi dea cu lanterna în cap. E zonă interzisă pentru civili!

— Am verificat, nu mai e nimeni viu în clădire, a spus Alexandru. A lăsat brațele în jos, dar le-a ridicat imediat, când țeava s-a apropiat de pieptul lui. Noi am venit dintre blocuri și mergem spre poartă.

— Domnule, soția mea e însărcinată..., a încercat să pledeze bărbatul, arătând spre femeia de lângă el.

Dar militarii nu păreau impresionați de asta.

— N-avem timp de prostii, eliberați zo...

— Treaba voastră e să protejați civilii. Așa a fost târgul!

Un înger înalt, îmbrăcat doar într-o pereche de pantaloni subțiri și câteva zdrențe care îi acopereau brațele și pieptul, cu o sabie aurie în mâna stângă, a urcat încet scările. Soldații s-au grăbit imediat să se dea într-o parte.

Ne-a privit pe toți, cântărindu-ne parcă, insistând cu privirea spre tânăra care-1 privea rugătoare, în timp ce-și proteja abdomenul cu palmele.

A arătat cu degetul spre doi soldați, care au lăsat imediat armele:

— Tu și tu. însoțiți grupul spre bază.

A vrut să mai spună ceva, dar privirea i s-a lipit de pieptul meu și am simțit deodată o mâncărime puternică. Mi-a ridicat tricoul, cu o smucitură. S-a strâmbat, apoi m-a privit pe sub sprâncene.

— Un incident cu niște insecte... »

A pufnit spre mine.

— Deci aici l-a pierdut pe primul. Mi-a lăsat tricoul să cadă și s-a răsucit spre gradat. Periați bine zona. Asigurați-vă că nu lăsați niciun supraviețuitor în urmă. Amintiți-vă că nu mai e mult. Voi, a arătat spre grupul nostru, dispăreți. Avem treabă!

Unul dintre militarii desemnati să ne însoțească ne-a 9 9 făcut semn să-l urmăm. Am ieșit în curtea interioară în pas alergător. Se auzeau mai rar împușcături, semn că lupta era pe sfârșite. îngeri țopăiau în toate direcțiile, căutând potențiali adversari, în timp ce în stradă se vedeau resturile coconilor împrăștiate peste tot.

— înainte! ne-a îndemnat cel care închidea șirul. Se pot întoarce oricând. Nu ne mai oprim până la poartă.

Călăuza a continuat în pas alert, îndreptându-se spre aleea îngustă dintre cele două blocuri de patru etaje, așezate perpendicular pe străduța care înconjura strada. Părea o zonă sigură, așa că am alergat chiar pe mijlocul

străzii, încercând să ne îndepărtăm de clădirea școlii cât puteam de repede.

Doar douăzeci de metri ne mai despărțeau de blocul din capăt, când în jurul nostru au izbucnit țipete, avertizân- du-ne că suntem în pericol. Un soldat îmbrăcat într-un costum bleumarin, protejat în spatele unui scut, ne-a făcut semn să trecem printr-un culoar apărut la parterul blocului pe lângă care alergam. Un alt grup de civili a apărut din față, însoțit de un înger. Ne-am grăbit spre deschiderea aproape rotundă care traversa clădirea dintr-o parte în alta, bulucindu-ne ca oile alergate de lupi.

Ne-am amestecat printre cei care se pregăteau să traverseze. Primele au trecut fetele, urmate de bărbatul care își sprijinea soția, apoi câțiva indivizi necunoscuți, care au dat din coate pentru a-și asigura un loc în față, un grup de jandarmi însoțiți de un superior și, printre ultimii, eu și Alexandru, împreună cu soldatul care ne însoțea.

— Atenție! a strigat unul dintre militarii care supraveghea tunelul.

A abandonat postul fără să se uite în urmă. Jandarmul de lângă mine a ridicat privirea. Involuntar, am făcut la fel, la timp să văd cum din pântecul navei se prăbușește o bucată mare. Instinctiv, l-am prins pe Alexandru de braț și l-am tras în spate, spre aleea pe care abia o părăsisem. Pământul s-a zgâlțâit sub picioarele noastre și tunelul a dispărut, odată cu mișcările puternice de balans provocate de impactul obiectului cu blocul de zece etaje din față, prin care a trecut fără să întâmpine rezistență, antre- nându-1 după el în cădere.

Când a desfăcut apendici masivi pentru a se ridica în picioare, am știut că e timpul să ne întoarcem la școală, pentru că luptele aveau să se desfășoare la un cu totul alt nivel.

— Ce naiba e aia?! a urlat Alexandru, în timp ce se străduia să țină pasul cu mine. Parcă e un transformer de categorie grea.

— Contează că ne va zdrobi ca pe gândaci! Dă din picioare și taci!

Am trecut cu rapiditate dincolo de poarta mică, reîntorcându-ne la clădirea sub formă de U, a școlii gimnaziale, am alergat ca vântul spre intrarea principală, ignorând soldații care fugeau pe lângă noi în direcție opusă, am aruncat o singură privire mingii extraterestre și ne-am repezit spre biserică.

Cu coada ochiului, am văzut dârele luminoase lăsate de rachetele lansate dinspre roata care se mișca foarte încet în șanțul pe care și-1 săpase în asfalt. Soldații se agitau pe străzile largi, protejând un tun care înainta încet pe roți, împins și tras de soldați tineri, pentru că vehiculele militare zăceau zdrobite printre blocuri.

— Ne îndreptăm în direcția opusă porții!

Alexandru avea dreptate, dar nu-mi permiteam să gândesc mai departe de salvarea imediată. L-am lăsat fără explicații, în timp ce traversam spațiul de joacă de lângă curtea bisericii, al cărui gard zăcea culcat pe iarbă. Am tropăit peste el și am alergat pe lângă capela mică, îndreptându-mă spre capătul celălalt al curții. Când, în sfârșit, n-am mai putut alerga, m-am oprit lângă un pom

să-mi trag răsuflarea, în timp ce Alexandru, după ce a mulțumit cerului, s-a prăbușit la picioarele mele.

— Se vede că alergi în fiecare dimineață, mi-a spus cu glas pierit. Dacă nu-mi era atât de frică să rămân singur prin locurile astea prea puțin cunoscute, te-aș fi lăsat să fugi de nebun.

S-a ridicat în genunchi și a încercat să vomite, dar avea stomacul gol, astfel că opintelile i-au fost zadarnice.

— Mă bucur să aud cât de mult contează prietenia noastră... Taci, că ne-aud dușmanii!

M-a privit cu ochii îngustați, în timp ce se ștergea la gură cu mâneca bluzei.

— Câteodată ești mai nesuferit ca Victor. A privit în jur. Suntem în siguranță, deocamdată. Sper că fetele au reușit sa scape...

Mi-am strivit lacrima din colțul ochiului. Dacă nu aveam să-mi reîntâlnesc iubita până la sfârșit, atunci toate zbaterile mele n-aveau să conteze nici cât o ceapă degerată-. Dacă nu treceam împreună prin poartă, nu aveam de gând să trec deloc.

Alexandru s-a întors pe spate, pentru a privi luminile navei de deasupra.

— Mi se pare mie sau acum înaintează spre nord? Așa ceva nici în cele mai negre coșmaruri nu mi-am imaginat.

— Bineînțeles că pleacă, mai are și alte zone de distrus. Se asigură că rade Bucureștiul de pe hartă. Cu ocazia asta, poate-l reconstruiesc mai cu cap...

M-am așezat lângă el, sprijinit cu spatele de copac. Zgomote puternice continuau să se audă peste tot în jurul

nostru și mi-am dat seama că nebunia nu avea să se termine prea curând. Mi-am amintit de cele spuse de îngerul războinic.

— Dacă mă gândesc mai bine, cred că ai avut dreptate. Ne-am îndepărtat prea mult. Trebuie să ne întoarcem, altfel ratăm poarta. Sper că Anca a ajuns deja acolo...

Alexandru și-a dres glasul, apoi a privit spre biserica de lângă noi.

— Crezi că înăuntru sunt oameni care așteaptă salvarea?

— îngerii zburdă peste tot, ce salvare să aștepte în biserică? Dacă stai să te gândești bine, și școala a devenit lăcaș divin, odată ce și-au făcut înaripații punct acolo.

— Chiar, de ce n-au aripi? Țopăie ca niște canguri, unul n-am văzut să zboare. Dumnezeu știe că îngerii lui au fugit dezbrăca ți de acasă?

înainte să-i răspund, a izbucnit larmă în apropiere, semn că inamicii erau aproape. Țipetele se împleteau cu sunetul cadențat al armelor și, din când în când, fascicule luminoase treceau pe deasupra noastră. Strigătele au fost urmate de cârâituri și urlete de agonie. Am ascultat cu atenție cum zgomotele se îndepărtează și abia după aceea am îndrăznit să ne apropiem de gardul din spate.

— Fir-ar a dracului de treabă!...

Un glas bărbătesc înjura înfundat. Prin ochiurile plasei am văzut un trup căzut în mijlocul drumului. Prin nu știu ce minune, omul vorbea coerent, în timp ce privea în jur, ca pentru a se convinge că nu-și poate lipi singur picioarele la locul lor.

I-am făcut semn lui Alexandru să mă urmeze în direcția capelei. Am vrut să ne îndepărtăm tiptil, dar ne-a zărit și a strigat imediat după noi:

— Hei! Voi! Da, voi doi! Veniți să mă ajutați!

Alexandru a clătinat din cap, privindu-mă în ochi. Și-a dres glasul.

— Noi nu suntem soldati... >

— Lasă asta. L-au luat pe tipul ăla fără mâini. A tras aer în piept, apoi a scrâșnit din dinți. Nu vreau să dau ochii cu El și să-i spun că nu am ajutat pe unul dintre fiii Lui. Haideți încoace, că am cu ce să-i pedepsim. N-ați vrea să omorâți niște mizerii din alea?

*1 *

Ne-am cățărat pe gard și am sărit pe pământ, evitând să călcăm prea aproape de el. Ne-a arătat un lansator portabil care zăcea aruncat într-o parte, lângă o grămadă nemișcată.

— Lasă-1 pe ăla, că s-a dus la dreapta Tatălui. Dă chestia aia încoace mai repede, înainte să dispară lăcustele. Ridică-1 fără frică. Nu te mușcă. Vă arăt eu cum funcționează.

Am văzut grupul de insecte îndepărtându-se, prea puțin interesat de ce se întâmpla în spatele lor. Târau între ele ceva, probabil îngerul de care ne povestise soldatul. Am urmat întocmai indicațiile și i-am așezat arma pe umăr, apoi am fugit la adăpost, speriați că ne vom duce amestecați în ceruri, atunci când racheta va face implozie în mijlocul drumului.

Abia ne lipisem de zid, când arma s-a descărcat și am văzut racheta zburând de-a lungul aleii. Doar după ce am auzit explozia puternică, am îndrăznit să ne ridicăm.

— Căcat!

Bărbatul s-a prăbușit într-o parte. Am fost convinși că s-a alăturat sufletelor rătăcitoare.

— Cred că i-am transformat în jeleu, a spus Alexandru, în timp ce ne prelingeam pe lângă ziduri, apropiindu-ne cu pași șovăitori de locul exploziei.

Am icnit când un trup sfârtecat s-a răsucit pe spate și aș fi luat-o la sănătoasa dacă nu aș fi realizat că e îngerul pe care îl salvasem. Cu ochii în patru și urechile pâlnie, ne-am dus să-l ajutăm.

M-am încruntat când am luminat spre cel căzut. Ochii rubinii m-au privit nemulțumiți.

— Măi să fie! a mormăit Alexandru când a văzut cine e.

Deși nu mai avea nici mâini, nici picioare, ne privea cu un aer superior de neînțeles. Călcându-mi pe inimă, m-am aplecat și, cu puțin efort, l-am ridicat pe umăr. Era mult mai ușor decât m-am așteptat, ca un balon de aer, călduț la atingere.

— Ce vrei să faci cu el? Vocea lui Alexandru s-a înăltat cu o octavă. Mai mult ne încurcă! Lasă-1 aici, îl ajută ai lui. Nu vezi că parcă-i bolovan? Rupi din el și tot nu e de ajuns?

— Coboară vocea sau ne găsesc insectele, acum, pe ultima sută de metri! M-am hotărât, îl luăm cu noi!

— De ce-ai face asta? Nu e tipul care te-a rănit? Care n-a vrut să te ajute să-l salvezi pe Victor? Nu merită să mișcăm un deget pentru el! Oricum, nu-ți va mulțumi la sfârșit. Ai să vezi.

— Pentru că vreau să văd ce alegere face el. îl aruncăm prin poartă! Conform spuselor lui Hal, pe noi ne așteaptă dincolo încă o încercare. Poate devine muritor și-și primește lecția.

11. Poarta

Alexandru a luminat aleea din fața noastră.

— Acum ce facem? Cum ne întoarcem la poartă?

— în locul vostru aș căuta refugiu într-un spațiu gol, cât mai mare posibil...

— Mergem înapoi în curtea școlii și căutăm rute ocolitoare, am spus, hotărât să-l ignor pe nesuferitul devenit foarte vorbăreț dintr-odată. Problema este că nu știm câte cuiburi de insecte au coborât la sol, nici care sunt locațiile. Suntem expuși, nu știm ce pericole ne pândesc în întuneric.

Am urmat strada secundară înapoi la școală, am trecut peste gardul căzut și ne-am orientat spre deschiderea prin care venisem prima oară. Mă pregăteam să depășesc un copac, când Alexandru m-a avertizat de pericol. Abia atunci am văzut încăierarea din mijlocul terenului de fotbal.

M-am ascuns imediat în spatele copacului.

— Vezi cumva ce se întâmplă acolo? l-am întrebat pe Alexandru, care se ghemuise la picioarele mele.

Am tras cu ochiul pe după trunchiul gros, încercând să-mi dau seama cine pe cine bate. Nu deslușeam prea bine, dar părea că îngerul cu sabie, probabil unul dintre comandanții legiunilor, împărțea dreptate în stânga și-n dreapta, învârtindu-se din când în când pentru a se asigura că toți dușmanii primesc câte o porție.

Din toate colțurile terenului, insecte se grăbeau spre locul carnagiului, ignorându-ne complet. Pe cât erau ele de multe, pe atât de numeroși erau îngerii care alergau în toate părțile, ferindu-se din calea razelor ucigătoare. Singurul căruia nu părea să-i pese de arma mortală a călugărițelor spațiale era cel din mijlocul grămezii, înconjurat de un scut auriu de pe care ricoșau toate razele colorate.

— Acum îmi pare rău că n-am aparatul cu mine, să pot filma spectacolul, a spus Alexandru cu regret.

— Ala e cumva Gabriel? Parcă așa se numește unul dintre arhangheli?

II așezasem pe Abatar sprijinit de piciorul meu, pentru a putea admira în voie lupta. Cum insectele continuau să vină, probabil altercația nu urma să se sfârșească prea curând.

— Karael îl cheamă. Ai auzit de el?

Am coborât privirea spre ochii roșii. După expresia pe care o afișa, nu mă credea în stare de o asemenea performanță și m-a iritat faptul că avea dreptate. Deja învățasem trei nume de îngeri, cu trei mai mult decât mi-am imaginat vreodată că voi cunoaște.

— Măcar știe să dea cu sabia, ceea ce nu aș putea spune despre tine, nu? O, vai, nici măcar brațe nu mai ai...

Ochii i-au sclipit maliționși. Oare deja îl trecuse pe Alexandru pe lista celor care aveau să putrezească în adâncurile iadului? Prietenul meu chiar nu știa să-și țină gura în momentele importante.

— Cât de bine mânuiește spada aia!

Nu numai Alexandru era invidios pe ușurința cu care luptătorul despica trupurile, lăsând jumătățile aburinde să se izbească moale de ciment. Urmăream dansul lamei ascuțite, imaginându-mi cum se răsfrâng razele sângerii ale Lunii pe auriul strălucitor. Era un spectacol pe care m-am bucurat să-l privesc de la distanță, o luptă pe care nu aveam să o uit vreodată.

— A mai căzut unul... Se simțea satisfacția în vocea lui Alexandru și mi-am reprimat un zâmbet. Ceilalți îngeri mai mult îl încurcă pe Karael, pentru că trebuie să fie atent la ei. Cu prima ocazie, voi picta scena asta.

Nu toți îngerii erau imuni la loviturile razelor ca de laser, mulți dintre ei pierzându-și membrele în încăierare. Câțiva erau încleștați în luptă corp la corp cu cele mai mari dintre insecte, folosindu-se de trupurile alungite pentru a se apăra de loviturile celorlalți insectoizi.

De după colțul sălii de sport acoperite au fost lansate rachete, semn că militarii reușiseră să-și adune trupele pentru un atac decisiv. Flăcări, fum și o cascadă de scântei s-au împrăștiat din locul impactului. Am răsuflat ușurat când l-am descoperit pe înger în mijlocul craterelor, strângând încă sabia în mâini.

— Iar cerul s-a dat în lături și toți munții și toate insulele s-au mișcat din locurile lor.

Am tresărit când l-am auzit pe Abatar. Privea spre nava care se îndepărta, dezvăluind încet bolta cerească pe care sclipeau tainic miliarde de stele.

— Să nu-mi spui că vine alt cutremur...

Fără să-i răspund lui Alexandru, l-am înșfăcat pe Abatar și am fugit în spațiul gol dintre pomi. încă alergam

când pământul mi-a fugit de sub picioare și am căzut pe burtă, aruncând povara cât colo. Simțeam valurile tăcute cum trec pe sub mine și în spaima care m-a cuprins, m-am agățat de smocurile de iarbă din fața mea, sperând să îmi regăsesc stabilitatea pierdută. Copacii s-au prăbușit în jur, unii dintre ei atât de aproape încât ne-au acoperit cu o mantie de crenguțe, frunze și praf, ascunzând vederii dezastrul general.

Nu știu cât timp a trecut până mi-am revenit în simțiri. Tot corpul îmi tremura, cuprins de spasme, iar capul îmi vâjâia, în timp ce mă chinuiam să îmi ridic trunchiul pe brațele slăbite. Am vomat de câteva ori și numai gândul că mă voi tăvăli în propriile mizerii m-a făcut să mă ridic în genunchi.

— încă suntem vii...? Avem mai mult noroc decât am crezut...

Alexandru a dat într-o parte ramurile care-l acopereau și a reușit să se ridice în fund. Am încuviințat încet, în timp ce-l căutam din priviri pe Abatar. Am răsuflat ușurat când i-am descoperit trupul în apropiere.

— De data asta nu-ți mai lipsește nimic, am spus, în timp ce-l trăgeam spre mine de un ciot. Nu te simți la fel de norocos ca noi? Uite ceva pentru care-i poți mulțumi creatorului tău.

— Adrian...

Alexandru și-a acoperit gura cu mâna, privind cu ochi holbați în jur. Mi-a arătat cu un deget tremurător ce se alesese de blocul în care locuisem până în acea seară. Am tras aer în piept, înspăimântat de mărimea dezastrului.

Nimic nu se mai vedea întreg. Toate clădirile erau la pământ. întreg cartierul era acum o ruină imensă, un uriaș mormânt pentru toate sufletele care nu reușiseră să mai fugă din calea dezastrului.

M-am ridicat în picioare, apoi l-am ajutat și pe Alexandru să facă la fel. Am evitat să privesc spre Abatar, cel căruia îi datoram salvarea noastră, cel puțin parțial.

— Colegii lui au terminat insectarul. Alexandru și-a dres vocea. Mă întreb dacă nu cumva cutremurul ăsta le-a dat peste cap instrumentele extratereștrilor. Uite la ăla, zici că e beat!

Mi-a arătat o călugăriță care se învârtea în cerc, în timp ce-și flutura brațele lungi pe deasupra capului țuguiat. Un înger s-a apropiat de ea și a decapitat-o dintr-o singură mișcare, scutind-o astfel de suferințe.

— Trebuie să ajungem la poartă...

Din nefericire, nu aveam nicio idee cum am putea face asta. Ne găseam pe terenul școlii, un loc gol înconjurat de movilele fostelor blocuri de locuințe, dinspre care se auzeau mereu bubuituri, după cum explodau acumulările de gaze scurse din țevile sparte. Flăcări înalte, fum gros și coloane înalte de apă completau tabloul, zădărnicindu-ne orice cale de retragere.

Cu Abatar pe umăr, ne-am apropiat de îngerii care păreau că țin un fel de conferință. Ne-am oprit într-o parte, pentru a nu-i încurca, dar suficient de aproape încât să-și dea seama de prezența noastră.

— Iarba rea nu piere! ne-a spus unul dintre ei, înainte de a pleca.

— Nu suntem singurii, a bombănit Alexandru, urmărind un grup de militari care se apropia de noi.

Un bărbat cu părul alb s-a oprit în fața noastră și ne-a măsurat din priviri.

— Ai eșuat, frate! Trebuiau să te lase acolo!

Nu-mi venea să cred că-1 ceartă pe Abatar în asemenea momente. Deși mă mânca limba să-i spun ce cred despre cum au organizat ei întreaga rezistență împotriva extraterestrilor, n-am îndrăznit să scot niciun cuvânt.

Karael a arătat cu spada către noi, trimițându-mi fiori reci pe șira spinării.

— Luați oamenii și duceți-i de aici. Voi, muritorilor, e timpul să treceți prin poartă, să nu mai avem grija voastră.

Un bărbat masiv, cu părul lung împletit în câteva cozi groase, s-a apropiat de mine în timp ce un altul, mai înalt și ras în cap, l-a pironit pe Alexandru cu privirea. Alți îngeri s-au apropiat de militarii care au aruncat imediat armele.

M-am grăbit să-l dau jos pe Abatar de pe umăr, dar am refuzat să-l părăsesc și mi-am înlănțuit brațele în jurul pieptului său. îngerul și-a strecurat brațul printre noi, m-a ridicat ca pe un sac și am plecat împreună spre fostul Fri- gocom.

înălțimea la care ajungeam era destul de mare și închideam ochii de fiecare dată, încercând să ignor senzația de gol în stomac pe care mi-o provoca fiecare salt. Nu am reușit să ne îndepărtăm prea mult, pentru că de sub o grămadă de moloz s-a ridicat pe neașteptate uriașul robot extraterestru, un fel de semilună care se sprijinea pe numeroase picioare articulate.

Și-a ridicat cele patru brațe lungi deasupra conului care-i ținea loc de cap, pregătit de atac. îngerul care-mi asigura transportul și-a schimbat direcția, evitând cu măiestrie bolovanii, grinzile și bucățile mari de ciment care cădeau pe lângă noi. Una dintre lamele curbate pe care mașinăria o folosea pe post de armă a trecut pe deasupra noastră și am închis ochii atunci când am intrat pe neașteptate în norul de moloz ridicat de mișcarea șfichiuitoare.

A urmat un țiuit iritat, apoi o rază groasă ne-a ratat și am simțit cum mi se ridică părul din cauza electricității statice rămase în urmă. M-am bucurat, în sinea mea, că nu am avut parte de descărcări electrice. Nu știam dacă îngerii ar fi fost afectați în vreun fel, dar noi am fi ajuns rapid carbonizați, pentru că oamenii chiar sunt ființe nevolnice care au nevoie de protecție permanentă.

Microagresiunile provocate de roiul de îngeri care s-a abătut asupra sa a făcut robotul să-și aleagă rapid alte ținte, iar noi, ajunși sub radarul său, ne-am îndreptat în salturi scurte spre bulevardul Timișoara. Cărătorii noștri au ales un loc mic, între câteva mașini rămase intacte în urma incendiilor nemiloase care transformaseră zeci de automobile în schelete metalice. Ne-au lăsat la adăpost, apoi s-au îndepărtat, înainte de a le putea mulțumi.

— Nu prea sunteți sociabili, nu? a murmurat Alexandru.

Militarii nu se vedeau pe nicăieri și m-am gândit cu tristețe la cât de ușor puteai pierde pe ultimii metri o cursă contracronometru. L-am reașezat pe Abatar pe umărul drept, în timp ce încercam să mă orientez.

în depărtare se vedeau zeci de lumini și câteva corturi ridicate în zona fostei stații de autobuz. în spatele nostru, pământul părea că dă în clocot, atins de cortina întunecată care se îndepărta de noi, urmând traseul navei. La vreo douăzeci de metri în stânga, peste câteva mașini se prăbușise, pe o parte, o jumătate de tramvai, tăiat pe lungime cu precizie chirurgicală. în dreapta fumegau carcasele carbonizate ale autovehiculelor prinse în blocajul rutier, adevărate dopuri formate de oamenii care încercaseră să părăsească orașul toți odată.

— Acolo, la corturi, văd poarta, în sfârșit!

Pentru că Alexandru vedea la depărtare mult mai bine decât mine, l-am crezut pe cuvânt. I-am zâmbit, în timp ce-1 așezam pe Abatar în așa fel încât să nu mă stânjenească.

— Abia aștept să ajungem...

Mă pregăteam să urc pe capota unei mașini când, din spatele ei, a sărit ca un iepure dintr-un ou cu surprize, un bărbat cu o armă îndreptată spre mine. Ochii îi scânteiau și ne măsura cu o căutătură ciudată, semn că n-avea niciun sens să apelez la rațiunea lui.

înainte să-1 pot arunca pe Abatar spre el, sperând ca atacul meu să ne dea suficient timp pentru a ne pune la adăpost, a țintit spre mine și, cu un rânjet dement, a apăsat pe trăgaci. Am simțit cum glonțul mă izbește în piept și, în momentul următor, bărbatului i-a explodat fruntea.

— Nu vreau să știu cum ai făcut asta, a bolborosit Alexandru, evitând să privească spre mine.

Avea dreptate. Eram deja extenuați în urma întâmplărilor de peste noapte și singurul gând care ne ținea în pi-

cioare era dorința de a ajunge, în sfârșit, la poartă. Fără un cuvânt, m-am strecurat printre mașini, am ocolit cadavrul care privea uimit spre șina de tramvai și, în pas alert, ne-am îndreptat spre adăposturile din depărtare.

Locul era curățat pe o distanță mare în jurul stației de tramvai și nivelat astfel încât să aibă loc o baracă militară într-o parte și un cort de prim-ajutor în partea cealaltă, între ele era format un culoar, în capătul căruia am văzut, în sfârșit, poarta, o peliculă rotundă, transparentă, argintie cu sclipiri albăstrui, cu un diametru de cel puțin trei metri, sprijinită de piloni groși, albicioși. Era așezată pe o platformă pătrată spre care urcau, pe fiecare latură, câte trei trepte mici.

Locul era supravegheat de mai mulți preoți în vârstă, împreună cu făpturi subțiri, aproape transparente, luminoase, cu trăsături angelice și aripi enorme, de un alb strălucitor. Militarii roiau pe lângă baracă, îndrumând câteva grupuri de persoane spre poartă.

— Adrian!

Anca s-a aruncat la pieptul meu și l-am lăsat pe Abatar să cadă pe asfalt fără niciun regret. Am vrut să-i spun cât de mult mi-a lipsit și cât de fericit sunt că e teafără și nevătămată, dar n-am reușit decât să scâncesc neînțeles, în timp ce mă strângea cu putere în brațe și mă săruta pe obrajii acoperiți cu un strat gros de praf, funingine și mizerie.

— Te-am așteptat, mi-a șoptit, în timp ce se ghemuia lângă mine. Am fost sigură că vei ajunge până la urmă!

I-am șters lacrimile cu degetul, murdărind-o pe obraji. I-am sărutat buzele tremurătoare, în timp ce o strângeam la piept, gata să-i fărâm trupul subțire.

— Nu ești singura care a ajuns aici, nu? Unde sunt ceilalți?

întrebarea lui Alexandru ne-a readus la realitate și, cu părere de rău, i-am dat drumul.

— După multe peripeții, am reușit să ajungem aici, ne-a spus ea, în timp ce își trecea mâna prin bretonul meu, zâmbindu-mi cu dragoste. Simona și-a pierdut câteva degete când ne-a atacat pe neașteptate o insectă din aia, în timp ce Ana era să moară, strivită sub un copac, atunci când s-a prăbușit blocul. Și am fost ferm convinsă ca pruncul ăla se va naște cu două luni mai devreme, dar femeile însărcinate sunt mai rezistente decât credeam. Oricum, a trecut prima prin poartă. Ochii i s-au întunecat. Soțul ei n-a fost atât de norocos... *

— Dar restul grupului a trecut, da?

— L-am întâlnit pe Victor la capelă. A arătat în direcția cortului de prim-ajutor. Era însoțit de un personaj dubios, care pretindea că-i datorezi viața. Mi-a zis de foarte multe ori că așteaptă să-l cauți, în viața viitoare. Nu mai scăpăm de el. M-am bucurat când a dispărut, în sfârșit.

— Chiar mi-a salvat viața. M-a salvat înainte de a fi zdrobit de o roată de metal, când am traversat Valea lalomiței. Și nu numai atunci. Așa că noi l-am salvat pe ăsta.

Am arătat cu un gest din picior spre Abatar, care reușise singur să se sprijine de una dintre lămpile care luminau zona.

- Oh!

Privirile fetei au alunecat repede peste cioturile frumos decupate.

— Dacă restul găștii a trecut, atunci mergem după ei. Să nu-i lăsăm să ne aștepte. Avem multe de povestit într-o viață viitoare.

L-am ridicat pe Abatar pe umăr, mi-am împletit degetele cu ale iubitei mele și, însoțiți de Alexandru, ne-am apropiat de poartă, sub privirile materne ale făpturilor aurii. L-am zărit pe Hal lângă peretele barăcii și i-am mulțumit din priviri pentru ajutorul pe care mi-1 dăduse. A înclinat din cap, acceptând mulțumirile, înainte de a ridica brațul în semn de bun rămas.

L-am lăsat pe Alexandru să pășească primul, apoi a trecut Anca. Mă pregăteam să o urmez, când cerul s-a luminat brusc, sub văpaia unei cruci uriașe, aurii, care s-a ridicat de pe linia orizontului. Sub privirile mele uluite, a continuat să se mărească, lumina puternică inundând fiecare colțișor al cartierului devastat.

— Judecata de Apoi, l-am auzit pe Abatar spunând, înainte ca o mână să mă prindă de guler și să mă tragă de-a dreptul prin oglinda transparentă, chiar înainte ca lumea noastră să dispară.

12. Rezultate

Am deschis ochii.

Eram întins pe un pat ca de spital, cu fața spre tavanul de un alb orbitor. In stânga se ghicea un aparat, în timp ce în dreapta se înălța un stativ pe care atârnau, ca ciucurii dintr-o pătură, pungi cu diverse soluții colorate, ale căror tuburi subțiri se opreau în cateterele pe care le aveam înfipte în brațe. Aparatul scotea un țiuit monoton, în timp ce lumina intermitent.

O tânără asistentă s-a grăbit să-mi îndepărteze acele din vene, în timp ce-mi zâmbea liniștitor. Am încercat să-i ofer un zâmbet, la rândul meu, dar m-am simțit prea obosit să-l susțin prea mult, așa că l-am lăsat să se stingă.

— S-a terminat, domnule. Vă rog să nu vă mișcați până nu vă opresc toate aparatele.

Simțurile îmi reveneau încet și am realizat că pe cap încă port casca aceea mare care trimitea și primea impulsuri neuronale. Am lăsat-o pe asistentă să mă dezlege din chingi, așteptând răbdător să-mi dea voie să mă ridic.

— Sunteți printre ultimii. Sper că a fost o experiență interesantă.

Am încuviințat, nepregătit să vorbesc. Amintirile îmi reveneau una câte una, amestecate cu scenele din visul

care tocmai se terminase. Imaginea unui extraterestru mi-a jucat pentru o clipă în fața ochilor și m-am încruntat fără să vreau spre asistentă. Tânăra a zâmbit prompt.

— Nu trebuie să vă forțați, amintirile vă vor reveni pe parcursul zilelor următoare, pe măsură ce efectele inducției vor dispărea. A arătat cu mâna spre ceva aflat la capul patului, ascuns vederii mele. Avem deja toate informațiile salvate și, dacă doriți, puteți discuta cu unul dintre doctori pe marginea celor întâmplate.

Mi-am amintit, în sfârșit, care era procedura pentru perioada care urma după sfârșitul experimentului. Am negat din cap, semnalându-i că totul e în regulă. Urma să vorbesc cu un operator în orele următoare, așa că nu aveam de gând să mă grăbesc. Aveam treburi mai importante.

— Cum vă simțiți? î 1

Mă supraveghea cu coada ochiului, în timp ce strângea aparatura de lângă mine, împăturind cablurile ale căror senzori micuți se bălăbăneau la capătul firelor subțiri. Am reușit să mă ridic în șezut pe marginea patului. Ecranul mic, așezat între aparatul care bipuia și stativul pentru soluțiile biologice, afișa încă imaginea porții prin care abia trecusem. Era cea mai mică imprimantă cerebrală pe care o întâlnisem până atunci, iar ceea ce vedeam era ultima imagine din visul care tocmai luase sfârșit. Era conectată la o unitate secundară de stocare a datelor, lângă care se odihnea un monitor, acum închis.

Am tușit de câteva ori pentru a-mi regla vocea.

— încep să-mi revină amintirile, am asigurat-o cu voce răgușită. Mi s-a spus că vor trece zile până când datele

experimentului mi se vor șterge din memorie. Am avut parte de momente tensionate. Sper că n-am țipat prea tare în timp ce visam.

Ea a surâs, confirmându-mi faptul că o făcusem. Am coborât privirea spre încheieturile roșii, puțin umflate. Ni s-a spus că unii subiecți s-au trezit în timpul halucinației, așa că au hotărât să ne lege. Chingile aveau rolul bine definit de a ne împiedica să fugim năuci prin laborator. După cât de tare mă usturau încheieturile, se pare că fuseseră un rău necesar.

— Vă ung imediat cu o cremă. Efectul ei va calma usturimea.

— Ni s-a spus că așa se va întâmpla. Altfel aș fi intrat în panică atunci când m-ați legat de pat.

In timp ce îmi aplica un strat subțire dintr-o cremă verzuie, m-am uitat în jur. Intr-adevăr, eram printre ultimii treziți, semn că reușisem să ajung până la capăt. M-am simțit mândru. Procentul celor care treceau prin poartă era foarte mic, mai puțin de 1% din totalul subiecților, așa că aveam de ce să fiu mulțumit. Abia așteptam să discut cu prietenii mei despre asta.

Am coborât din pat, în timp ce ea îmi reamintea procedurile prin care urma să trec. Am spus câte un *da,* din când în când, pentru a-mi demonstra participarea la conversație, în timp ce privirile îmi erau atrase de blocul negru protejat în spatele geamului circular, care-1 separa de sala subiecților. Unitatea Leovo de *Inducere a Stimulilor* l
Externi sau *Halucinatoriul,* cum îl numea Alexandru, cu afecțiune, era tăcută, carcasa metalică lucind întunecat în lumina rece a neoanelor de pe pereți.

— Ulise a fost oprit imediat ce ultimul subiect s-a trezit, la câteva secunde după ce ai devenit tu conștient, mi-a explicat tânăra, în timp ce mă îndruma de-a lungul geamului securizat. Nu te va mai afecta de acum încolo.

— Peste cât timp îmi vor scoate implantul? Ni s-a spus că imediat după, dar asta nu înseamnă chiar imediat, nu?

— Zilele următoare, mai mult ca sigur. L-am dezactivat deja, n-ai de ce să-ți faci griji. Și eu am avut, vezi?

Și-a dat bretonul într-o parte, dezvăluind cicatricea mică de deasupra urechii. M-am întrebat, în treacăt, dacă a făcut parte chiar din prima serie de subiecți.

Niște tehnicieni recuperau hardurile din unitățile de stocare, în timp ce discutau între ei cu voce scăzută. Memoriile aveau imprimate pe ele întreaga experiență a unui subiect, de la începutul experimentului până la final, fără întrerupere, chiar și pe perioadele scurte de trezire.

M-am reîntors cu privirea spre ea.

— De câte ori m-am trezit?

— De două ori, de fiecare dată la aceeași oră, în timpul nopții. Dar am avut grijă să nu-ți mai amintești, pentru a nu altera experiența.

Am traversat un hol bine luminat, văruit într-un albastru liniștitor. Una dintre numeroasele uși presărate pe ambii pereți era deschisă și am zărit o rezervă ca de spital, în care erau aliniate mai multe paturi. Personal specializat ajuta oameni cu handicapuri grave să fie deconectați de la aparate.

Când am vrut s-o întreb pe tânără cine sunt oamenii aceia care, pe lângă diformitățile pe care le aveau, păreau

și retardați, m-a îndemnat să merg mai repede, refuzând să scoată vreo vorbă.

Am trecut printr-o ușă ovală în coridorul de decontaminare și, de acolo, după ce mi-au verificat datele înscrise în manșeta pe care o aveam prinsă de încheietură, mi-au dat voie să părăsesc incinta.

M-am despărțit de asistenta în îngrijirea căreia mă aflasem, după ce am asigurat-o că mă simt bine, fără vreun efect advers pe care eram obligat să-l anunț. în timp ce ea dispărea în aripa destinată personalului auxiliar, m-am dus la vestiare, să mă schimb, așa cum cerea procedura. Am înlocuit rapid salopeta cu costumul ca de spital, alb, din două piese și, după ce mi-am așezat manșeta peste mâneca bluzei, am ieșit în curtea interioară.

Operațiunea Ulise adunase în clădirea rotundă numeroase persoane dornice de a participa la experimentele care aveau ca scop declarat măsurarea reacțiilor pe care grupuri pestrițe de oameni le aveau în cazul unui eventual atac extraterestru. Cel puțin aceasta a fost varianta oficială care ni s-a servit, iar noi, tineri dornici de a face rost de bani mulți fără un efort prea mare, am acceptat fără ezitare toate condițiile ciudate care ne-au fost expuse într-un contract standardizat.

Experimentul a fost precedat de examene riguroase, astfel că avusesem timp să ne familiarizăm cu locurile care ne deveniseră o a doua casă, în timpul celor câteva săptămâni în care fusesem izolați de lumea exterioară.

— Uite cine s-a trezit, în sfârșit!

Ai mei erau strânși lângă fântâna arteziană, pe care o alesesem drept punct de întâlnire. Grigore, așezat pe

marginea de piatră, îi explica ceva prietenei sale în timp ce gesticula pentru a-și sublinia punctul de vedere. Simona, privindu-1 cu dragoste, încuviința încet, foarte atentă la ce-i spunea. Răzvan împărțea un suc și un sandviș cu Ana, în timp ce Victor le povestea amândorura ce făcuse imediat după ce se trezise. Din când în când se bătea cu mâna peste buzunarul pantalonului, căutându-și telefonul cu un gest reflex.

Alexandru îmi făcu semn să mă așez lângă el, privind spre mine cu un zâmbet larg, iar Anca se grăbi să mă îmbrățișeze, în timp ce mă asigura că îi fusese dor de mine. Tunsoarea pixie o prindea foarte bine și i-am spus imediat cât de fabulos arată, subliniind că implantul cerebral, al cărui punct auriu strălucea întunecat, avea un farmec aparte.

— Mă bucur să văd că ești bine, fără efecte adverse din cauza căzăturii, i-am spus lui Grigore, în timp ce mă așezam între el și Alexandru.

Anca a reușit să se înghesuie lângă mine, dând din șolduri. Mi-a dăruit un zâmbet angelic și am simțit nevoia să o sărut.

— Ce pot să zic, eu n-am avut un protector pe lângă mine, cum a avut Alexandru. A aruncat o privire rapidă spre acesta, iar el s-a grăbit să-i răspundă cu o strâmbătură. Asta e. Nu mai spun că m-am plictisit de moarte până când a apărut, în sfârșit, Răzvan.

— Sincer, sunt încă uimit de faptul că au introdus ajutorul divin, ne-a spus Răzvan, clătinând din cap. Când ne-au anunțat că va fi un element surpriză, nu m-am gândit nicidecum la asta.

Știam cu totii că Bucurestiul urma să fie atacat de o ar- 5 » »
mată extraterestră, dar mai multe detalii nu ne mai fuseseră date. Iar locația fusese aleasă de unitatea centrală. Acum îmi părea rău că nu ne cazaseră în centrul orașului, măcar pentru a urmări la fața locului distrugerea clădirilor importante din zona centrală.

— Eu mă gândeam că o să ne dea arme, după o perioadă scurtă de instrucție. Sincer, acum, am fost pe post de rațe ascunse în păpuriș, așteptând să fim descoperiți de copoii de vânătoare.

M-am strâmbat spre Simona.

— E bine că am avut parte de ajutor, pentru că altfel, de unii singuri, n-aveam nicio șansă în fața extratereștrilor, a replicat Victor. Până când se mobiliza armata, eram morți demult, în subsolul blocurilor.

— Mie nu mi-a plăcut că au tot introdus elemente pe parcursul poveștii, a zis Alexandru, încrucișându-și brațele la piept. Pe bune, cât era de greu să te gândești că populația va fi atentă la mijloacele media și la răspunsul celor pe care îi consideră ca fiind responsabili cu protecția lor? Nu puteau programa din timp niște răspunsuri normale?

— Autoritățile au fost mereu defazate, pentru că evenimentele secundare erau scrise după ce apărea nevoia în mintea participanților. A fost anume programat așa. Chiar și îngerii. Aparent, faptul că facem parte dintr-o populație religioasă, chiar dacă noi nu credem, adică suntem atei sau agnostici, a influențat natura ajutorului extern. De aceea am avut parte de îngeri.

Când ne explica Răzvan, părea cumva logic.

— Din câte am înțeles, acolo unde oamenii au avut acces la arme, s-au introdus demoni, pe lângă îngeri și alieni, mi-a explicat Alexandru. Îți dai seama ce-au trăit respectivii?

— Normal, a crescut gradul de dificultate al experimentului, dacă ei se puteau apăra. Aș fi vrut să fiu participantă acolo...

Simona iubea armele, aflasem deja asta.

— Cel mai mult m-a enervat faptul că nu au programat un răspuns adecvat în rețelele de socializare, a mormăit Victor. Adică, serios, mare parte dintre participanți sunt tineri, era logic că sunt dependenți de informația care circulă pe net.

— Pentru mine a fost o nevoie secundară. Am ridicat din umeri. Tu și Răzvan erați stresați pe tema asta. Tot timpul cu telefoanele în mână, noaptea la calculator, să vedeți ce s-a mai postat pe Facebook...

Experimentul a funcționat pe baza manifestărilor nevoilor primare pe care un număr mare de oameni le proiectau în timpul desfășurării acțiunii propriu-zise, în timp ce nevoile secundare nu erau luate în seamă decât dacă mai exista spațiu pentru satisfacerea lor.

— în schimb, ai binevoit a ne oferi îngerii, a râs Anca. Ai fost printre primii care s-a gândit la asta. Surprinzător pentru un ateu declarat, nu?

— De fapt, sunt un agnostic teist, după ultimele teste la care am participat, așa că nu exclud existența îngerilor, cum nu o exclud nici pe cea a zeului. Doar că nu în forma

în care ne sunt prezentați în cărțile religioase. Și dacă am fost printre primii, ce?

— Ai influențat, împreună cu alții, datele referitoare la ajutorul secundar, a răspuns Ana, vizibil amuzată. Nimic mai mult.

Am ridicat din umeri din nou. N-avea rost să-mi bat capul acum cu implicații și explicații, pentru că urmau discuțiile cu personalul specializat și atunci aveam să primesc toate răspunsurile. Mi-am amintit de Abatar și mi-am reprimat impulsul de a privi în jur după el. Nu era decât un obiect de recuzită, un mijloc prin care se manifesta experimentul. Mi-ar fi plăcut, totuși, să-i pot da un pumn în nas pentru aroganțele sale.

— Oricum, Ulise este o armă performantă, a spus Alexandru, încuviințând din cap cu o mină serioasă. Dacă îți poate induce o teamă atât de puternică încât să vrei să fugi sub roțile mașinilor...

— Sau să-ți spună să sari și tu să te conformezi, fără să chestionezi ideea, a spus Grigore, scuturându-se încet. Pur și simplu, am deschis geamul, am încălecat pervazul și am sărit în gol. Părea foarte rațională decizia.

— Ei, hai, am bănuit de la început că e vorba de mai mult decât atacul extraterestrilor, am spus, zâmbind ironic. Pe noi ne-a interesat doar partea materială, vă mai amintiți? Chestiunile etice sau morale au căzut pe plan secund. Păcat că ai pierdut sfârșitul apocaliptic.

— Vom avea un start bun cu banii ăia, mi-a spus Anca, prinzându-mă de braț. Abia aștept să-mi termin studiile. Acum îmi permit.

— Ha, ha! Ești om nou, puișorule!

Un bărbat brunet, tuns scurt, cu un început de barbă pe obrajii scofâlciți, s-a repezit să mă strângă în brațe. Am izbucnit în râs când l-am recunoscut pe lonuț, unul dintre puținii *ceilalți* cu care mă împrietenisem înainte de începerea experimentului.

— Mă bucur că m-ai ajutat acolo...

Am arătat cu degetul peste umăr, în direcția intrării.

— Suntem chit, băiete. Dacă n-ai fi fost tu, n-aș fi găsit singur nenorocita aia de poartă. Așa am scăpat și am primit bonusul de supraviețuire. Când ieșim de aici, vreau să-ți fac cinste cu ceva de băut.

Bonusul de supraviețuire! Uitasem de el. Anca a încuviințat și m-am simțit dintr-odată mândru de reușita mea.

— I-ați văzut pe zburători cum arată, de fapt?

Toate privirile s-au lipit de el.

— Am avut de la început un sentiment că e ceva în neregulă cu ei. Prea perfecți, prea răspundeau standard. Erau a va tare pentru niște...

A făcut semn cu degetul pe lângă tâmplă. Mi s-a uscat gura când am realizat pe cine trezeau asistenții în camera ca de spital.

Am vrut să vorbim mai multe despre asta, dar oamenii au început să se ridice de la locurile lor și o voce plăcută s-a revărsat dintr-un monitor uriaș, anunțându-ne că suntem invitați să participăm la un eveniment important.

— S-a deschis sala exponatelor, ne-a informat Simona, arătând ecranul mare, așezat pe unul dintre pereții curții interioare. Mergem să vedem?

— Normal! Grigore s-a ridicat imediat în picioare. De când aștept momentul ăsta!

Cu toții eram curioși să descoperim ce se găsește în sala mare, închisă pe tot parcursul experimentului. Petrecusem multe ore încercând să ne imaginăm ce vom găsi dincolo de porțile albe, larg deschise în momentul acesta, și, chiar dacă acum știam deja ce vom vedea, nerăbdarea era la fel de mare.

Toți cei care eram în curtea interioară, am intrat în sala hexagonală, acoperită de o cupolă metalică. Fetele au chicotit când au dat cu ochii de șirurile lungi de exponate așezate în cubicule de vizionare, cu plăcuțe explicative la fiecare.

— Cât e de mare!

Deasupra noastră plutea uriașa navă extraterestră, o hologramă detaliată a machetei așezată în apropierea intrării.

— Chiar așa o cheamă, Judecata de Apoi.

Anca și-a împletit degetele cu ale mele, în timp ce ne în- ghesuiam să citim datele tehnice. Acum se observa mai bine forma triunghiulară pe care o avea, cu două motoare mari așezate în capătul fiecărei aripi și patru motoare mici pe porțiunea îngustă care reprezenta centrul, cu șirurile de lumini așezate atât pe lateral, cât și pe porțiunea inferioară. în față avea o carlingă ovoidală, cu șase etaje, prin geamurile cărora se vedea înăuntru, pe punțile de acces. Pe marginea de jos se observau deschideri de diverse forme și dimensiuni, probabil rampele de lansare ale roboților, în timp ce navetele rotunde ale extratereștrilor veneau de undeva de dedesubt.

— 8200 de metri lungime, mi-a spus Răzvan. E mult mai mare decât Enterprise din Star Trek.

Am trecut la următoarele cubicule, pentru a admira varietatea de roboți pe care nava îi purta în pântece și pe care îi folosea ca arme de distrugere în masă, înainte de sosirea extraterestrilor.

— Sunt mai multe tipuri de insecte?

I-am recunoscut imediat pe ai noștri, insectoizi protejați de costume închise la culoare, care aveau încorporați senzori de mișcare. O parte dintre ei se sprijineau pe piciorușele desfăcute și le-am putut admira brațele terminate în coase lungi, ascuțite, ridicate amenințător deasupra capetelor. Lângă ei erau aranjați alți extraterestri, mai mici, cu capete tot triunghiulare, dar cu vârful aplecat spre pământ, cu ochi dreptunghiulari așezați în fante speciale, pe toată lungimea capului. De la baza gâtului plecau mai multe tentacule articulate, terminate în ventuze mari, zimțate pe margine.

— Ăștia au fost prezenți în zonele din care au lipsit îngerii, a spus Răzvan, aplecându-se pentru a citi cele scrise pe un ecran încastrat în geamul cubiculului de prezentare. Cică își dezmembrau prada, asta după ce îi injecta venin printr-un tub subțire, bucal.

— Dacă am fi avut grenade la dispoziție, i-am fi rezolvat mai repede decât pe cei care foloseau razele laser.

Toți ochii s-au întors spre Simona. Fata s-a prefăcut că scoate cuiul unei grenade pe care o aruncă imediat în cubicului extra tereștrilor.

- BUM!

— Era să mă împuște, i-am spus lui Grigore. Prea multe jocuri pe calculator, prietene. Faceți și voi altceva împreună.

Am continuat plimbarea printre exponate, în timp ce comentam în dreptul fiecărui cubicul. Am trecut de îngeri, grup pe care deja îl cunoșteam, și ne-am îndreptat spre cel a demonilor, forme torturate care ne priveau cu ură prin ochii lucioși, roșii sau negri.

Aveam să revenim în sală și zilele următoare, în timpul pauzelor dese dintre ședințele cu operatorii, care strângeau datele tehnice. Abia așteptam să ne întoarcem în lume și ne făceam planuri despre cum urma să cheltuim mica avere pe care o primisem ca plată pentru participarea la experimentul Ulise. Eram tineri, așa că nu ne păsa cu adevărat cine sau ce grup de interese se află în spatele lui, nici dacă avea să fie folosit vreodată și în afara condițiilor de laborator. Memoria urma să ne fie curățată de » » toate amintirile legate de spațiul în care se desfășurase totul, iar datele strânse cu ajutorul nostru n-aveau să fie publicate niciodată. In timp, aveam să uităm ciudatul experiment la care participasem de bună voie și doar în vise aveam să ne mai luptăm cu extratereștrii războinici.

Din când în când, urma să-mi amintesc despre noaptea în care alergasem printre blocurile din cartier, vânat de coconi plutitori și ajutat de îngeri, dar amintirea avea să se dizolve odată cu ivirea zorilor...

CUPRINS

1. Lumini pe cer.....5
2. Mesajul.....17
3. Pregătiri.....26
4. Răspuns.....35
5. Panică.....46
6. Noapte albă.....57
7. Pierderi.....71
8. Lacrimi.....87
9. Extraterestrii.....98
I
10. De ce faci asta?.....111
11. Poarta.....128
12. Rezultate.....139